

šumenje do kolen, dim starih lokomotiv in otroštva
z vrači med zobmi, ki zavrača vsakršno misel, luže se
sprehajajo skozi dlani borov in smrek, spodaj pod kožo
tvoj nasmeh, ti molčiš, še ti nasloni se na moje rame,
skoz listje šumeče v korenine, gazeč tja v vršino v njegovo

PE
SEM SI
16

naročje, oboževalec ptic, ne črepinj, rdeča vrtnica zvita
med ostro žico, čisto blizu sebe, če te objamem, ljubitelj
sanj, kot ničesar, kar bi bilo živo, kot da smo le zmes
zemlje do žebnja ostrih robov, to je, kar me vleče k tebi,
poglej me, v tej noči šelestiva

Pesem si 16

zbornik

www.pesem.si

Pesem si 16

Uredile: Ana Porenta, Lidija Brezavšček, Silvana Orel Kos,
Tea Plesničar, Aleksandra Kocmut, Senada Smajić

Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut

Jezikovni pregled pesmi v BHS jezikih: Jure Drlječan

Avtorji: Marina Adamović, Duško Babić, Sandra Bakaj, Jakob Barbo, Dani Bedrač, Lidija Brezavšček, Brezno, Jan Brinovec, Patricija Dodič, Jure Drlječan, Slavica Gazibara, Dare Gozdnikar, Anja Grmovšek, Vida Herga, Matjaž Hladnik, Nuša Ilovar, Jasna Janež, Matjaž Jarc, Aleš Jelenko, Andrejka Jereb, Simon Jugovic Fink, Branka Kamenšek, Aleksandra Kocmut, Tjaša Ivana Kocmut, Majda Kočar, Zdravko Kokanović, Jana Kolarič, Breda Konjar, Žiga Kosec, Ivanka Kostantino, Kristian Koželj, Matej Krajnc, Samo Kreutz, Matej Krevs, Murka Kristan, Irena Kus, Tadeja Logar, Tomaž Mahkovic, Željko Majstorović, Mark Mandy, Željko Medić, Alenka Mihorič, Nena Miljanović, Bernarda Mrak Kosel, Jagoda Nikačević, Franci Novak, Milan Novak, Silvana Orel Kos, Barbara Oroszy, Irena P. Beguš, Martina Pavlin, Tiana Pavlin, Matjaž Pihler, Anja Pirnat, Srečko Plahutnik, Tea Plesničar, Lidija Polak, Polde, Ana Porenta, Petra Privšek, Marko Skok, Mirko Popović, Ljubica Ribič, Petra Skušek, Jelena Stojković Mirić, Beatrice Reiniger, Vesna Šare, Dimitrij Škrk, Gašper Trček, Jože Valenčič, Milena Vučković, Sašo Zorc Florjanski, Helena Zemljič, Mišel Žafran, Evelina Žefran, Milan Žniderič, Igor Žuravlev, Barbara Žvirč

Zbirka Pesem.si ▪ št. 10 ▪ maj 2016

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče ▪ www.zru.si ▪ zru@zru.si

Oblikovanje in prelom: Franci Novak

(c) Copyright 2016 ZRU

*Besedilo na ovitku: verzi iz objavljenih pesmi
različnih avtorjev*

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194(0.034.2)

PESEM si 16 [Elektronski vir] : zbornik / [avtorji Marina Adamović ...
[et al.] ; uredile Ana Porenta ... et al.]. - El. knjiga. - Velike Lašče : Zavod
za razvijanje ustvarjalnosti, 2016. - (Zbirka Pesem.si ; št. 10)

ISBN 978-961-93577-5-0 (pdf)

1. Adamović, Marina 2. Porenta, Ana, 1965-
284702464

Kazalo

Pesem si deseti	7
Učenje plavanja	10

Pesem si izbrana

Ivanka Kostantino, Lea 199	16
Franci Novak	20
Tomaž Mahkovic	24
Sašo Zorc Florjanski	26
Vesna Šare	32
Helena Zemljič, Helena (Mala Senca)	38
Igor Žuravlev	43
Barbara Oroszy, Lorellia	47
Martina Pavlin, Essentia	51
Barbara Žvirč	58
Mark Mandy, Yoda	61
Aleksandra Kocmut - Kerstin	62
Majda Kočar, Ob potoku	71
Irena P. Beguš, Pi - Irena P	75
Anja Grmovšek, Anja G.	79
Matjaž Jarc, Maatzjzh	88

Pesem si podčrtana

Jakob Barbo, Sonofearth	94
Dani Bedrač	103
Brezno	106
Jan Brinovec, Anubis	109
Patricija Dodič, Patra	112
Jure Drljepan	115
Dare Gozdnikar	118
Matjaž Hladnik	121
Nuša Ilovar	126
Jasna Janež, rožmarin	127

Aleš Jelenko	130
Andrejka Jereb, Andrejka	134
Simon Jugovic Fink (simon)	137
Branka Kamenšek	139
Jana Kolarič, Janakolaric	141
Marija Breda Konjar, Koni	143
Žiga Kosec	145
Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka	147
Kristian Koželj	149
Matej Krajnc	154
Samo Kreutz, Albin	158
Matej Krevs	161
Murka Kristan, murka	164
Irena Kus, Black hope	165
Tadeja Logar, TadejaL	168
Alenka Mihorič, Modricvet	171
Milan Novak	175
Matjaž Pihler, Y	176
Anja Pirnat, Gosposdična	180
Srečko Plahutnik	184
Lidija Polak, Li	187
Polde	190
Petra Privšek, Petja	191
Marko Skok Mezopotamsky	194
Petra Skušek, beatrice reiniger	196
Dimitrij Škrk, Dimitrij	199
Gašper Trček, prašeg	201
Jože Valenčič, Valjo	203
Mišel Žafran	204
Evelina Žefran, Evelina	205
Milan Žniderič, Jošt Š.	207

Pesem si mladostna

Tiana Pavlin	212
Tjaša Ivana Kocmut	213

Pesem si tujejezična

Marina Adamović	216
Duško Babić	218
Sandra Bakaj	222
Slavica Gazibara, saraivor	225
Vida Herga, Vida	228
Zdravko Kokanović Koki	229
Željko Majstorović, Mikailo m. z.	232
Željko Medić Žac	235
Nena Miljanović, Nenamiljanovic	239
Jagoda Nikačević	243
Mirko Popović, Mirkopopovic	248
Ljubica Ribić	255
Senada Smajić, breza	257
Jelena Stojković Mirić	265
Milena Vučković	275

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, Jur	280
Žiga Kosec	284
Marko Skok Mezopotamsky	285
Senada Smajić	291
Jože Valenčič, valjo	293

Pesem si uredniška

Lidija Brezavšček, Kočijaž	298
Silvana Orel Kos, Jupiter!	302
Tea Plesničar, Serigala	306
Ana Porenta	307

Predstavitev avtorjev	309
------------------------------	-----

Kdo skrbi za Pesem si?	323
-------------------------------	-----

Pesem si deseti

Zbornik, ki je pred nami, obeležuje deveto leto delovanja Pesem si. Na svetovni dan poezije, 21. 3. 2007, smo izdali prvi (morda bi bilo umestneje reči ničti), rojeniški zbornik poezije, ki je pospremil zagon spletnega portala za objavljane poezije, na katerega se je odslej nateklo čez 60.000 pesmi, 155.000 komentarjev in forumskih objav, prispevalo pa jih je čez 1300 članov.

Tudi letošnje pesniško leto je bilo izjemno pestro. Naše pesnice in pesniki se poleg objavljanja na Pesem si pridružujejo projektom in razpisom ter natečajem, ki jih organizirajo različni subjekti (JSKD, društva, založbe ...), in pogosto posegajo po nagradah. Izhajajo njihove pesniške zbirke, sodelujejo v različnih večumetnostnih projektih in objavljajo v literarnih revijah. Pesem si se marsikomu zdi odskočna deska v svet poezije, prostor, v katerem si bran in bereš mnogovrstne poetike.

Sodelovali smo na prireditvah, ki so jih izvajali drugi organizatorji; tako smo že tradicionalno nastopili (12 avtoric in avtorjev) na maratonu 8. festivala Mlade rime (29. junija 2015), ki ga prireja KUD Kentaver v Menzi pri koritu v Ljubljani. Naši člani so sodelovali na 16. Pesniškem turnirju, ki ga organizira Založba Pivec, na finalnem večeru smo prisluhnili kar petim pesmim naših članov. V tednu ljubiteljske kulture smo 19. 5. 2015 izpeljali virtualni večer z urednicami, ki so v preteklem letu bdele nad poezijo: Lidijo Brezavšček, Silvano Orel Kos, Aleksandro Kocmut, Teo Plesničar in Ano Porenča, vodil ga je Žiga Stopinšek.

16. maja 2015 smo na Trubarjevi domačiji na Rašici ob izidu devetega letnega zbornika priredili tradicionalno letno srečanje članov portala Pesem si; skupaj s KUD Primož Trubar Velike Lašče smo pripravili recital izbrane poezije s prepletom avtorske glasbe Dana Grešaka. Kot glasbena gostja je nastopila Sara Špelec, podiplomska študentka ruščine in tudi sama ustvarjalka v KGD Reciklaža Sveta Trojica. Občinstvo je navdušila z občuteno, vživeto in izjemno glasovno interpretacijo ruskih pesmi. V Galeriji Skedenj smo se družili in prisluhnili avtorskim branjem, ki nas vedno popeljejo v posebno navdihujoče vzdušje. 12. 9. 2015 smo se zabavali na tradicionalnem pesniškem pikniku pri Strnadovih v koči TD Podgora (Dobrepolje), kjer poleg odličnih kulinarčnih dobrot ne manjka poezije, glasbe in petja.

Letos je svet zapustil idejni vodja in snovalec Neretvanskih vedrin, bosanski pesnik Admiral Mahić. Ni bil sicer naš član, a ga veliko članov Pesem si pozna, še posebej tistih, ki smo se udeleževali mednarodnih Novosarajevskih književnih susreta. V slovenskem prevodu Željka Perovića lahko beremo njegovi pesniški zbirki *Vozni red ljubezni* in *Od kod ljubezen za mizo smrti*. Admiral je imel v Sloveniji veliko občudovalcev in bralcev. Tudi na Pesem si se ga bomo spominjali, saj smo nekateri občasno, drugi pa precej redno zahajali v BiH na poltne pesniško kantavtorske turneje, ki jih je Admiral poimenoval Neretvanske vedrine (leta 2015 so se odvijale v krajih Počitelj, Boljuni, Stolac, Mostar in Sarajevo). Udeležili smo se tudi branja ob slovesu v Mariboru.

S Kulturno-gledališkim društvom Reciklaža iz Sve-
te Trojice smo v začetku maja (od 1. do 3. 5. 2015) v
Čepovanu in konec avgusta (od 23. do 25. 8. 2015) na
Pohorju organizirali tridnevne delavnice Ustvarjalni pe-
sniški odklop, izzive za ustvarjanje sem pripravila Ana
Porenta. Po bogatem snovanju je nastala tudi naša prva
elektronska izdaja, v kateri so objavljene v živo napisa-
ne stvaritve s teh delavnic. Zbornik se imenuje Danes
se ne bojim svetlobe, uredil in oblikoval ga je na novo
pridružen urednik Franci Novak. Knjiga je dostopna v
elektronski obliki na našem portalu. Ker je tako organi-
ziranih delavnic malo (v ospredju je ustvarjanje, in ne
analiza že napisanih del), smo se odločili, da tudi pesni-
ški odklopi postanejo naša tradicija. Tako bomo poleti
(od 11. do 15. avgusta 2016) znova ustvarjali v navdihu-
jočih kotičkih neokrnjene narave in z novimi izzivi.

Kratek prelet pesniškega leta je zapisan ... A pesmi so
tiste, s katerimi smo dan za dnem: jih beremo, pišemo,
poslušamo, razmišljamo o njih. Hvala vam zanje in za
svet, ki je veliko razsežnejši in globlji kot zunanji. Zato
naj še živimo pesmi in pesmi naj nas še (p)oživljajo.

Nova pesniška knjiga naj vas objame z vseh strani.

Ana Porenta

Učenje plavanja

Velja prepričanje, da naj bi imela vsaka pesnica ali pesnik nezamenljiv pesniški glas, pristen in izviren izraz. A po drugi strani je tudi vsaka človeška govorica pristna in posebna, nezamenljiva z drugo, vsaj v podrobnostih. Vsak izmed nas uporablja lasten nabor besed, načine izražanja in govorjenja. Težko je govoriti o »pesniškem glasu«, ne da bi se znašli na tankem, spolzkem ledu pretirane sentimentalnosti. A vseeno bom v tem besedilu uporabljal to besedno zvezo, ker ne najdem boljšega izraza, da bi opisal lastne izkušnje. Uporabljal jo bom kot oznako za izvирnost pesniške govorice, ki ima svojo lastno barvo in teksturo in pri kateri je originalnost tega glasu mogoče res nezamenljiva s katerim drugim.

Če ste kdaj bili v koži nekoga, ki naj bi izbiral med ustvarjalnimi dosežki drugih ljudi, v položaju, ko morate recimo v kratkem času oceniti skoraj nepregledno število pesmi, ste verjetno ugotovili, da nekatere pesmi izstopajo. Dvignejo se nad množico drugih besedil, in to tako očitno, kot da imajo v resnici svoj lastni glas. Na poseben način učinkujejo na vas že po prvem hitrem branju in zahtevajo, da se vrnete k njim na bolj poglobljen način. Kot vse zanimive, dobre ali posrečene pesmi ostanejo v vas, odtisnejo se v vaše telo in v vašem duhu pustijo pečat. Mogoče bi za te pesmi lahko rekli, da imajo svoj – »pesniški glas«.

Seveda se naši čuti na dražljaje iz okolice različno odzivajo; vsak od nas dojema glasove drugih drugače. Ni

nujno, da bo drug bralec v pesmi videl isto, kot vidite vi. Pesmi ali kakšno drugo delo s področja umetniške ustvarjalnosti vrednotimo na podlagi izobrazbe in knjig, ki smo jih prebrali; skozi prizmo izkušenj, ki smo jih doživeli; na osnovi čutne in čustvene občutljivosti, radovednosti in pripravljenosti na druge govorice. Ocenjujemo jih iz zbira samo nam lastnih »predispozicij«, samo nam lastne psihične in socialne izoblikovanosti. Pravimo, da je ocenjevanje pesmi »subjektivno«; kljub temu je nujno poudariti, da dobre pesmi ali druga umetniška dela tudi presegajo to »subjektivnost«, vstopajo na polje konsenza, soglasja o tem, da je nekaj »dobro«, na polje »objektivnosti«; a to je že druga tema.

Če zdaj vstopim v lastno osebno zgodovino in pri tem domnevam, da ni le (p)osebna, ampak je podobna težavam pri ustvarjalnem iskanju kateregakoli drugega ustvarjalca, naj takoj povem, da je bilo iskanje lastnega »glasu« zame dolgo trajno in težavno početje. Iz ogromnih količin popisane papirja se je hotelo nekaj izoblikovati in izkristalizirati, in za to nikakor nisem našel ustreznega izraza. (O iskanju tega »glasu« lahko govorim le za nazaj, z današnje perspektive; zdaj vem, da kljub precej sentimentalnim izrazom, kot so »iskanje« ali »pesniški glas«, v življenju vseeno lahko pride do nekakšnega prelomnega ustvarjalnega preskoka, pri nekaterih mogoče prej, pri drugih pač pozneje. Vsakdo ima svojo zgodbo in svojo pot. Pri tem moram poudariti, da se nikakor ne dojemam kot nosilec ne vem kakšnega »pesniškega glasu«. Gre samo za na lastni koži doživeto občutenje izrazitega preloma v mojih literarnih poskusih.)

Pri tem iskanju sem prešel vse »nujne« razvojne stopnje, težave in razočaranja, kot jih verjetno doživi v svojem razvoju katerikoli drug ustvarjalec, le da sem jih sam doživljal v bolj razpotegnjeni in dolgotrajni obliki. V uredništva sem poslal na stotine pesmi, ki večinoma niso bile objavljene; molk urednikov sem dojemal kot brezbržnost in zavračanje z njihove strani (za kar danes vem, da ni res); svet kulturne srenje sem si predstavljal kot svet zarotnikov, sestavljen iz tesno zaprtih krogov, v katere lahko vstopajo samo posvečeni (kar ni res; kljub vsemu je literarni svet še vedno poln odprtih in inteligentnih urednikov in kritikov, ki se navdušujejo nad literaturo ne glede na to, od koga ali od kod prihaja). Težnjo, da bi izoblikoval lasten »pesniški glas« in da bi bil sprejet kot literarni ustvarjalec, sem občutil kot skoraj neznosen notranji imperativ, ki ni nikoli ponehal, ki se je nadaljeval iz dneva v dan, iz leta v leto.

Ne spomnim se točnega datuma, a spomnim se trenutka in občutja, barve in teksture dneva. Moralo je biti februarja ali aprila, torej v obdobju pretapljanja letnih časov, obdobju, ki sem ga takrat dojemal kot skoraj mitičen čas; čas, v katerem se stvari razstavljaajo in na novo sestavljajo, ko se staro raztaplja in vznika novo. Pogled skozi okno je to potrjeval. Zunaj je pihal blag in topel veter, čez nebo so hiteli oblaki in ves čas zakrivali in odkrivali sonce. Sneg se je talil, na poljih so bakreno sijale velike luže, ob katerih so poskakovale kot ogleje črne vrane.

Takrat sem ravno dokončal nekaj novih pesmi. Pred sabo sem imel položene natisnjene kopije. Ko sem jih

znova prebral, me je v hipu prevzel občutek odkritja in gotovosti, da sem po dolgotrajnem, mučnem iskanju nekaj le našel. Pesmi so bile drugačne od vseh prejšnjih, kar sem jih napisal, napisane so bile v drugačnem slogu in ritmu. Iz njih je izginila večina preobremenjenosti z lastnim jazom, kolikor je to seveda mogoče. V njih je bilo manj »umetniškega« pretvarjanja, manj dramati-ziranja in okornosti. Bile so moje pesmi, a kot da so pesmi nekoga drugega. Občutje, ki ga opisujem, ni bilo plod racionaliziranja ali konceptualiziranja »za nazaj« v smislu: to mora biti dobra pesem, ker ima te in te besede, pomene, ritme ali zvoke; občutek »najdenja« je bil stvaren, otipljiv in telesen, onkraj domnevanja in samoprepičevanja. Zdelo se mi je, da sem po dolgem učenju plavanja kar naenkrat splaval, kot da je to najbolj samoumevna stvar na svetu. Dolge učne ure in mučna preteklost so izginili, kot da jih nikoli ne bi bilo. V meni je znova vzniknil prastari, arhetipski občutek izgubljanja tal pod nogami in premagovanja neke sile, občutek lebdenja na vodi, doživeti že enkrat v otroštvu. Še zdaj ga ohranjam v spominu, živega in pristnega, kot poseben dogodek, ki se ni nikoli več ponovil, vsaj ne s takšno močjo.

Seveda pa najti svoj »pesniški glas« ne pomeni najti nekaj gotovega in obstojnega. Ves čas se namreč izgublja in izginja, znova se pojavlja v različnih oblikah, kot stvarni glas se dviguje in pojema, izgublja svojo moč, se iztroši. Ves čas ga je treba izumljati na novo in zaustavljati njegovo razpadanje. Pesniški glasovi lahko hitro padejo v iztrošeno slogovno maniro in ponavljanje.

Upam, da ne mitiziram in romantiziram preveč. Mogoče gre pri vsem skupaj le za to, da psihična izoblikovanost avtorice ali avtorja, skupek zavesti in podzavesti, opazovanj in razmišljanj, najde svoj najbolj optimalni izraz v jeziku ali kakšnem drugem materialu; izraz, ki je zmožen na najboljši mogoč način prenesti doživetja in doživljanja nekomu drugemu. Pravzaprav ne vem, kako najti »pesniški glas«, vem pa iz lastnih izkušenj, da v vsakem ustvarjalnem procesu prej ali slej pride do trenutkov odkritja. Verjetno je treba precej branja, pisanja in premišljevanja o lastnem delu, predvsem pa čakanja. In potem ko si prepričan, da znaš plavati, ti učitelj pove, da ne plavaš pravilno, da plavati pravzaprav sploh ne znaš, da je tvoje dihanje napačno in da se moraš še ogromno naučiti. A vodá je ogromno, tu so potoki in reke, jezera in oceani, temne globine in hitri, svetli tokovi. Ves čas se je treba učiti plavati, še najbolj takrat, ko mislimo, da to že znamo; in navsezadnje je to mogoče še najbolj pomembno.

Franci Novak

Pesem si izbrana

Ivanka Kostantino, Lea 199

Haiku 815

vrtnčenje sap
nad gredo mestnih luči
cvet večernice

Pesem pomladi 2015 po izboru bralcev

Hiša ob potoku 17 – Bolnišnica

.
deklica kleči na stolu
gluha za klepet zdolgočassenih bolnic
s čelom na hladni šipi
opazuje ljudi
ki prihajajo in odhajajo

.
ko jo zagleda
tiho jecne
mama

.
potem čaka in čaka
večkrat se prek sobe ozre
k vratom
ki ostajajo zaprta

.
ponovno zleze k oknu
obraz prisloni ob steklo
vidi mamo
ki odhaja skozi železen parton*

.
zajoka
mama me ne mara
joka in joka

.
od nekod pride sestra
počepne k njej
jo dvigne v naročje
prijazno ji prigovarja
ne bodi žalostna
tista gospa gotovo ni bila tvoja mama

.
objem diši po žajfi
kot mama v soboto zvečer
potolažena deklica vzdihne
v toplem zavetju se umiri
in med vse redkejšimi
hlipljaji zaspi

.
sanja mamo
ki prihaja skozi žardin*

parton – vhod, vrata
žardin – vrt, park

Haibun (prepir)

*Otroški prepir.
Pod črnim trnom plahni
predrta žoga.*

V mislih se vrnem za nekaj ur nazaj. Pred televizijski ekran.

Na obalo grškega otoka pljuska množica prestrašenih beguncev. Mladenič z zagrenjenostjo v glasu govori o svoji poti čez razpenjeno ožino. Govori o pdrtem čolnu in upih, ki so potonili skupaj z njim.

Haiku 817

sonce v zenitu
luža na kolovozu
žareče oko

Haiku 831

temna predsoba
v praznino ogledala
zagledan privid

Poraz

ne prepoznaš se več
brezvoljno iščeš med zavrženimi
in celo tistimi že davno
izgubljenimi trenutki
vdihavaš postan
v nepobeljene zidove zažrt
vonj po plesni

trepetavo senco
raztezaš
čez robove
prevelikih pričakovanj

pozabljaš na
med oknice uokvirjen pogled
ki je sledil svetlobi in se pustil voditi
skozi brezmejna jutra

samo vzdihneš še
in

odtečeš v molk

Franci Novak

Kolesarjenje

Kolesarimo, vozimo eden za drugim, na brežhibno
očiščenih obodih koles, v enakih majicah,

štejemo kilometre, sekunde, vrtljaje –
na dvorišču stare vojašnice stojita konja, privezana

s kratko, oguljeno vrvjo. Ostra golota in vonj suhih,
prašnih kož pod skrivenčnimi drevesi plane

v nas – rjava svetloba, kot da zre v lastne sence.
Za njima se v opoldanski pripeki dvigajo okrušeni

zidovi, polomljena okna, spomin na topot vojaških
korakov, na pridušene ognje, na rezke ukaze

v meglenih jutrih. V motnem bazenu na sredini naselja
plavajo postrvi, zdrznejo se in zaplapolajo kot v vodo

potopljene temne zastave, ko gremo mimo. Vsa dežela
je še polna zapuščenih vojašnic, polna prašnih škornjev,

ki se skrivajo po omarah, spet nas kolonizira
naša lastna zgodovina, spet vstopamo v dolge noči,

v katerih držimo stražo pred samimi sabo
ali pred nikomer. Neki otrok kolesari in sanjari

pred nami, vijuga lahkotno od enega do drugega
roba, kot da na cesti ni nikogar drugega, z ogorčenimi,

jeznimi glasovi mu kličemo: - Pazi! Glej nazaj!
Otrok se obrne, njegov obraz je temen in gladek in njegove

oči pod dolgo grivo las so blage in mirne; na kolesih
švignemo mimo, eden za drugim, ne da bi se ozrli

ali rekli še kakšno besedo. Mogoče smo mi tista temna
vojska, ki se je neki otrok boji, s temnimi očali,

z uniformami in čeladami, z izmučenimi telesi, postavljenimi
na ogled, z zgodovinami in ranami in molkom. Potem

ustavimo, noge so težke od vrtenja pedalov, počasi
se spuščamo na zemljo, kot da legamo na tla naše ubite,

poteptane govorice, kot bi jo hoteli zvabiti v ljubezenski
objem. Gledamo v daljne hribe, ki se modro svetlikajo

na obzorju, vemo, do tja moramo še priti, tam bomo morali
do bolečine razpreti svoj jezik za mračne očete, za privezane

konje, za zasanjane otroke, ki ne gledajo nazaj, ko se vozijo
po cesti, in se spominjamo, kako je bil dečkov obraz

temen in gladek, z dolgo, razmršeno grivo, kako je
njegova senca lahkotno padala čez velike suhe boke

borov in smrek.

Pesem pomladi 2015 po izboru uredništva

Nepobrana jabolka pod drevesom na vrtu

Mokri listi se kot veliki metulji oklepajo naših
izginjajočih teles. V komaj vidnih, rahlih krogih

se nepobrana jabolka zbiramo okoli temnih, mokrih
debel, ko se jesenske trave še svetlikajo od dežja.

Ljudje prižigajo ognje, sežigajo papirje in les na vrtovih.
Dim kot tekoča kovina izginja v gole krošnje.

*- Ah, biti človek, kuriti visoke ognje, bližati dlani
plešočim plamenom, izgubiti obraz v srebrnem*

*oblaku dima! A mi nismo bili použiti, roke ljudi nas
niso nosile, odprta usta nam niso šepetala; naša skrivnost*

ni skrivnost gorenja, ampak počasnega odhajanja, topljenja
v popolne, krožne risbe gnitja, v življenje nešteti

manjših bitij. V vejah nad nami je le še nekaj rdečih jabolk,
tisto, kar vedno ostane, ko pridejo deževja in hlad.

*- Ko so tvoja mokra usta nema, povita z listjem, zakaj
nekaj vedno ostane zunaj tebe, zven pordelega lista na koncu*

*veje, glas ptiča v odprti kletki krošnje? – se sprašujemo,
ko ljudje okoli nas pospravljajo listje; toliko lepote je*

v njihovih gibih, v spretnih rokah otrok in starcev,
ki grabijo listje na visoke kupe, da bi naredili prostor

za sneg – za nove sadeže, ki se bodo belo in mehko odpirali
na tleh. Naša telesa se že rahljajo, izginjajo v druge točke

žarenja, ko se kot odvezana vrvi, kot listi, ki se vrtinčijo
v zraku, razvezujemo dreves.

Tomaz Mahkovic

Sonet o pozabi iz ljudskega spomina

Je ura po večerji, kar potrka.
Soseda stara, Micka, se pojavi.
»Bog daj, prebirate fižol?!« nam pravi.
»Je lep,« prisede, »bolj kot naš,« posmrka.

»Boš, Micka, ga en glaž?« »Pa daj ga, hvala,«
prgišče zrn s kupa k sebi vleče.
Kramljamo, s prsti škrebljajoč. Čas teče,
kar skoči Micka v zrak: »Gori nam štala!

Poslal ta mlad me je, da k vam potečem,
da kličete gasilce! Se mudi!
Ker piha proti hiši, naj vam rečem!

Ojej! Pozabila sem, klepetača!«
Prepadena sred kuhinje stoji.
»Preklet fižol vaš, čvek, in še pijača!«

Pesem pomladi 2015 v formi po izboru uredništva

Bližanja IV

Kot da sem te iz misli oblikoval,
si se vsvetlobila predme –
simulaker boginje.

Ni moč drugače,
kot da se ti obračam navzgor,
proti nebu,
četudi zazrt pod rob vzorčastega krila,
kjer vabljivo izginjata
mladiki tvojih dolgih nog.

Zjutraj

kombineža razgalja
strah ženske na oknu
ki zagrinja zaveso

Haiku 76

na cvetnem listu
postoterjena mravlja
v kapljicah rose

Haiku 77

pod prsti sonca
mavrično svetlikanje
gnojnične mlake

Sašo Zorc Florjanski

Goltanje

Ruina fabrike.
Požrešna črna luknja
golta prvi maj.

Kratka pomladi 2015 po izboru uredništva

V kamnitem somračju

v šumljanju jesenja
skozi spore iskrenja
podobe v zarje toneče blede
v paspartuju luči
njih obstretov hladi
še slutnje očnic tam v prepadju krne

v brežine zagrižeš
med brezpotjem zaideš
v bodljikavem slečju poiščeš izplaz
kjer čretje trepeče
v pišu šepeče
daj pridi ujemi med skrotjem se v čas

že stopicljaji slabotni
morda le še hotni

v frdamano špičje se v jekih gube
počasi jih grabiš
iz mela izvabiš
ko vršni se razi v skalovju blešče

nizdol ruta strmine
v zajedo škrbine
podrsajo žarki v preduhah temin
čez kamnite možiclje
ožolte še avriklje
nato pa stope se v meglicah globin

V žardine nature

v žardine nature
nad megle bordure
v zamolkle šepete
me pnejo strasti
ko grem čez belino
gazeč tja v vršino
s pršenjem snežine
v pahljače jeli ...

osmukam gamaše
na listovke kaše
pod slape zmrzline
žoltice sfrle
bršlinje poskoči

ga inje usloči
med lesje grčato
v žlamborje beže ...

tam cvrkne srežina
ko pokne trhlina
v migljajih modrine
leskeče se sij
po sledih stečine
kapljajo bistrine
pivkánje srnjadi
se čuje čez špilj ...

že spodaj meglice
plaze se v gorice
svilene koprene
vzvali tih čežin
ovijem se v čute
in vpijem vedute
me steza čez planjo
zapelje v spomin ...

v žardine nature
večerne bordure
v zamolke šepete
se pnejo strasti
v trnoslje domače
do borne slamnjače
zagazim v srebrino
zamedlih sledi ...

Tivoli moj

iz budleje žgoli
se kos ščeperi
v svežinah naličja
ždi jutranji hlad
med kleščjem sušice
cvrlijo sinice
budijo se cingeljčki
v šlaru livad ...

rondoji oživijo
se v rosi zlatijo
pod kostanji veverke
glodače ostré
že vetrc žvrglja
in žolna trklja
da tivoli davni
jim zaklade odpre ...

pod gradom cekina
skoz' preplete češmina
vsa žoltina prelesti
nad jezercem miglja
tulpike mesnate
in žabe regljate
med plivki odsevov
tišina drenclja ...

igrala majava
v pišu škripava
njih rje sledovi
že rdiyo kot kri
gor škorci vreščeči
ti pobci vrteči
polzeče jim smrklje
le jezik lovi ...

so mar časi ujeti
v jeseni prekleti
al' vesna je objela
spet tivoli moj
a prividi molčijo
med žalujke bežijo
morda jih na klopco
prikličem nocoj ...

Pod cerom

Ne pet' o jeseni,
žehteti v kopreni,
ak' jutra presneta
v brezdanje teko.
Saj vznikajo zore,
prinašajo spore,
ki snu omračenemu
svetline odpro ...

Ne pet' o mrzlini,
odéveni strini,
ki legla je trudna
mi v večne noči;
pod ilne poljane
v gomile neznane,
kjer jekla sivine
ledé vse strasti ...

Ne pet' o pomladi,
razkošju, estradi,
etudi mladenke,
nje spevu čez plan;
kričavi tišini,
ne dalji, bližini.
Spolzela je nekdam
čez mrzlo ti dlan ...

Ne ihti, predraga,
na večnosti praga;
kamnijo tam solze
v ječanju zveri.
Podrsaj molčeče
skoz listje šumeče –
odkriješ pod cerom
sled moje krvi ...

Vesna Šare

Ne

ne boš odšla vesna
poglej
ljudje še vedno plešejo tango
s pogledom na krhke lončke
desno od tvojega ušesa
grizljajo vrhove žemljam
ki so jih spekli bosonogi moški
med globokim dihanjem
da bi ohranili vonj
ljudje z vozičkom sadijo
poti sredi rož
in pojejo

luže se sprehajajo skozi dlani
oblikovane za dan
s tabo vesna
senčni kralji praznujejo
zahod morja in sklepajo
večne zveze s kapitani
brez zvezde
pesek v otroških očeh
gradi hišo ob vodi
ki ne bo nikoli poplavljala
domov

ne boš odšla
ne boš odšla vesna
slika pred mano ima tvoj nos
roko premika na tvoj način
z nasmehom
in obotavljivo
sedi na vrvici
ki je ne preskakuje več
še ustnice so tvoje
čepprav ozko strmijo
v čas
v možnost
v črto pod levo dojko

ne boš

Pesem poletja 2015 po izboru bralcev

Vojna in mir

I.

Dan je prazen.
Kaplja cedi tišino.
Na tleh knjiga
nemo zamahuje
z odrezanimi lasmi.
Razbita ura se plazi
za tujim časom.
Na robu sna svinčeni vojak
odšteva kazalce
in sanja o njej.
Še dih,
lesket temine.
In ona,
ki gre kot notredamski zvonar
sama pokopat svoje mrtve.

II.

Če bi se premaknil za eno misel,
bi padel.

Izgubil sem že pol ljudi.
Brez besede, kretnje ali pogleda.
Brez ognja v grmovju
in sodov vina,
ki bi se polni spuščali s hribov
in krvaveli iz nevednih prsi.

Jutri.

Ne bom več prodiral in zmagoval.
Ne bom iskal, zamujal
in izkopaval trupel zaradi razlogov,
ki so poginili pred mano.
Ne bodo me nosili na čelu parade
in bitke, ki se ponavlja vsak dan,
le mladiči se križajo na drug način.

Počasi

se bom izlil po belih stopnicah
do kamnite hiše.
Namočil bom prste, jo okusil
in utopil vprašanja.

Ali dobiš večjo nagrado,
če ubiješ večji kos človeka?

Ne kupuj knjig zame

razširi svoje telo
raztrgaj koprene
zarij se v blato človeštva
v praznik očetnjave
se razpri kot stolpnica
na poti do sonca
sezuj podplat
da boš čutil
kako prepeva
dež v prstih
vzemi poslednji jesenski list
z drevesa
ki ne verjame v zimo
lakotno strmi
v oranžno
in raste nazaj
v korenine
zalepi ga
na čokolado
prvega dotika
in pridi k meni
kot moja knjiga
kot slika
kot pesem toplega zajetja

v olju
te bom položila
poleg mandarin

te razlomila
in namočila
v vino svojih rok

Živeti

mama
poglej me
zapri oči
in me začuti
živa sem
tako živa kot takrat
ko sem prvič zajokala
ko si štela pokrivala
ker jih je bilo premalo
ko si tekla pred mano
da bi porezala plevel
nisem umrla
mama
cvet sem
ki zdaj sam
raste drugje

Helena Zemljič, Helena (Mala Senca)

To, kar je

In nekje na sredi
je jasno da ne
obstaja(m) da so
oklepaji vse kar je
na voljo In je moč
navidezna realnost
predolгих nog in
stavkov ki so tam
zgolj zato da za-
polnijo sobe: Tema &
čudesa ki lezejo
na površje ko vse drugo
izgine izpod preproge
Ko se začne(m) leviti
ker je pretesno samo
za en svet Za tistega kjer
pero oplazi papir in
ni črnila in ničesar
kar bi obstalo
ali bilo

kot sta

lahko

dva

Pesem poletja 2015 po izboru uredništva

(Z)likanja

Nekje vmes bi lahko začelo
snežiti
poševno na oder tvojega telesa
Zgladil bi se Raztrgal po pločniku
se zlil
s sivino svojih las Potem
bi te lahko vzela za svojega
Te prilepila
v beležnico na najdaljšo noč
v letu (Na severu medtem
lovijo jelene
Misliš da jih bodo obesili
za rogove? Da nimajo rogov?)
Lahko bi se
zavezal na zadnje nitke Jih prižgal
in razstavil skupaj z okostjem
Bi peli
gregorijanske korale Bi nekje
začelo snežiti

Za senco sem oddaljena od sebe

Brala sem Župančiča in njegove
rime ki tečejo kot zlate cvetlice
na zimski večer Brala sem odmeve
in majhne ostanke tvojih misli
iz vseh ponavljanj poskušala postaviti
posteljo in spraskati dovolj pik za
tanko odejo

Pa je vrana odnesla zadnje orehe
in zimske rože niso več zlate ker je
nekaj desetletij preraslo ljubke rane
dionizov in hrepenečih apolonov
Zdaj smo tam kjer je bil otrok ki se je
učil hoditi čez tlakovce – v špranji
(graha in koles in radiatorjev in stekla)
Govorimo lahko le še v oklepajih
da ne bi bilo preglasno preveč moteče
za veliki svet heliocentričnega sistema
In oddaljevanja
so edini prostor kjer smo živi in kjer lahko
hodimo na kavo s svojimi sencami ker
ti tam zaračunajo za premik sinaps
le nekaj drobiža

/Potrebuješ novo neskončnost/

Potrebuješ novo neskončnost
za zlaganje zob v vrstice Zase

obstoječega v škatlah ki so ti jih
zapustile dementne babice

Vsako soboto se skrbno prečistiš
poješ žlico graha pest zemlje

z domačega vrta da ne pozabiš
trajanja in minevanja in rasti

divje trte Vedno večja postaja
stebri je ne držijo več Novo

neskončnost potrebuješ
za obraz ki bo izza stekla

opazoval svoje potomce

(In če sem razkopana / v oči kot voluhar / mrtva)

Zbudila sem se
v torek Skuhala kavo
Jo nalila v okroglo šalico
ki sem jo dobila za
rojstni dan Ne Skuhala
sem čaj Babičin
piše na vrečki Skočila
sem med hlape ki so
se zajedali v sveže
ravne stene Seveda
sem bila tam

(kot voluhar
mrtva) in nosila sem
besede v usta jih
prežvekovala da v tujih
ne bi zveneje preveč
trdo Sem pozdravila
naključno hordo
ljudi *Tebe ljubček ljub
ica dragi* Se poslikala
v ogledalo *Mehko meh
ko mehko*

(razkopana v oči)
Si se usedel vame Sem te
zasovražila Iztaknila glavo
hrbtenico saje misli kot

(voluhar mrtva)
jutro Zbudila sem se
v torek mogoče
sredo

Igor Žuravlev

Haiku

Drugačno nebo,
v luži včerajšnje vode
se hladi čevelj.

Kratka poletja 2015 po izboru uredništva

Kmalu

In pred vrati je
pomlad
čprav ne ravno dobesedno
pravzaprav je tam
stojalo za perilo
in okostja dveh koles
a tu je
resnično blizu
in vsa pripravljena
kakor jaz
da zopet parkiram zadnjo plat
na klopico ob reki
z veliko željo
da bo še tvoja poleg moje
ker toliko tega čaka
da ti povem
kot recimo
ostani

11

Trapasto
je biti jaz
biti Igor Ž.
ni kruha v moji koži
pač nisem material
za Bonda
ali Indiano Jonesa
sem kar sem
in jebiga
objemalec dreves
oboževalec ptic
mogoče drugorazredni poet
ljubitelj sanj
hrana ljudem
ki gledajo zviška
in november je
do decembra
in še kar sva tu
kot v oktobru
septembru
in ostalih osmih
ti molčiš
jaz blebetam
ona
pa pušča klopico prazno

Se vidiva jutri

Res škoda
da je jesen
in pomanjkanje sonca
le truma sivine
robanti okoli
in tvoje vejevje spi
jaz pa tako zelo
potrebujem objem
stisnem se k tebi
dotik je dotik
in veš
Pipa je zvalila nov jajček
hrapav si
a nihče ni popoln
klical sem mamó
hudo je bolna
mislim da tudi ona
potrebuje objem
grem
in hvala ti prijatelj
za dotik

Uh, jaz bi pa tebe imel

Priznam
moja garsonjera nima balkona
in kar precej sem nor nate
nekaj je na tebi
poleg poletnih oblekic
sanjavega glasu
in tako naprej
kar me vleče k tebi
kot mleko v kavo
kot žogo v koš
kot leva k mesu
in tako naprej
kot kmeta v zadrugo
kot porednega v kot
očitno si mi všeč
in sonce mi kuri plešo
medtem ko brez tebe
sanjarim o naju
na klopi
na kateri je prostor zate
za perutnino in jajce
in kaj za vruga
me čaplja tako hecno gleda
res nekaj je na tebi
žal to nisem jaz
a če se mene vpraša
bi bil takoj
mleko tvoji kavi

Barbara Oroszy, Lorellia

Vibracije

Zalivaš me s smrtjo,
odstiraš odplako,
rojevaš me s sapo
v brezimna stoletja.

Predihaš me z mantro,
kapljaš me v neznatno,
oluščiš me slik
in oblik in imena.

Dviguješ me v tantra,
poležeš v astralno,
pod tkivi brezmejnost
razraščáš v poletja.

Odtekaš zrcalno,
topiš se v podtalnost,
ko vlečeš v katarzo
grobove, bremena.

Pesem poletja 2015 v formi po izboru uredništva

Povedal mi je že takrat ...

Povedal mi je v svojem tihem, trgajočem molu,
ko je zamežikal v težka, črna krila
in v oranžna obzorja,
ujet v premraženo telo.
Povedal je o tem
v jeziku noči,
z nemim, neznanim, nikogaršnjim imenom,
z obzidji na zatilju,
s spuščajočo reko izdihov na rokah.

Povedal je
s koraki zatočišč, ki so plesali divji ples,
s pristani na razburkanih gladinah,
z blazinicami prstov v laseh,
z milino, vzeto iz glasilk bogov.
Povedal je,
ko sem ga opazila,
kako skrivaj ravna svinčeno hrbtenico,
kako požira smeh,
in še takrat,
ko je mački odstopil svoj stol.
In nato še vsak večer,
ko je s police brisal prah.

Povedal je takrat in prej.

O jutrih zataknjenih minut,
o črti, povlečeni v nebo.

Bregovi

Prašen dan,
hrib brez imena
in zadušeno tuljenje tišine.

Preglasna je za blebetavo mladost,
vem, da veš.

Moja bolezen ne.
In ne ve za tvojo.

Daritev

Danes ne molim k tebi,
panteon neba,
ki si požgal oblake.

Zmanjkuje mi šepeta
in prsti se krčijo drugače.
Nebesa se pohlevno križajo
v svetlobne packe.

Ponočnjaki so se mi zalezli v podočnjake.
Že zgodaj z roso
v brezdanji stiski
mi začne umirati nedelja.

Oprostim se,
ne da bi se obrnila nate.
Na svetišču
bom v neki drugi
predpotopni noči
v ravni vrsti
odložila grehe.

Danes se darujem
duši brez pristana,
ostankom iz pepela.

Martina Pavlin, Essentia

Ognjene barve noči

Na ustnicah čutim
brbotanje večera.
Prebujaš valovanja
notranjih ravnin
in krčiš nedosegljivost.

Med pljuski molka drhtim
in iz zavozlanih ust
uhaja dih sladkih jagodic grozdja.
Poigravaš se z vetrom mojih las
in širiš ognje
skozi zamrežena okna sveta.

Čutim slast tvojega neba
in utripajočo svetlobo oči.
Krčim se v tvojo dlan
in utripam skozi vdihe.
Kipim med drobnimi zvoki,
ko mi na uho polagaš glas
in s prsti ogrevaš
premražena jutra.

Zagrebeš v vlažna stegna,
kot žarek vstopiš v moje spolzke prekate.
Prižigam vodo,
ki sili skozi ožine,
drobim se in
pljuskam čez robove.
Iskrim se skozi slast
cevastih prepletov.
Mimo zelenih listov oči
padam v neskončno širino.

Skrčena
v drobec neskončnosti,
se kot curek padajočih meteoritov
dotaknem
ognjene barve noči.

Noč,
v tej noči šelestiva v barvah jeseni.

Pesem jeseni 2015 po izboru bralcev

V kolesju

Kot rdeče nebo
sloniš na robu moje mize.
Skozi notranje šumenje
se dotikam tvojih pokrajin
in trepetaje odpiram okna,
ki se sesipajo
v utripajoče zrklo noči.

Nekoč bom razumela
tvoj nasmeh
in vse kože srca,
ki jih pneš preko
plahih gibov prstov.

V slanem krču vetra
se vračam k sebi.
Kot drget svetlobe in teme,
kot pljusk rojstva
in smrti.
V vihnem kolesju
nepoznanih barv
sem le seme ravnin.

Tako blizu

V zlovešči slepoti večera
slutim oddaljeno podrhtavanje trav in
bregove prestreljenih bolečin.
Zaznam odsev,
ki zori kot privid.
Kot spomin.

Mimo zbeganih poti
vstopam v senco tega dne.
Upočasnjem od sveta.
Od krvi.
Tako daleč.
Tako blizu.

S priprtimi očmi
vtisnem rjo skozi čas.
In tisoče življenj mi sledi.
In tisoče smrti mi sledi.

Pod jesenskim očesom,
ki brni sredi neba.

Besede tisočerih juter

Jutro se dotika
zapredkov belih rjuh.
Krošnje las valovijo
med prsti
in mežik očesa
me posrka v resničnost.

Na prepihu sanj
in otroštva
so globine nepredvidljive.
Kot čas se dotikajo
rojstva in smrti.

Hlepim po ljubezni,
ki se usiplje skozi mrežo
in drsi kot čoln
po tvojem toplem mleku.

V zemljine dlani
bom skrtil
besede tisočerih juter,
zagrebel čakanja
in se imenoval s pravim imenom.

In veš,
takrat te bom pokopal.
Čisto blizu sebe.

Na zeleno stran igrišča
pozabljene sirotišnice.

Uokvirjena

Vsake toliko
se izliješ preko očesa
in sestopiš na breg,
ki ga dolbejo vetrovi.

Izginjaš.
In ko te najde,
si le še utrip
telesa in krvi.
Meso in krvotok,
ki zavrača vsakršno misel.

Rdeče polziš
skozi namišljene sobe
vse do praga resničnosti.
Z razvejanimi rokami
te posrka med svoje stene
in uokviri sleherno barvo cvetja.

Prelivaš se preko
roba
oddaljene hiše.
Izvotliš se z dlanmi
in leseno žlico,
vtisnjeno v predpasnik
lastnega bega.

Nikoli ni vedel,
koliko zrcal nosiš v očeh.
Nikoli ni znal
ubesediti telesa
in vonja,
ki se je vlekel za tabo.

*Si se zato morala
tolikokrat skriti,
da ne bi preplašila njegovih molčanj?*

Danes legaš
v njegovo naročje.

Tam te zagotovo ne bo nikoli našel.

Barbara Žvirc

Sonce dvakrat zaide

Do doma so vse luči na semaforjih zelene.
V zraku vonj cvetoče lipe, črički
in kovaško kladivo.
V šal vlažnega večera
odzvanjajo nemirni koraki.
Z rdečimi stopinjami
iz trpežnega blaga,
da ne pohodijo v zanke ujetih začetkov.
Mlada trava čez boke in
slepo prhutanje hroščev,
ki so pozabili, da so majski.
Na partah dedek trem vnučkom
in prijateljičina sošolka iz vrtca.
Nekdo sprehaja psa.
Lajež in tiho prigovarjanje.
Žvižg pozabljene lokomotive,
slezenast šum razgretoga asfalta
in potok barve mlečne kave,
ki vsako poletje zariše nove krivine.
Sonce dvakrat zaide.

Sonce dvakrat zaide.
Drevesa se razširijo v sence,
zrak se skrči na velikost vdiha.
Nihče ne hiti.
Mrak se odtisne na pločnik,
na rob cerkvenega zvonika,
čez uspavan potok.
Nihče ne hiti.
Sprehajalci pripravijo zgodbe v žepe,
pse na povodce
in privzdignejo klobuke.
Nihče ne hiti.
Skozi nizko prirezano grmovje
silijo svetlobni opilki,
netopirji oblečejo krila
in bočno letijo v oblake.
Nihče ne hiti.
V tak večer se rodi otrok.

V tak večer se rodi otrok.
S sivimi očmi
in dolgimi rokami.
Oče prinese drva,
zakuri v štedilniku in pristavi za kavo.
Iz majhne lesene skodele
na hrastovo mizo zlije mleko.
V luži se vidijo polja, konji
in trave in bosonoga dekleta.
Novorojeni jok pobriše podobe,
oče pobriše prah z oči.
Odrpta polkna v hišo povabijo
brsteče življenje.
V zanke ujeti začetki
se spustijo z oblakov,
klobuki se spravijo na omare.
Netopirji spijo.
Nihče ne hiti.
Sonce dvakrat zaide.

Pesem jeseni 2015 po izboru uredništva

Mark Mandy, Yoda

Haiku

pohod ob luni
begunci in vojaki
sence na polju

Kratka jeseni 2015 po izboru uredništva

*

rdeča vrtnica
zvita med ostro žico
čaka na zimo

Aleksandra Kocmut - Kerstin

Kažipoti

V tihih krajih spijo bitja
tiho spanje brez strahu.
Ali prideš kdaj še ti tja
v mehko postelj iz mahu?

Tam te čakam, med tipali
lusk in ježic in mesa,
in srce mi kot živali
zastreljeni trepeta.

*

Nad stezico spreletava
hrumno kačji se pastir.
V poldnevu žehti dobrava,
v gozdu dremlje netopir.

Tam te čakam, med telesi
praoblik in praduho.
Rišem črto med drevesi,
da boš našel pot domov.

*

Vlaga klockota v podrastju,
v skritem duplu klije zel.
Šiške drsajo po hrastju.
V sončevini škriplje mel.

Tam te čakam, tam nad mejo,
kjer omaga klorofil.
V kamnu predem svetlo prejo,
da toplo se boš pokrtil.

*

Koža se ježi studencu,
ko zapiha od strmin.
Kuna leže v mlačno senco.
V dolu se dviguje dim.

Tam te čakam, kjer gladino
vode dih rusalk žgečka.
Slekla sem kožuhovino.
Gorko gre od jezera.

*

V megli se rosijo breze.
Vrh macesna reže v mrak.
Zapozneli hrošček leze
po stebliki v cvetni prah.

Tam te čakam, kjer v sopari
z mrazom se igra nebo.
Pazi, da te ne popari
moje mrzlično telo.

*

Šumna noč nabira krila,
ko čez dnevni ris hiti.
Svila zvezde je razkrila.
V njih bleščijo se oči.

Tam te čakam, kjer srebrina
tke prosojni slavolok,
in ko prideš, bo dvojina
naju spela v čarni krog.

Pesem jeseni 2015 v formi po izboru uredništva

Življenje na papirju

V zrcalu se zasveti bleda luč
in plamen sveče dolge sence meče.
Na skrinjici pod njim zaškrta ključ
in dlan iz nje prastar papir izvleče.

Oči naslonijo se na besede,
v možganske raze se vsebina zlije
in vsako črko v zlat spomin prevede
in čas se skrči v jedro fantazije.

Pod oknom laja pes. Na dolgi cesti
pomika mimo se vsak dan življenje.
A v njeno sobo več ne more zlesti.
Papir je v skrinjici, ugasnil stenj je.

Gajžvana

Kaj si dete zapustila, mati draga, mati mila,
kot da nisi ga rodila, mati draga, mati mila?

Kakor v kresni noči spet zastoči, spet zavpij.
On ne bo odšel, ne bo verjel, da viješ lastni rep –
spet vij vij vij vij –
zalepil naju bo, prilepil nate, na tvoje čakre, večno
žejne, večno luknjasto srce, ki pušča, da bilo bi srečno
v svoji sli, v svoji črni jami, v svoji sliki krvaveče,
na križ pribito, z dramo zlito, privzdignjeno trpeče,
saj ve, da mu živeti ni mogoče brez nesreče.
Padala bova v neskončnost skozi sluzave zavoje,
znova kriva, znova grda bova šla skoz tvoje boje
zvezanih rok in prevezanih oči, smetnjaka brez pokrova.
Meči, mati draga, mati mila, meči v naju, vame znova –
vedno znova znova znova –
svoje jame, svoje rane, svoje zmote in zablode,
da si žrtev zle usode, da te moj obstoj le bode,
da imaš pravico po mojem hrbtu iz te gnile vode
zlesti in na sodni dan pred stvarnika me, zlo, privedi
v upanju, da ti bo on, ki vidi vse, dal prav,
v upanju, da me bo on, ki vidi vse, že kaznoval.
A tam, na drugi strani, mene čaka moja kri,
in slišim ga, ko joče, *nisem ti povedal toliko stvari ...*
Ni treba, oče, vem. Vem. Oprosti za ljubezen,
ki mi je med prsti stekla v vrsto votlih brezen.

Kaj si dete pokončala, mati mila, mati draga,
da lahko boš žalovala, mati mila, mati draga.

K tebi zanihana

V meni že zdavnaj
ni več jezera s truplom na dnu.
Suha, slepa dolina je,
zabrazgotinjeno, mrtvo tkivo,
še črke ne zatipljejo tu
ničesar, kar bi bilo živo.
Kako je torej neumrljivo,
kar se napaja – in od kod?
Tisočkrat sem po teh tleh šla.
Na pamet poznam to brezpot.
Od kod zdaj vre, od kod je reka,
zakaj ne presahne, zakaj ne odteka?

Prosim cigančico:
»Pridi z bajalico,
bajaj mi, bajaj,
ne nehaj, še vztrajaj,
išči vodó,
išči telo,
da ga zagrebem
še stotič v zemljo.«

Poznam te, demon,
saj sem te spočela.
Gojila. Ljubila. Ubila.
In prebolela.
Kako mi lahko še svetiš,
kako še zmoreš pretakati v meni
plimo ognja? S čim ga zanetiš?

Če si še tukaj, prosim, povej:
od kod iskra, od kod petrolej,
da se zbudim razpihana,
k tebi zanihana?

Da potem tiho in nevidno
dežujem v sebi ves dan,
zaprta v neopazno samoto
in polna znova razpraskanih ran?

»Ni telesa, ni duha,«
je rekla cigančica in odšla.
Spustim se v klet svoje duše
izdiram trnovje in krpe ruše,
z dlanmi razlamljam napokano prst.
Odpiram pokrove razpadlih krst.

A ni te v njih, ni te v pozabi
niti v spominu. Samo skozme tečeš
še vedno, takrat ko nočno nebo
v spancu odpre mi tretje oko.
Budna ga ne morem zapreti.
Ne morem reke v posodo ujeti.

In hodim po cesti in skrivam pogled.
Izrečem peščico brezkrvnih besed.
Kopljem po sebi. A nisem več jaz.
Daleč nazaj me je treščil čas.

Odpolzim. Na vrata svojega doma
se nabijem tuja in stara.
Ko otrok vtisne vame svoj »mama«,
sem sama sebi največja prevara.

sPEt SEM

In zdaj se znova
vrnem vate.
Na tvojo belo vrv
obesim
svoje sveže oprano srce,
po kotih tvoje tišine
raztresem dišave
in blazinice brez bucik,
prisluhnem
rahlím tonóm črk,
ki jih začínjaš
v skledi svojih rok.
Uležem se
na tvoje mehke boke
in ti me razprostranjena
zanihaš
skozi vse svetove,
v katerih sem kdaj bivala,
in skozi vse,
ki me še čakajo,
da jih naselim.
V belino tvojega ometa
vtisnem dih
in se podpišem tja,
kjer se iluzija
tvoje končnosti
mehkó izteče
v tla.

Majda Kočar, Ob potoku

V enem samem listu

V enem samem listu
dozdevanje gričev.
Zlato deblo neba.
Oko potovanja.
Razprto iskanje v rokah,
rumena tla.
Šumenje do kolen.

V enem samem listu
nerazdružljiva povezanost sokov.
Sanje
v ravnem polju pripovedovanja vetra.
Vsaka zgodba se nekje začne.
Luna v soncu.
Ogledalca tišine
v privzdignjenem krilu poznega popoldneva.

Pokrajina jeseni.
V enem samem listu svet.

Pesem zime 2015/16 po izboru bralcev

Sled

Mogoče vse privid je le, žarjenje
dni, ki v bežanju se bojim jih šteti.
V mojih letih skorajda lovljenje
metuljev senc, ki zmorejo leteti.

Na roki tvoji moje hrepeneje
želi se k tebi stisniti, objeti
vse, kar v globini tebe je šumenje
besed, ki v molku znale so zoreti.

Si zemlja, ki sledi po tebi puščam,
korak, ki v ritmu z mano se ujame?
Si čas, ki vanj kot v večnost let se spuščam?

Še ti nasloni se na moje rame.
Še preden gre narobe, ti odpuščam.
Le sled poti sem, ki jo hodiš zame.

Haiku

dve prazni čaši
na robu sledi ustnic
odžejan poljub

Skozi noč (Uspavanka)

*Pripeljal si luno za roko,
pripeljal si jo skozi noč.*

*Pel s srebrnim si vetrom kitare
o tem, kdo si in od kod.*

*Na obrazu noči si bil zvezda,
utrip bliska med vodami sanj.*

*S poletno nočjo si pokrili me,
z uspavanko že od nekoč.*

*Odpeljal si luno za roko,
odpeljal si jo skozi noč.*

Otroška pokrajina

počasi prideš iz tople dlani
mehko te pripelje skozi zgodnje jutro
iz prstov ti teče pesem
in čeprav jo šepetaš
z davnimi spomini juga
spodaj pod kožo
slišim jokati tvojo reko
šelesenje senc žalosti

in vse je kakor daljni kraj
kjer si zgoraj s hriba gledal vlake
z očmi
ki so jih
odpirale in zapirale veke hrepenenja

objameš me
le tvoja otroška pokrajina sem
kjer med tiri rasteta preslica in mak

in kjer dim starih lokomotiv
greje dom bližine

Irena P. Beguš, Pi - Irena P

Haiku

luči v stolpnicah –
kresničke betonskih polj
brlijo iz gnezd

Kratka zime 2015/16 po izboru uredništva

Kroparski odmev

V vigenjcu veliki meh
rojeva roje isker
razpaljeno železo
stoka pod kovačevo pestjo
v njej kladivo
tolče, udarja, poskakuje
do žeblja ostrih robov
v vsakdan pribada
svoj trdi kruh
namočen
v črno rdeče dni
znojne in polne
praznih žepov
zakovanih
v gosposko
ki moli za blagostanje
pod tremi ukrivljenimi čavlji
z žalostne Golgote

Nočna izmena

danes
je morda že jutri
za hrbtom se plazi čas
do zgodaj in malo čez

tu ni sladkorne pene
ližejo se rane
ni metuljev
bolniški zrak ne prhuta

nemim slavcem
rastejo glasni zobje
in krila krnijo

še gledajo v okna
zunaj v dežju drhtijo luže
na asfaltu
ki je zlit z nočjo
in skriva konce spolzkih cest

med stenami
se stopinje skrčijo v bližino
kot da korakov nikdar ni bilo

če prestopiš sebe
poješ kakor da ni zidov
lebdiš

in čakaš
da si prepoznan
ker še je čas
jutro je v krčih porodnice

do krika svetlobe
ki jo kljuva omedlela tema
morda predihaš
otrplо seme

Golemi

nisem glinen vrč
ne bojim se spotikanj
ne črepinj
padla na obrežje valovanja
se zlepiva z mislimi
srkava odmeve v posodah
v katerih sva zajeta
ko reka teče
med razbitinami
in naplavlja koščke
brez spomina
odnaša praznino
oblizuje ročaje
ki se oprijemajo bregov
kot da smo le zmes zemlje
brez lončarjevega diha

Milost

vedrim pod milim nebom
znotraj ujmni oblaki
in strele sežigajo v nič
razsuta zdrava zrna
se stiša grom votlih besed
če te objamem
a še ne morem
še ne morem
brez rok
okleščениh z neurjem
z obtolčeno sredico
kjer si odlomljen
v svoje telo

če stopiš ven
potrkaš s pravim prstom
ki ne kaže le nazaj
pobereva omlateno
s slino zalepiva popkovino
da se hraniva drug z drugim
in se pijeja z nasmehi
vse ostalo je le smrt
dokler vedrimo
pod tem milim dragim nebom

Anja Grmovšek, Anja G.

Kalifornija

opoldne so me klicali iz Kalifornije da si se končno pojavil
spil skodelico cejlonskega čaja ki si ga v nogavici na dnu
črnega kovčka s kolesčki pretihotapil čez ocean in nekaj
peska
potem pa z rdečo ruto okoli čela in brado staro nekaj dni
skoraj neopazno spet izginil če si te ne bi zapomnila
natakarica Lucia
kako si sedel v črnega starega chevroleta in se odpeljal bog
ve kam
te ničesar ne obtožujem ampak lahko bi se mi javil
/hej ne rabiš skrbeti sem prispel zdaj grem v motel spil bom
en viski
mogoče še čaj pojedel dober zrezek si sposodil avto in
začel pisat/
ampak tega od tebe niti nisem pričakovala
več možnosti je bilo da me bo poklicala natakarica
zakotnega lokala
katere imena še zmeraj ne znam izgovoriti ker baje se ne
izgovarja
Lucia ampak Lucia njen glas pa je zoprn za sekot ušesa
je rekla da si pozabil denarnico telefon in čigumije
pa da jo skrbi ali boš jezen če enega vzame ker se po
končani izmeni
dobi s fantom s katerim sta skupaj dobre tri tedne in je
prvič
v življenju zares zaljubljena (vsaj tak ima občutek v
trebuhu) in prvič

v življenju resnično razmišlja o imenu svojega
(bodočega) otroka
baje je ime Josh v njihovih krajih preveč razširjeno
je tako ime sosedu pa njenemu dedku in tetinemu možu
Samuel ji zveni preveč biblično ampak bi bila njena
babica navdušena
njej pa se veliko bolj dopade kakšen Daniel zato ker si
želi da bi ga
prijatelji klicali Danny kar se ji zdi ljubko
ime njenega tritedenskega fanta sem pozabila takoj ko je
omenila
da si nosil podobno ruto kot jih nosijo kavboji ki pridejo
k njej na malico
vsi jo otipavajo pa pijejo pivo se slinijo v njene joške
trebuh in ji dajejo
visoke napitnine (zato se ne pritožuje) ji pojejo country
komade in
so na splošno nezanimivi in obupani nad svojim
življenjem
ona ni ker se bosta s fantom kmalu poročila in imela
Dannyja
skleпам da si že v kakšni knjižnici in osvajaš
upraviteljico mogoče vratarko
verjetno ima dolge svetle lase in rjave oči ker pališ na
kontraste
ko si mi rekel da greš v Kalifornijo ker je to mesto
umetnosti
sem bila prepričana da blefiraš in boš kmalu prišel nazaj
obupal nad poezijo
se zaredil nazaj v moje naročje se tolažil s krvavimi
vesterni
in slabim kalifornijskim žganjem

bila sem prepričana da so to še ene tvoje neizživete sanje
ki jih boš
naslednje jutro zapakiral v jamske verze s prestopno
rimo
in jaz ti bom rekla da je pesem dobra da sem ponosna
nate in srečen boš
ravno sem srkala govejo juho s korenjem ko me je klicala
Lučia (?)
če te mogoče poznam da sem med zadnjimi klici in da si
kupil velik avto
da jo skrbi ker ne ve če boš jezen zaradi ukradenih
čigumijev (nadaljevanje poznaš)
resnično upam da se je splačalo žrtvovati tisto česar
nikoli nisi imel in
kar je bilo hkrati vedno s teboj vedno ko si pisal vedno ko
si se ljubil z menoj
ker se bojim da ko boš enkrat dokončno vržen v
Kalifornijo
nikoli več ne boš znal napisati pesmi

Pesem zime 2015/16 po izboru uredništva

ko ti veter piha v hrbet in je prisoten občutek
kot bi se te nekdo čisto na rahlo dotikal te božal
odpihnil vse kar se je kadarkoli usedlo nate in vate
kar te je začelo opredeljevati ne da bi se tega zavedal
začel si hlipati po suhem zraku po želji da bi uspel
čeprav še sam nisi točno vedel v čem si dober
občutek kot da je mesto na katerem stojiš rob sveta
in bi v primeru skoka zgrmel v neskončno praznino
ki je ne bi mogel nikoli zapolniti s svojimi pesmimi
ko si obrnjen z vetrom v isto smer in ko čutiš da te prime
za roko se drgne ob tvoje telo in ti da peruti samo zato da
se
v teh močnih sunkih ne bi počutil oslabiljenega in samega
ko se te oprime kot bi bil zadnji drog v sobi s
prostitutkami
in ko ti po slani vodi pošlje potapljujoči se splav
takrat veš da nisi sam in da je svet ki se ti zdi sovražen
naposled vendarle osmišljen z besedami ki jih ne razumeš
jih pa zato mogoče razume nekdo drug

Ljubimci

če dobro premislim
sem skoraj zagotovo prepričana
da te nikoli ne bom mogla ljubiti bolj kot ljubim
mlečni riž z dvema žlicama kakava White Album in
postmodernizem
pravzaprav te verjetno nikoli ne bom vzljubila kot sem
vzljubila
Bukowskega čeprav je na trenutke že preveč izpet
o njem mi večkrat in s preveliko navdušenostjo
pripoveduje sošolka
prav tako komparativistka ki pri poeziji ni prišla dlje od
slovenskih impresionistov
a je očitno po pomoti zašla tudi do ameriške prostitucije
in Charlesove očarljivosti
baje ji je všeč ker je nekoč že bila v Los Angelesu
zagotovo vem da te lahko ljubim bolj kot njo
ne morem pa te ljubiti bolj kot nogometne tekme ob
sredah in sobotah zvečer
pa stave z visokimi kvotami v katere si ne upa vlagati
noben idiot
če dobro premislim
te ne bom nikoli ljubila tako kot sem ljubila občutek ob
prvi plači
prvem poljubu v garažni hiši prvi desetki pri Borisu A.
Novaku in prvem potovanju
onkraj svetov domače dežele
nikoli bolj kot plašč do gležnjev britanski naglas čeprav
ga težko razumem
rumeni muškat v Mačku Kinder čokolado
pa tudi zvezke z lepimi platnicami

ki so včasih preveč lepe da bi vanje sploh karkoli zapisala
skoraj zagotovo sem prepričana
da te nikoli ne bom mogla ljubiti bolj kot ljubim
Möderndorferjevo erotiko v poeziji ki mi je bila
poklonjena na Mladih rimah lani
niti bolj kot občutek ko si po napornem dnevu sezujem
čevlje
se uležem na poltrdi jogi (razmišljam da bi si kupila
trdega)
in pogledam zadnjo epizodo Igre prestolov
v bistvu me ne more nič več prepričati v to da bi mi bil
bolj všeč kot mi je všeč
Dalmacija na kocke narezan sir Pulp Fiction in Tarantino
na sploh
karkoli bo ta človek ki ni navaden človek naredil me bo
navdušilo kot sošolko Bukowski
pa čeprav samo en navaden »I love you Honey Bunny«
moškega v kavarni
ki takoj zatem zaliže žensko več kot očitno njegovo
partnerko v ljubezni in kriminalu
nikoli te ne bom ljubila bolj kot Cankarjeve Romantične
duše in če sem že pri knjigah
niti ne bolj kot Alamuta Malega princa Telesa v temi
Pisma mlademu pesniku Poker
Ano Karenino Sto let samote 1984 Dramski triptih Slovar
tišine Iliado Srčne pege
Uliksesa Mojstra nespečnosti Nevromanta Orgije
Človeka z bombami Proces in še mnoge
nikoli te ne bom imela rajši od močne turške kave in
neumnih pogovorov s tujci
ko jim moram razlagati da se kavne usedline ne jé niti od
skoka v morje brez kopalk

in narezanega lososa v namazu Philadelphia ki je okusen
za po*izdit
vedno mi bo ljubši Nas in njegova Book of Rhymes pa
Elementalova Male stvari
čeprav me spominja na tebe ker si bil tako nepravichen da
si mi jo predvajal takrat
ko sem te imela v svojem zavedanju in tvoji sreči najrajši
kot sem te sploh lahko imela
če dobro premislim
te pravzaprav nikoli ne bom zares ljubila
saj v mojem drobovju ni več prostora za še eno ljubezen
v tebi pa ne dovolj besed ki bi se lahko postavljale pred
mojimi ljubimci

Mokre sanje

že tretjič v tem tednu sem sanjala okus cvetličnega
medu kako ga ližem s skoraj prežarjene žlice in
se pri tem potim kot bi odtekla dvajsetkilometrski
maraton
v sanjah imam oči solzne vlažne in mokre
ko pa se zbudim so suhe kot bi puščavski veter
vame zaganjal mivko ki ji ni videti konca
v sanjah so podobe mehke med je okusen čeprav ga
v resnici ne jem in toplina je drugačna kot sicer
hudolin je nekje zapisal da telo ni zgolj posoda
za sprejetje toplega semena a se s tem ne bi povsem
strinjala
ko se je med v mojih sanjah pojavil prvič
sem se sredi noči zbudila vsa prepotena in vznemirjena

ko se je pojavil drugič mi je bilo med nogami toplo
in ko se je pojavil tretjič sem ga polizala kot da na svetu
potem ko si odšel ni ostalo ničesar več kar bi mi dajalo
zadovoljiv občutek dobrega okusa in še vedno menim
da si svoja semena zgolj polagal v moje telo
misli pa so nato rojevale najine medene otroke

Zakaj si je dobro delati opomnike

vsake toliko časa se zgodi da pozabim svoje ime
koliko sem stara in kje stanujem
včasih tudi s kom vse sem spala in kadila cigarete
mogoče sem zaradi prevelikega števila kozarcev
pozabila tudi katero je moje najljubše vino
včasih mi iz dometa misli uide naslov komada
ki se je vrtel v ozadju ko sva ne vem točno katerega dne
preizkušala mojo novo vzmetnico kupljeno v Italiji
ravno včeraj pa se mi je zgodilo da sem po pomoti na
parkirišču
začela odklepati sivega golfa ker sem pozabila da vozim
pola
že drugi teden zapored sem v knjižnico
pozabila vrniti Adornove spise o Wagnerju
in med drugim pozabila na dedkov rojstni dan
(ne sprašujte me koliko je star)
vsake toliko časa pozabim da moram odgovarjati na
elektronsko pošto sploh na tisto ki mi jo pošlje založnik
v kateri se vsakič znova razpiše da je naredil napako ko
me je sprejel

da takrat še ni vedel kako neodgovorna in neodzivna
znam biti
ampak včasih res pozabim kaj moram reči (če sploh
moram kaj reči)
da moram zjutraj mačku dati brikete
in da imam sploh koga rada
včasih pozabim da moram kljub mikrofonu
pesmi brati glasno da me slišijo tudi tisti v zadnji vrsti
in večkrat pozabim da moram piti veliko vode
če nočem da me boli glava
pozabljam da ne smem zaupati neznancem čeprav se je to
večkrat
izkazalo za brezsmiselno prepoved
hkrati pa pozabljam na druženje cigarete
in tisto neznano vino z začetka pesmi
včasih pozabim da sem prisotna v nečem večjem
da sem s prostim očesom neviden delček v vseмогоčnem
kompleksu
včasih se spozabim in v restavraciji naročim svinjsko
meso
po pomoti včasih pijem tudi mleko in potem se mi po
vratu
spustijo veliki rdeči madeži da je videti kot bi me grizel
celo noč
in dokler danes zjutraj nisem podrobneje prebrala navodil
sem očitno tudi nekajkrat pozabila vzeti kontracepcijsko
tableto

Matjaž Jarc, Maatjazh

Pustna sredo

praznina vpija našo galaksijo
na Soncu se razrašča temna pega
mogoče pa pri nas zaradi tega
je stari mlinček zmllel demokracijo

oblaki nad deželo se gostijo
čez mestni hrup grmenje se razlega
ljudje si šepetajo: »Bog se krega!«
opletajo z rokami in bežijo

na cestah karizmatični junaki
pogumno skačejo pod tovornjake
adijo pamet in prometni znaki

kulturni dan slavijo pustne spake
med ščurki pa prezebli siromaki
preštevajo nevidne tisočake

Pesem zime 2015/16 v formi po izboru uredništva

Minljiva sreča

Tako kot bi po nebu premetaval strele,
da bi oblaki se bleščali,
doneli, peli in ječali
in bi na Zemlji krošnje, strehe zablestele,

tako sem pisal pesmi, žalostne, vesele,
ljudje pa so se mi smejali,
in se za hrbtom norčevali,
a verzi so se vžgali in rime so se vnele.

In zdaj gorim kot bakla, v temi plameneča,
ko govorim besedo za besedo,
pa se požar vsebine le še veča
in vsaka nova pesem je še bolj goreča!

A vendar, kot bi v dežju jih zapisal s kredom,
tako jih sproti pogasi minljiva sreča.

Odprta vrata

na valovih Drave
plavajo telesa
lepi mladi fantje
in nobeden ne gleda

pod mostovi
za betonom
po zeleni vodi
smrt se vozi
z brodom

kakor črke
izpod strešic
voda v daljo nese
onemele pesmi

komaj vzvalovana
hvalnica ljubezni
tone skozi vrata
ki se jih ne da
zapreti

Moja mama

moja mama ni le ena sama
mojih mater je devet:
prva mati je neznana
iz praznine darovana
druga mati – Luna bela
me je v mirnem snu spočela
Zemlja, to je mati tretja
ki uči me preživetja
in četrta je Narava
plodna, lepa in vihrava
peta mati – Domovina
k njej me veže popkovina
a Ljubezen, šesta mati
zanjo znal bi vse razdati
sedma mati – Bolečina
mi uhaja iz spomina
osma mati – tiha Sreča
večno z mano bo noseča
in deveta – moja mila
Mama, ki me je rodila

Kapljice

prozorne pajčevine se bleščijo
srebrn oblak na kapljici odseva
ko mirno pluje čez lepoto dneva
na leski svetle mačice šumijo

zahodni veter žvižga melodijo
neznan refren božanskega napeva
nebeški žar izza oblaka seva
na tleh sledovi zime se talijo

nihče ne ve, kaj ta pomlad prinaša
ljudem, živalim, kozmosu, naravi
človeštvo se lahko o tem le vpraša

odgovor že kopni na mokri travi
kot upanje, da z vetrom čas razglaša
poraz morilske sle v človeški glavi

Pesem si podčrtana

Jakob Barbo, Sonofearth

Ljubezni 3

Zazibaj v sladek spanec me spomina,
ko bom v naročju tvojem mirno spal.
Naj mine letni čas, odmrzne zima,
jaz, razen tebe, nič ne bom zaznal.

Ko bom v naročju tvojem mirno spal,
okoli mene dobro se oziraj,
jaz, razen tebe, nič ne bom zaznal,
a ti – le dobro v svet oči upiraj,

saj nočem, da potem se ti iskrijo
na drugih, ko se končno bom zbudil.
In kar počneš, medtem ko moje spijo ...

vseeno je, ne bom se prebudil.
Zato ne reci nič, nič ne naredi.
Ko jaz zaspim ... Tedaj jim tiho sledi.

Pesmi na Pariz

1

Stojiš sam v krogu
kot vedno
z nogami delaš zvezdo
nekdo je za
tabo

Obračaš se
in on s teboj
zaradi njega
on zaradi
sebe

On zaradi sebe
ti zaradi njega

Rabelj
in rabljev

2

Ne goriš
zaradi sebe ker
se bojiš
zaradi drugih

On te gleda
in ogenj je
ogenj ima
v očeh znamenja
na nebu

In ko se steguje
proti tebi
še vedno
nisi bakla
potem pa

Naenkrat
vse

3

Ne moreš pozabiti
kako je trdo
na dnu peči
do konca
ne pozabiš

Ko si oglje
ognju nekoga
drugega
in ko čakaš
na Schönberga
da te poljubi

Z zgodovinske razdalje
z nekega drugega

Dimnika

4

Govoriš
v prah okrog sebe
ni več noge
da bi te zbudila
ne palca
ki le še diha s tabo

Kričiš
v zaman
premikanje misli
ki jenjajo
z mrazom
zadnjega

Potihneš
v belo praznino
odprtih oči
in modro in rdečo

Nič več kot
na palici

1'

Najprej
si bil sam
in nisi smel
še šepetati
sebi in
drugim

A drugi
so ti šepetali
Tako je šlo
oni tebi
ti pa naprej
vase
in gor
selotejp

Potem si šel
pa ti

Šepetat

2'

Sam si z njim
ki ga skrbijo
tvoje roke

Čudno gledaš
v koso
a imaš 123
456 789
v glavi
spet 123 456
789

Čudno gledaš
zvoki karoserije
ki jo treš

Have you ever
popped a
bubble wrap?

3'

Počneš
kot bi
na primer
mazal
s kremo

V solze gledaš
kot volk
kot volk
gledaš
razkosanega
prašiča

Ker še diha
ga lajšaš
z nasmehom

Sam s sabo
z njim

4'

Golgota si
in žrebaš za
škrlatni
plašč

Si nadeneš
vojno opravo
umiješ noge
zmagaš enkrat
dvakrat
trikrat

Vendar si vedomec
električni sel
in tvoj plašč
nikdar ni bil
tvoj
a sovraštvo
to pride nate

Potihneš
v belo praznino
odprtih oči
in modro in rdečo

Nič več kot
na palici

Dani Bedrač

Metuljev efekt

ob mojem rojstvu je mati zaskrbljeno ugotovila, da imam sindrom gorečega kladiva in srpasto lobanjsko dno. imel sem tudi nenormalno dolge prste, s katerimi sem ji lahko že od daleč preventivno otipal dojke: vedno so bile polne alpskega mleka. če sem zajokal, so na nebu ugašale luči.

ob mojem rojstvu so na jesenicah prvič iz železa skovali metulja, ki se ni bal boga. občasno je zaprhutal nad mojo zibelko in mi dal vedeti, da v njegovem kraljestvu ni časa. ko sem shodil, sem mleko zabarantal za strojno olje, zato se mi lobanjske kosti niso zarasle vse do današnjih dni: v

takem svetu to niti ni možno. večkrat opazim, da mi med britjem skozi to odprtino uhajajo pesmi, in z vsakim dnem me je manj. nekoč bom zagotovo tudi sam postal metulj, ki bo letal nad zibelkami vreščavih otrok in jim skozi uhlje žvižgal v srca vso resnico o pošastnih plasteh odraščanja.

Sedim na pragu svojih misli in nočem vanje

lahko srečam selivke, ki z drobnimi krempeljci praskajo otrplost z ilovnatega obraza prezgodaj ostarele jeseni in tiste trepetajoče ličinke sanj, ki so se izmuznile sončnim ranam okrutnega poletja. lahko srečam svoje prazne oči.

lahko naletim na tiste kačaste zanke logike, ki se z vsako novo vijugo hinavsko oddaljujejo od sivolasih pričakovanj srca; lahko se prelevim v jedca kovin, ki hlepi po kislinah, da bi z njimi enkrat za vselej razžrl rjo z osti samopozabe.

lahko spregledam, da se za vsako človeško željo skriva le prevarana žival, ki nekje globoko v sebi premleva, kaj bi bilo treba storiti, da bi njeno obskurno okostje premagalo čas in se vsaj kot tanka nitka vtkalo v pajčevino večnosti.

Soba 84

atrofirano sadje v gubah vesti,
jeza otrok na peronu, tisti pok,
razčesane tirnice. kosa na tleh.
kdo stoji za tabo, brigita?

daljnogled in mesec, razočaran
pajac na balkonu. tisti molk, na
koži noči pena. električna rosa.
kdo stoji za tabo, brigita?

noži v zrcalu, na tnalu kosti, sol.
pod vekami med, tisti jok, ivje v
ranah! talci brez ust, brez utvar.
kdo stoji za tabo, brigita?

tujci v poroti, puščavska praprot,
smeh bičev. tisto kamenje, pod
blazino pištola. srh brez obraza.
kdo stoji za tabo, brigita?

scufana koža pesti, opečnat zid,
železna rinka v nosu. tisti ponos,
premagana žalost. in smrt brez
zaznamka v arhivu, brigita.

Brezno

Stena

si riba
ki na škrge dihaš besede

prevajaš slike

in si kača
besed ki se spletajo

igla ki predreš osrčnik
kot stenica kožo

poljubi me
sedi na obraz
kot metulji na socvetja marjetk

zaliž moja železna pljuča

žejen sem te

naj se strahovi razbežijo kot ščurki

si stena
ki me ločuješ
od raz/uma

Pred požigom

smo trdne skale pogorja

udomačili smo ogenj
učlovečili smo vas
oblačila vam krasno pristojijo

stroga eleganca
zaboden pogled

koraki koraki
boben soldaški

z jekleno pestjo trkamo po vaši vesti
prsti drobijo stekleni zdrob

z roke nam jeste

puhla leporečja

en dva en dva
boben soldaški

rdeča luna
utrujen pogled

nenasitni ogenj

živi plamen
mrtva prst

v mesečini
valovijo črna zrcala

Svoboda

so večeri ko se pred kristalom tv-ekrana zgroziš

ko se vklopijo visokotonci

in ti zavedanje lušči pokostnico
ter resničnost obrusi sklenino

tedaj se velja zjokati
in postaviti kako svečo
na zdrapano okensko polico
tapecirano z iztrebki golobov

boš že prespal!

jutri bo nov dan
v nakupovalno košarico
boš nežno položil
sveže zapečen kruh brez glutena
karton mleka brez laktoze
in ekološko pridelano pičo lokalnega porekla

srce bo spet zavriskalo
v popolnosti nakupovalnega doživetja
ko te bo prijazno potolažil
nežni glas samopostrežne blagajne

dal si ji ime:
svoboda

Jan Brinovec, Anubis

Pobegli konji

Ne zaupaj pobeglim konjem.

Pobegli konji se vračajo z ognjem
in klici nekega izgubljenega otroka.

Pobegli konji se vračajo z juga
po žilah črne jeseni.

In se vračajo z razbitimi telesi,
brez sedel,
brez griv,
brez oči
mečejo sidra
na tvoje korake,
da te odvlečejo s seboj
do neke ohromele struge
nepoznane reke.

Odstrel

Ker smo humani,
bomo ustrelili srno
z zlomljeno nogo.

Ker smo človeški.

♄ (Saturn)

♄

O veliki učitelj
Jaz te zanikam
Jaz te žrtvujem
Svoji lastni volji
Svoji lastni brezmejnosti

O veliki učitelj

Nič več ujetnik
tvoje hladne orbite

Jaz te zanikam

Okoli bitja zarišem krog
in se umijem tvojih dlani

Jaz te žrtvujem
Otroci tovarne strahu

ki molčijo pod tvojo
vzdignjeno dlanjo

Svoji lastni volji
najgloblji svetlobi
ki zarisuje vso igro obstoja

Svoji lastni brezmejnosti
ki se smeji vsej tvoji veličini
in vsem tvojim temnim potnikom
ki ne znajo ubežati kozmični zori

Patricija Dodič, Patra

V tišini glasnega branja najdena obmolkla pesem (himna ljubezni)

Ženska sem.

Tvoj mag. In tvoja kača.

Z vzporedniki in poldnevniki te prepredam.

Te klešem. Kot zamaknjen kipar.

Kot bog te raztezam iz središča navzven.

Ženska sem.

Tvoja sova. Ki najbolje vidi opolnoči.

Tvoj mistik. Vešča, ki ti sedam v srce.

Ker so tam zvezde svetle. In ptice. In maj.

Iz tebe, ki poganjaš iz mene korenine,
izraščam neskončnost vejic in vej.

Ljubim tistih 10.000 cvetnih listov izza tvojega čela.

Ljubim najine dlani, v katerih znava ustvarjati zvezde.

V katerih pleteva božje brez meja,

polno dišečih vrtov, mostov skozi čas in počasnosti sanj.

Ženska sem.

Tvoj energijski blodnjak.

Tvoj samec v desnem krilu pljuč. In tvoja samica v levem.

Tvoj možnarček čudnih zeli, s katerim ti pomagam biti voda.

Ti spiham brezdvomne vdihe.

Iz popka ti z usti izsesavam štiri reke. Štiri strani najinih nebes.

Ti brizgam besede dvospolnih bogov. In par počasnih
belih golobic.
Odstranjujem ti skorjo. Odstranjujem oklep.
Na svileno kožo ti prilepljam svet, ki si naju hoče
osmisлити po svoje.
In ukročene živali v službi besed.
Kot jugozahodnik ti tipam razdalje. Se vrtim okoli
tvoje osi.
Ti obračam navzven kosti. In nema plezam po tvojih
stegnih.
Ženska sem.
Tvoje roke, iz katerih veje ena sama hvaležnost.
Tvoje lopatice sem, iz katerih rastejo krila in tistih šest
smeri za vpijanje zvezd.
Ščipam tvojo gosto snov in vse tvoje prosojnosti.
In kožo, ki vpija vase medlo nevidnost iz sanj.
In potem ...
Tako na dolgo ...
Pošiljava srcu kri.
Izčrpano in navdahnjeno od ljubezni.
Si puščava umivati sence.
Se razlivava drug po drugem kot madež nevidne snovi.
Kot fetalni spomin, nežno pritisnjen k tlom.
Drug drugemu sva blagoslov.
In potem ...
Tako na dolgo ...
Si raztezava čas.
Da nama ne zastruplja korakov.
Da nama pušča biti to, kar sva vedno bila, bova in sva:
obojestranska duša
v središču najinega sveta.

Zaobljena konica

S konico lasu nalahno ti lezem navzdol.

S konico jezika počasi preližem ti znoj.

Ti ustne odpiram s konico nosu.

Zajamem ti stok s konico pogleda.

S konico srca odlomim zdihljaj.

Ko zmanjka konic, se zaobljim vate.

Grizljaj.

Jure Drljepan

Forma viva

verige
zvarjene v življenje
skulptur
se zamolklo hihitajo
v vetru

po zarjavelih gležnjih
jih mravlje neutrudno ščegetajo
in lovijo valovanje
jeklenih duš
v etru

pod mlačnim
dihom pomladi
drobci življenja
kalijo
raztreseni po trati

zajetna skulptura
dremlje
pred vhodnimi vrati
cvetlice ob ograji
odpirajo rosrate oči

med smrekami
ob robu skulpturnega nasada
se znova srečujejo
brstiči dneva
in sence noči

Z boki razvnemaš

mraz brusi pogled
v vetrovno nebo
padec z oblaka
na skalo stvarnosti
boli

skelijo podplati upanja
idilična slika se cefra
na modrosivem panoju
zarje
vračaš se

z boki razvnemaš
kandelabre
in ugašaš obcestne luči
za sabo trosiš
spomine
na vroča bujenja
svojih pestrih nor(čav)osti
a moje hrepenenje izgoreva

na palisadah svita
ko medle zvezde
venejo
na arkadah neba
si zaželim
z ogorki noči
narisati
novo jutro
na tvoj obraz

Dare Gozdnikar

Pomlad bo

Jutro.
Minus sedem stopinj.
Pet stopinj v snegu.

Ko objamem vso belino,
ostaneta še dve.

In ko stopinji
skupaj stopita,
se stopita.

Moja vate.
Tvoja vame.

Pomlad bo.

Vedno potuješ

Odpiraš
okna prostora
skozenj raste
zaraščen čas
ponuja ti prestol
na konicah prstov
zgladiš ga
z blazinico kazalca
in mu nakažeš smer
do ne predaleč
do ne nazaj
za zdaj
ne poskušaš
več razumeti
smisla naključij
ko želiš sem in nočeš tja
ponavadi povsem blizu
kakor da prepustiš namen
in ko prideš na cilj
vedno potuješ
v ljubezni

Postopanje

Med postopanjem
sem s stopalom dregnil v kamen,
ki se me je po vseh teh letih spomnil,
kako sva se igrala in si podajala vodo v zrak,
in raznobarvne balone mnogih vesolij, ki so, če so padli
na suho travo, bučno zapeli pesem v pozdrav. In kako
se je smejalo nebo!
Zemlja je kriknila kot prvi petelin na vasi,
ki prižiga sobam svetlobo v jutro.
Jajce se je pravkar izvalilo.
Morje je ganjeno.
Ugnezdeni smo.

Matjaž Hladnik

Zmenek na slepo, 3. del

Na zmenek prišla bom s klobukom na glavi,
spoznal me boš po idealni postavi,
privihano krilce in kratki rokavi,
okoli vratu bo visel medaljon.

In s petami vrtala luknje bom v tlaku,
se zibala v bokih na vsakem koraku,
vonj plaval za mano bo po cvetličnjaku,
oprse štrlelo bo kakor balkon.

Zamujala taktične tri bom minutke,
prežala na najbolj ugodne trenutke,
zanašala se le na svoje občutke,
dovolj jih imam za en cel leksikon.

Pripravljena zdaj sem na novega tipa,
po letih samote mi žila utripa,
v trebuhu prijetno ščemi me in ščipa,
po žlezah mi teče predzadnji hormon.

In glej ga na pločniku, srajca lanena,
poletna obutev in mehka kolena,
frizura, ki nikdar ni slišala fena,
s pogledom čez ustnice kakor žabon.

Četudi je mutast, mu dam eno šanso,
mogoče prav z njim doživim renesanso,
morda ga izboljšam za kakšno nianso,
da vsaj zraven mene ne bo takšen konj.

Dovolj sem že blizu, da vidim štrlino,
čeprav sem ošvignila le na brzino,
zna biti, da v hlačah ima mojstrovino,
v najslabšem primeru je le telefon.

Tedaj me zagleda, obrne se k meni,
nasmehne široko kot v Cvetju v jeseni,
samo še midvá sva ostala na sceni.
»Pozdravljeno, krasno dekle,« reče on.

Poleg treh motik

Začuti vonj in plah dotik,
zajame z ного trd korak,
zvečer, ko pade zgodnji mrak,
v laseh pozabi črn glavnik.

Polzè na oknu kaplje v stik,
ko mimo hiše trobi vlak,
narahlo se zatrese tlak,
zamre golčèč piščali krik.

Prepolne stene majskih slik,
papaja, mango, sadovnjak,
po ustih valja medenjaki,
zija v nebo iz treh oblik.

Okoli čela nindža trak,
močan, razjarjen kakor bik,
tožilec um, srce sodnik,
počasi vstopi v rastlinjak.

Zaveže poleg treh motik
kravato iz vrvi, čudak,
ko s pručke se zažene v zrak,
en dih, en zvok, odklop, umik.

Teta Francka

Vsak dan se obvezno brez rute na glavi
po manjših opravkih korajžno odpravi,
vsak dan se povzpne vse do tretje etaže,
njen um je še oster, pogled pa še čvrst.
Vsak dan speče štravbe, če bodo obiski,
občasno pogleda po ulici blizki,
in kolikor vidi čez prve garaže,
če kdo bi parkiral na kakšni od vrst,
če kdo se slučajno na hitro prikaže
in avto parkira na eni od vrst,
okoli zavese navija svoj prst.

Nek januar, leto devetnajsto ena,
takrat se začne plesti štorija njena,
pouk so imeli po italijansko,
kot mlado dekle je šla služiti dol v Trst.
Spoznala je mladega tam oficirja
in slika poročna na sredi okvirja,
zbolel je za jetiko al' gripo špansko,
nikoli ni videl manevrskih vrst,
prešibkega zdravja zbolel je strašansko,
da stopil bi v kakšno od jurišnih vrst,
prihranjen je njemu ognjeni bil krst.

Umrli je, preden sta dete spočela,
in ona ni nikdar več drugega vzela,
ves čas je kar sama doma teta Francka
tam v tretjem nadstropju sred' blokovskih vrst.
Devetdeset let prav vsak dan peče štravbe,
morda bo prišel kdo do njihove stavbe
in jo presenetil z nenadnim obiskom,
a daleč od Idrije, daleč je Trst,
jo razveselil že z objemom in stiskom,
pogled njen bo vlažen, še vedno pa čvrst,
v tišini boš slišal le štravbe in hrst.

Glej, tukaj so vahti in sončno grobišče,
prišli so obiski, vsak svojega išče,
že dvajset let spi tu nekje teta Francka,
le prah je ostal od kosti, rož in krst.
Ne najdeš napisa, nagrobnika, križa,
po tolikih letih si vreden kot griža,
ljudje še umirajo, tukaj je gneča,
nekdo te prekoplje zaradi dveh vrst,
jaz upam, da spet te Antonio sreča,
da vzklik bo ponovno ljubezenski brst,
grobarjem pa, Francka, pokážíva prst!

Nuša Ilovar

Koda 2015

Neustavljiva gravitacija.
Bežeče stopinje
in nastajajoči nagrobniki
v vrtincu časa.
Uhajajoče nepristne bolesi
in nebrzdane roke,
ki pod maskami bogov
ugašajo iskre otroških oči.
Strah postavlja meje
v človeške možgane,
meje na planjave brezčutnosti.
Samotne poti
brez vzglavnikov
in trupla ob njih.
Vsakdanji pogled.
Spomini na ognjišča bledijo,
bližina postaja neotipljiva.
Sanj ni več,
so le iluzija v plesu
sovraštva in strahu.

Jasna Janež, rožmarin

(Peš)pot

Rdeči pesek se razliva med prsti. Pas sončnega vzhoda nam obroblja oči; v ustih prah.

Pot je neskončna vijuga, prepletена z zaplatami prsti. Hodimo. Zadihani, kot da bi na dan pokadili ducat

tobačnih zvitkov. Hrbti se ukrivljajo v lok, štrenasti lasje se zavijajo v kepe.

Opazuje nas klopotača. Oči se izluščijo v suh pogled. Za trenutek obstane, nato nadaljuje pot v svobodo,

divjino – dom. Znoj skeli in zbada kožne pore. Klanec nas neusmiljeno vabi v svoj objem.

Mi se mu prilizujemo in ga božamo, gladimo, grebemo v njegovo tkivo. Noge stiskajo krči,

želodec se pripravlja na pljusk. A mi grizemo. Da najdemo sami sebe in razrežemo bolečino.

Abc ...

Arterija

Brbota.

Celica

Čuti

Drobovje.

Efekt

Fiksanja

Gladko

Hlini

Ironijo.

Jebeš

Karmo.

Ližeš

Mezinec.

Nočeš

Ostankov

Poezije.

Rad

Srkaš

Šepet

Tlakovcev.

Ustavi

Vibriranje

V

Zlizanem

Želodcu.

Šestka

Sedim na šestki. Za mano si tip grize nohte.
Punca mu teži, naj že neha. Šofer prepelje
rdečo luč.

»Bližamo se postajališču Stadion.«

Spet ta kovinski ženski glas.

Na živce mi gre. Bo povedala še,
da se peljemo v faking daktilskem ritmu
ali kaj?!

Dekle poleg mene si lakira nohte.

S črno. Vmes smehljaje tipka na mobi.

Za mano poslovnež prav tako
živčno drsi po touch ekranu.

»Bližamo se postajališču Bavarski dvor.«

(Zakaj ta bejba ne reče Bavarč?!)

Izstopim.

Aleš Jelenko

Puzzle

Vsak dan me je več
moje telo so majhni koščki
trdi
a upogljivi
vsakič ko najdem novega
ga potisnem v primerno
špranjo
rastem počasi
rastem šest dni
nato vstanem
kot Eddie
iz groba

obrnem se na trebuh
in si polepim hrbtenico
da bom dovolj stabilen
da se koščki ne bodo
razleteli

volk sem
plenilec
lovim po vseh štirih
in se baham na dveh

alfa samec
oko na piramidi
brez podstavka
 zgolj oko

Douglas Adams je (bil) sestavljen
Umberto Eco je sestavljen
Julian Barnes je sestavljen
Hans Magnus Enzensberger je sestavljen
John Ashbery je sestavljen
Aleš Jelenko je sestavljen
 resnično je sestavljen

ime na ozadju okvirja
ne pomaga kaj dosti
ko slika pobledi
se ravnodušno razstavi
 in zloži v škatlo

Dober tek

krilata ptica je buhnila vame
me izžela

 spremenila
izsesala rdeča krvna teleščka
in v žilo vlila absint

pa sem slekel kožo
zažgano od besed
raztrgano od pogledov

zdaj stojim na ogled
 posmeh
vsak si lahko odščipne
košček mojih organov
na voljo so
jetra
pljuča
dvanajsternik
želodec
pa možgani
izbira je velika
za veliko strank
kakor je pač komu ljubše

in na koncu
ostane samo okostje
mrzlo
trdo
neupogljivo
o-k-o-s-t-j-e

Nekaj malega o smrti

V svojo deželo sem pretihotapil
tujca. Dal sem mu piti in jesti,
da ne omaga in izgine od tod.
Prišil sem ga na rjavo torbo,
da je lahko z mano korakal po
turobnih šolskih hodnikih
in sejal ostre steklene kalčke.
V dnevni sobi najraje visi
na steni, nad televizijo,
v osrčju brloga, ker ima
najraje sunke, glasove, ljudi
pa McDonald's, MDMA,
svinjsko mast in sedenje.
Potem sem ga preko kabla
teleportiral v ultratanek,
superlahek, oh in sploh
pameten telefon (brez nje).
Še na delovnem mestu se
pogovarja; v neki povsem
specifični frekvenci, ki je
nihče na razume, vzpostavlja
povezavo s človeškim mesom.
Ker hieroglifov ni treba
razumeti, se v detajle nihče
ne spušča. Ni časa za ... čas.
Včeraj je čez mejo pretihotapil
mene; črno škatlo je odvrigel
proč in se nemo odpravil nazaj –
nekdo se ga bo kaj kmalu usmilil.

Andrejka Jereb, Andrejka

Realne fantazije

ne tipaj v prazno – strop in tla so še tu
soba se ni prevrnila – stene so ožje
obstala sva le midva upognjena kakor žleb
poln slane usedline po nalivu

včasih te za šalo stresem iz copat
da nabrusiva kristale v podplatih
kajti klic divjine lahko izpuhti

ko se spotakneva na pragu poželenja
polt s srditostjo upora zdrsne skozenj
potem dolgo lebdiva v pajčevini
in si nepopačeno zreva v obraz
rečeš lepa si rečem ves si moj
in pogoltnem grenko slino
ničesar ti ne dolgujem
in ti meni ničesar ne tajiš

kadar udari moč naraščajoče lune
iščeva zdravila za usojen čas
ko bo treba iz labirinta žive kože
sestopiti v lasten horizont

Tistega dne

odgrnjeni plise gorskih verig
vrši pred mojimi očmi
komaj slišno bobnanje vetra
me kakor droben zbodljaj
ušcipne v veke
in s sršeni v očeh
pohodim gozdne steze

krepkih in divjih strasti
sva tudi midva vršala
takrat dva pripravnika v gorništvu
samo narahlo me je bilo treba dregniti v rebra –
danes bi me gotovo zaskalelo –
in neposeljene pokrajine so se odprle

žgečkali so naju vriski ptic
in srebal naju je mah
v vonju ruševja se je raztapljala teža atomov
nad nama je utripala spokojnost barv

vsa lepota se je uskladiščila
v optiko tistega dne

Zimski vitraž

sonce se zadnjič upre v zemljino kožo
zardi v ledeni tišini zimskega popoldneva
hlad se preobrazi v oko črne napetosti
goste strašne sile naselijo srce
globoke so njihove ureznine

v štedilniku na drva tleskne
stara mama se prebudi
zaveže si ruto
natoči v kotliček
podrsa po pokrovu

sliši se vrtinčenje mehurčkov
v gost dim

luči
kje so luči
stari mami svetijo sveče

z vsakim dnem manj je njene svetlobe
z vsakim dnem bolj nekdo drug postaja ona

Simon Jugovic Fink (simon)

Akvarel polzi po stegnih

kaplja kane na papir
pigment in voz čopiča
ki gre čez lužo

V trgovini

danes je en srečen dan
zdaj vem, zakaj bi rad pesnik postal
odkar sem jo zagledal
me muči njena podoba

joj, kako je lepa
joj, kako zelo je lepa

paprika, bučke, zelje, čebula
in njen mimohod
ne vem, kaj je nabrala
le ona je bila

najraje bi jo v košaro dal
nič plačal in zbežal domov

SIMON JUGOVIC FINK (SIMON)

Kopriva

videl sem nov svet
navdušen

preveč je akcije in
igralec ne prepriča

lutka preteklosti, a
upornik je ženski lik

Branka Kamenšek

Daleč je tukaj

Takrat ko si mi na steno obesil
svoj smeh
namesto ponaredka Židovske neveste,
sem se zbudila iz letargije in te
povabila v svojo sobo z zaprtimi
omarami.

Počasi si začel odpirati
ena vrata za drugimi,
ker si slišal udarce pesti življenja,
ujetega v temo.

Odpeljal si me v neki drug prostor,
kjer skupaj vdihujeva trenutke,
ki režejo globino misli in lovijo
iščoče srce.

Nekje daleč daleč stran se
vidi bliskajoča sreča.
Slišim te reči, da
daleč ne obstaja, daleč je tukaj.

Haiku

Tvoja skodela v moji.
Jutro diši
po najinem čaju.

Nova vzmetnica

Plesen iz najinih zgodb
je na tej preprogi,
in ko mi spodrsne, mi pomagaš vstati,
da nemo skupaj opazujeva sledi.

Zatohlo je v tej sobi,
in ko ne morem več dihati,
me odpelješ pred zaprto okno,
od koder gledava pot, ki vedno vodi
le v eno smer.

Neudobna je tale postelja, in
ko me nespečnost premetava,
gledam, kako se na njenem robu
lomijo posledice pasivnega sprejemanja
ničā.

V odsevu nemira vidim sebe,
kako plast za plastjo luščim plesen,
krčim zarasle poti,
na stežaj odpiram vsa okna – in se
odločim za nakup vzmetnice.

Jana Kolarič, Janakolaric

Carina, sonet

Not' spuščamo jih kar s tekočim trakom,
vse teče gladko in učinkovito,
pa vendar ne površno. Temeljito!
Sledimo vsem predpisanim korakom:

tu en je birokrat za »prve vtise«
pa kakšnih šest za druge še aspekte,
eksperte imamo še za dialekte,
se gleda prste, vzame se odtise ...

Čez rentgen tudi grejo – kot prtljaga,
pofotka se jih in izmeri, zvaga,
preveri se jih, če so zdravi, čisti,

in vljudno vpraša: »A ste teroristi?«
Da ljudstvo bi nestrpno zid podrlo?
Kar brez skrbi, saj nismo ozko grlo!

Četrť mil'jona, sonet

Četrť mil'jona src je šlo čez Kuro,
src, polnih hrepenenja, domotožja,
želečih si samo svet brez orožja,
kjer mesta ni za zlobo in torturo.

Kurjáne razdelila so na dvoje:
čutili eni z njimi so sočutje,
poskusili jim zboljšati počutje ...,
a drugi mleli le strahove svoje,

se zgražali, zakaj ne grejo v boje,
obsojali, ker »šli so v avanturo«,
postavljali ovire in ograje ...

Četrť mil'jona src je šlo čez Kuro,
četrť mil'jona src že proč odšlo je ...
Odšli so proč, gotovo v boljše kraje.

Marija Breda Konjar, Koni

Haiku /nočni alarm/

Nočni alarm.
Okoli ušes brenči
nevarnost pika.

Navdih (5s)

cefram
popisan list
cenene mase črk
onkraj praznine drobenclja
pesem

Resnici na ljubo

Povedal je natanko tisto,
kar v resnici misli.

Brez dvojnega pomena.
Brez skritega namena.
Brez izbire tona.

Z resnico podkrepljena misel,
drzna,
tehtna,
iskrena,
je obšla ves svet slišočih,
ki ne slišijo,

in se kot ugasla iskra upanja
sesedla sama vase.

Žiga Kosec

Sonet o pisanju soneta

Pisalo jih pred mano je obilo,
teh mojstrov verza, vitezov jezika,
pisali so sijajno, kot se šika,
medtem jaz pišem bolj tako – za silo.

Je izumrlo moje besedišče,
na primer: »duša«, »kajža«, »domovina« ...
Prevečkrat moja pesem je škrbina
in vse redkeje me navdih obišče.

Nalivam s kavo se, kadim verižno,
besede prežvekujem do obisti,
a zmazek pred menoj ostaja isti.
Tako jaz pišem pesmi (vsaj približno).

S soneti danes križ je, dasiravno
pisanje tega je bilo zabavno.

Ko ti zapoje

Kadar ti enkrat
milo zapoje,
ne boj se, saj je že
od nekdanj tako,
s slehernim dihom
postajal boš lažji
in z lahnim korakom
pojdeš za njo.

Čas iz ograj

Ostra meja, hladna britev,
to je čas, zgrajen
iz ograj.
Ni zavetja, tu ne vidiš
vrat, odprtih
na stežaj.

Pride, da doma v hipu
nisi več doma
in greš.
Pride, da nazaj ne moreš,
pride, da naprej
ne smeš.

Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka

Mati Slovenija, tvoj sin sem

Zakaj me zavračaš?
Vsak dan ti pošiljam svoj CV,
posodabljam svoj europass,
e-mapo kompetenc,
vedno malo drugače,
da bi izpolnil pričakovanja,
da bi izstopil iz kupa odvečnežev.
Danes sem diplomiran,
včeraj sem imel samo peto stopnjo,
doktorat skoraj vedno zamolčim.

Od mene pričakuješ
komunikativnost,
kreativnost,
inovativnost,
triletne izkušnje
na podobnem delovnem mestu.

Jaz imam izkušnje samo z brezposelnostjo.
Tvoji odgovori so lažnivi klišeji:
vašo prošnjo smo skrbno preučili,
žal niste prišli v ožji izbor,
vaši podatki bodo shranjeni v podatkovni zbirki,
prosimo, da na to sporočilo ne odgovarjate.

Mati Slovenija, človek sem!

Z ekrana se mi smeji
globalni svet priložnosti,
kreativnost kot način življenja.
V luknji na oguljenem kavču
odganjam sence v srcu.

Dobova -Šentilj

Prebežniki
z vsem svojim imetjem
v plastičnih vrečkah
čakajo za ogradami,
čakajo prezebljih nog
na predpražniku Evrope.

Vsak
s svojo žalostno zgodbo,
v sebi otrpli,
iščejo prenočišče,
iščejo obljubljeni deželo.

Mi jih gledamo
iz toplih hiš.

Kristian Koželj

Pravljica

Povedal ti bom zgodbo.
Resnično pravljico za lahko noč.

Popoldne sem v trgovini stal v vrsti.
Kupoval sem žganje.

Za današnji prost večer.
Saj veš, sreda je.

Starka pred mano je
plačevala.

Dva litra vina in
dve škatli cigaret.

V odprti denarnici sem
zagledal sliko

fanta, ki sem ga
nekoč poznal.

Žganje je, mimogrede, zanič.
Še razglašenega kvinteta pod

oknom ne more preglasiti.

Niti oči na sliki iz trgovine.
Polomljen vrtiljak sem. Noben otrok
ne sanja več nedolžnosti.

Še midva se ne čudiva več soncu.
Odvrgla sva se pred oltarjem podrte katedrale.

»Odjebi, luzer.«

Spoznala me je, veš.
Starka. Po očeh.

»Živjo, mami.«

It's the most wonderful time of the year

Celje, 1. december 2015

11. 45

Ko zaklepaš vrata stanovanja,
vedno pobrskaš po žepih in preveriš,
če nisi pozabil katere od nujnih banalnosti.

Ključni ... so. Službeni ključni ... so.
Mobitel ... je. Drobiž za malico ... je.
Britvica ... tista stara, žiletka, ovita v pauspapir ... je.

(Ob petkih in sobotah zvečer vzameš še nekoliko
več denarja in kondome.

Potem si celo noč poskušaš odgovoriti, ali je bilo to dejanje samozavesti, previdnosti ali obupa.)

13. 30

Spomniš se, da so še štirje dnevi ...

V tistem trenutku se vate zaleti otrok.

Šest- ali sedemleten.

Petindvajset let mlajši bi danes pisal pismo.

Čez štiri dni bi ob osmih zvečer nepremično

in brez diha zrl skozi okno, kdaj bo prišel.

Niti pomislil ne bi, da so se te precej nespretno

znebili za tistih nekaj minut, kolikor so potrebovali.

Da vse pripravijo.

*Ampak kako je vse to prinesel,
če ga nisem videl?*

Pri zadnjih vratih.

Takrat si še veroval.

17. 15

Ko si bil nekoliko starejši, se pri eni

prvih ur fizike nikakor nisi mogel sprijazniti,

da opraviš nično delo,

če predmet prestaviš iz točke A v točko B

in nazaj v točko A.

Pa če vmes dvakrat prehodiš Alpe.

Jasno ti je bilo, da je takšno početje neumno.

Ampak – da je vse skupaj nič?

22. 25

Ko stopiš skozi vrata na ulico, te znan piš opomni,
da so zares samo še štirje dnevi.
Premalo, da bi se karkoli spremenilo.
Preveč, da bi lahko pozabil.
Tukaj si stal v tem istem trenutku že lani.
In predlani. In pred petindvajsetimi leti.
(Končno razumeš ničnost.)
Z desno roko se pogladiš po vratu.
Začutiš žilo in utrip.
Z levo sežeš v žep.

Zjutraj si pozabil preveriti.

Potem se spomniš, da tistih hlač nisi
oblekel že nekaj tednov. Vsaj dva.
Še tega ne veš, kje so.

22. 32

Zaviješ nazaj.
V prostor, kjer sta si rada prisedala.
Naročiš še eno pijačo.

Na račun zapišeš prvi novoletni sklep.
Novo pesem.

Kupiti moram več žiletk.

Bakhanalije

Dan se je zataknil.
V ritem pokvarjenega sekundnega kazalca.

In noči so se razklale.
Med budnost in more.

Zaman poskušava vdihniti zgoščeni čas.

Pljuča so sajasta. In srce.
Vsa sva sajasta.

Odkar sva se v nasladi použivala
pod grmado trohnečih obljub.
O večnosti.

Pepel je masten.
In zažrt.
Ne moreš ga izmiti. Pa če si desetkrat zližeš kožo do kosti.

Matej Krajnc

Prenočišče I.

Vprašaj jage zvone,
kje so se izgubili?
S kom so se igrali,
koga so opili?
S kom so vrgli karte,
če jih sploh še znajo?
Kdaj odprli pošto,
če jo sploh imajo?

Tihe so rečice,
zlivajo se k hiši;
kar sodnik odloči,
Griža, ti zapiši!
Vas se v nočnem ritmu
krvoločno ziba,
Sizifa pokoplje
vegast kamen s hriba.

Danes znaveličan,
jutri operiran,
čas, ki ga živiš, je
bedno investiran,
a na vrtu čaka
nate ptičja piča,
dôkler se te čas
zares ne naveliča.

Z dežja pod slap

Prišli smo z dežja pod slap,
odsekali eno glavo, da je zrasla druga, še večja.
Obe govorita isti jezik.
A težko je razumeti narečja.
Oblaki pa se ne razkadijo,
vrane jezike molijo
in ptičja strašila molčijo
kakor do zdaj, kakor do zdaj ...

Bregovi se sesedajo vase.
Njihovi abecedniki so popackani.
Radi bi stopili na pot čez morje,
a ne opazimo, da smo ob tla prikovani.
Oblaki pa se ne razkadijo,
vrane jezike molijo
in ptičja strašila molčijo
kakor do zdaj, kakor do zdaj ...

Vojskovodje so nas izdali,
častna žetev je minila.
Na rumenih straneh so črne pike.
Zavzdihnemo: treba je zdržati do kosila!
Oblaki pa se ne razkadijo,
vrane jezike molijo
in ptičja strašila molčijo
kakor do zdaj, kakor do zdaj ...

Prišli smo z dežja pod slap.
Sam svoj mojster je, hrumi in razbija.
Naslednji sod nas bo pokopal.
Vsaj tako pravi televizija.
Oblaki pa se ne razkadijo,
vrane jezike molijo
in ptičja strašila molčijo
kakor do zdaj, kakor do zdaj ...

Fond

Pravijo, da bi bil močnejši,
če bi redno vozil avto.
Mišelinke vplivajo na mišično maso,
sploh pa pomaga, če imaš avtomatika.
Zato precej pišem,
rad bi si ga čim prej kupil.
Za zdaj gledam njegovo mini repliko,
ni čisto isto,
zgolj eden avtomobilčkov iz moje mladostne zbirke,
Mehanotehnika Izola,
simca, ki jih ne delajo več,
vsaj sam nimam podatka o novejših serijah
teh avtomobilov.
Precej pišem,
zato računam, da si bom kmalu
prislužil avtomatika,
z njim pa tudi dolgo pričakovane mišice,
da bom lahko na domači hiši sam menjal kritino,
tašči pa bom izdelal
novo zobovje.
Za pisanje ne bo več
kaj dosti časa.
Krasno, pravijo nekateri
in mi že ustanavljajo fond
za avtomatika.

Samo Kreutz, Albin

Utrujenosti

Noč, nagnjena samo še pošev.
Nekam čudno sključena.
Čisto neznatna.

Svet okrog nas
je ves zemljen in razoran.

Kot bi bil že utrujen od tega
komaj načetega dneva.

Kajti na brežinah stvari
se pasejo sence,
prevelike za eno samo življenje,

in svit krakajoče pretaka raskave glasove.

Neslišne razdalje

Celo svetovje je med nama.
In gora – nenasitna.
Zato se komajda lahko še vidiva.

Skozi sklenjene dneve
te onemelo prosim: pripusti me vsaj malo bližje.

Dam ti vse svoje daljave.
Ter bujno razraščene pokrajine.
Pa skoraj popolnoma nedotaknjeno življenje.

Čeprav vem, da me potlej
nikakor ne bo dovolj niti za en sam

tvoj objem.

Zvenenja

Odkar sem zapustil svojih devet strmin molka,
sem preveč poln tujega odmeva.

Zato pod lubjem vsakodnevne govorice
smolim lončevinasto nebje.
A če mu kdaj dopustim, da odteče iz mene,

naj bo vsaj tistikrat,

ko bo moja beseda,
samo namišljeno brezslišna,
dokončno preglasila

prav vse.

Matej Krevs

Jesenska agonija

Tvoje telo, krhkejše
in tanjše od hostije,
skoraj prozorno, visi
na svetem slovenskem drevesu
in drgeta od bolečin,
o, porumeneli lipov list!
Veter bo prišel s svojo sulico
in ti prebodel stran,
potem se boš moral spustiti do globin
pekla, kjer straši zima-zmaj,
preden spet ozeleniš.

Moje znamke

Moje življenje se je začelo s *Čokolinom*
in nadaljevalo z *Viki kremo*.
Otroštvo sem preracal
v rumenih gumi škornjih *Jugoplastike*.
Že v osnovni šoli sem bil univerzalen –
vseh osem let sem nosil hlače *Univerzale*.
Ko sem prišel v srednjo,
sem odkril Ameriko:
McDonald's in *Leviske*.
Moj prvi avto je bil *Renault 5*.
Moj prvi mobi je bil *Ericsonova »cigla«*.
Moja prva literarna nagrada
je bil kemični kuli *Pelikan*.
Z njim sem napisal že kar precej pesmi,
pa nisem še dobil nobene nove nagrade.
Morda je čas, da začnem pesniti
na svoj osebni računalnik
znamke *Asus*.

Allstarke

Odkar imam na desni nogi sedem prstov,
ne nosim več allstark,
podaril sem jih sosedu,
sošolcu iz srednje.

Zadnjič, ko sva šla na sprehod,
je bil obut v njih
in potožil se mi je,
da mu desna superga
škripa med hojo.

Prisluhnil sem in res mu je polglasno škripala,
skoraj cvilila, medtem ko sva hodila po asfaltu,
in pomislil sem, če morda ta allstarka ne pogreša
mojega desnega sedemprstnega stopala,
s katerim sem krevsal všttric.

Murka Kristan, murka

Haiku

presenečenje –
male noge v lužici
v rokah kahlica

Modra otožnost

jezik brez barve
besede brez okusa
in tišina z vonjem po sivki

odhodi z okusom po soli
molčijo v vonj rožmarina
in ogenj ugaša v barvo noči

Brahek

v čolnih ne spijo;
sanje so težke
in morje globoko

Irena Kus, Black hope

Moj dežnik

Moj dežnik
je šel pod tuš
moj dežnik
je na sredi mavrice
s soncem in dežjem
z leseno kljuko v roki
se sprehaja z menoj
njegova špica je mokra
in mokri so moji čevlji
moj dežnik
ima robove
s katerih kaplja
moj dežnik
je moj strop
na eni strani suh
na drugi moker.

Nočna

Gola si,
tišina.
Brez hlač
in brez krila
molčiš,
preizkušaš,
poslušaj.
Mesec v daljavi tuli
in ploščate zvezde kričijo,
a v noči na zemlji
ostaja mir brez glasu,
ni odgovora
ne vprašanj.
Slepi naboji
zbirajo mrliče.
Mrtve duše
za en dan.

Preveč klora

Besede se igrajo.

Dvigujejo se globine
in širijo obzorja.

Odhajam poražena,
med vrsticami
sem opazila plitvino.

Tako dvignjeno,
da zmorem sama stati.

In tišina koplje jarke.

Le še roka priigra
kakšno tragikomično
obliko tišine.

Okoli mene
kakor past
raste bazen.
S preveč klora.

Tadeja Logar, TadejaL

Zimovanje

ljubim te v barvah temno zelene smreke
z dolgimi rokavi potegnjenimi čez prste nama delam
zavetje
in morda ti počneš isto na drugi strani gozda
sklanjava se pod veje obtežene z lanskim snegom
da bi stopila led si s stopal in se segrela
si pojeva kdaj pa kdaj pesmi na zimovanju
čakava se naskrivaj in buljiva v peščene ure
po katerih se cedijo vprašanja
tudi gozdne živali si
kdaj povsem ogulijo šape
preden oprezne najdejo zavetja
svojim dvomom
in svojim strahovom stopijo na prste
ko so tla dovolj zelena
pa si okrog vratu obesijo
zlate začetnice izbrancev
in plešejo sredi temno zelenih jas
morda se tako na toplih travah
zvezanih oči še midva najdeva
kot lovca na zaklad vsak s svojim zemljevidom
butneva drug v drugega
in oznaniva v piščali, da je pomlad

Perspektive

Poslavljam se s širokimi luknjami na obrazu,
ker se bomo kmalu spet srečali,
si nazdravljali z ledom v viskiju,
se bohotili z lisicami okrog vratu,
vsako leto bodo bolj košate,
ker nam bo šlo vsako leto boljše,
krivulje grafov bomo vlekli v desni kot zgoraj
in preproge bodo vse mehkejše,
nihče ne vizionira ruševin,
jop, pretankih za zimo, in hiš brez fasad,
nеспametni tisti, ki so zlatim ribam
šepetali o hladnih nočeh in praznih pladnjih
in zdaj tavajo pod našimi babilonskimi stolpi s
protipotresno gradnjo,
se mar nikoli ne močijo z meteorskim dežjem,
da bi jim krenilo na bolje,
znamo reči ob kaminu in vinu iz Francije,
zadovoljni, da vsaj mi vemo, kako se življenju streže.

Unija množic

nekdo je na razpokane ustnice
zlil pomarančni sok
in rekel to je ljubezen
med luknjami je hudičevo zapelo
po hrbtu so se v napeti črki S prelili
impulzi, ki so jim na Woodstocku rekli svoboda
do dotikanj svetov, ki jim pripadajo drugi
v iluzijah, da ti bodo tam naredili prostor
za tvoje svetovje in za čebulice tulipanov
ki si jih prinesla iz Amsterdama
in jih hočeš imeti na svojem vrtu
zagovarjala bi svoj prav
jih tlačila v zemljo in zalivala
če le ne bi bilo teh razpokanih ustnic
ki jih lahko popravi samo
tisti, ki že koplje luknje za ciprese
ki jih je še kot otrok prvič videl v Portorožu
pa naj bodo letos ciprese na vrtu, to je ljubezen, si rečeš
pa skriješ čebulice in ne veš
da bodo na pomlad ob poganjkih cipres tudi rumeni
tulipani
ki jih je naskrivaj posajal v svoje svetovje
ker je nekoč slišal, da je to ljubezen

Alenka Mihorič, Modricvet

Jesenski sprehod (sonet)

Skoz mlado smrečje vodijo koraki,
med vejami so žarki nagajivi;
zlatijo kamni se, prej temno sivi,
ježice se režijo v blatni mlaki.

Oziram se na zlate baldahine
zavedajoč se vseh lepot življenja.
Želim si še potočkov žuborenja,
mladosti, sonca in srca vedrine.

Žal mrtvo listje ne razume svišča,
ki mar mu ni za mraz in prvo slano,
odeva cvet v razkošno spet modrino.

Začenja čas drugačnega se blišča:
v belino bo vejevje prazno vtakano
in led potoke vklenil bo v tišino.

Ob kresu

Poletni solsticij je čas za magijo,
ko ogenj čarobni moč sonca ojača.
Vse slábo pojema, se v dobro obrača,
gozdovi in jezera čar nov dobijo.

Tam v žaru kresov so vse vile in škrti,
zaplesati z njimi nam je dovoljêno.
Ljubezen zapoje si pesem vzneseno;
da kdo bi osamljen ostal, se ni bati.

Iz spanja zbude se bogovi drevesni,
kdor srečo ima, si usodo razbere,
zaščiti z uroki prastare se vere,
dokler ne prevesi se v zarjo sen kresni.

Umetnik in objekt

Tramovje ječi. V ateljeju je mraz.
Zvonjenje. Iz strešnega okna svetloba.
Na platnu na pol dokončana podoba.
Ko vstopi, »Kar sleci se,« sliši ukaz.

Leži in premakne se le naskrivaj,
kot trst na gladini revšè prehlajeno
drhti in ga gleda, ki mu je vseeno,
sprašuje se, kdaj bo prišel spet njen maj.

V pokrajini slik samo sebe zatre,
odeta v tančico sramu tu pozira,
je predmet, njegova naključna izbira,
ki preko palet se na platno povzpne.

Car vseh je nians in oblik za obrt,
v zanosu ne sliši nje misli zastrtih,
ki ždiijo v življenja kolesjih zavrtih,
a noče priznati, da čaka le – smrt.

Rod

pri nas rastejo klanci
na katerih so pokopani obrazi
ki še pod zemljo premikajo trepalnice
uravnotežene z zvoki krikov
vsak klanec je ograjen
strogo po pravih tradicije
kot čipke spominov
na otroško igranje z granatami
vsa teža rodoslovja preluknjana
kot cesta spomladi
v toplih naročjih korenin
ki srkajo nemoč iz teme
nevednosti prezira strahu
zgoščeni prostor je ožičen
s svinčenimi pogledi
in molčečimi stranmi neba
pri nas so klanci višji
od himalajskih ledenikov
in trajnejši od zemeljske skorje
obseva jih medlo sonce
odbito od kolon potujočih
mater na gorečih vozovih
s polnimi naročji utopljenecv

Milan Novak

Vedno so krogi

krogi so
vedno so krogi
okoli sonca okoli zemlje
okoli plena
okoli odtoka v umivalniku
okoli palice za fižol
krožimo okoli dogodkov
večina se jih ponovi enkrat letno
rojstni dnevi božiči počitnice
nekaterim krogom se ritem spiralno širi
nekaterim oži
na pokopališče sprva zahajamo poredko
potem vsako leto enkrat
ob dnevu mrtvih obvezno
čez čas še vmes
potem pred vsakim daljšim odhodom iz mesta
potem vsako nedeljo
potem vedno ko smo osamljeni
in skoraj vsi ki jih poznamo so že tam

potem tam ostanemo
v središču

Matjaž Pihler, Y

Pritlikava pesem

na robu osončja bije
moje ledeno srce
kjer se večna tema

staplja z neznanim prostranstvom
zmrznjena polt
obsijana z istim soncem

kakor kamnite preproge
rdečkaste muze kraljev puščave
prašne oaze sredi modrine

srce na tipalkah
srce na iztegnjenih prstih

obrnjeno k daljnemu soncu
ki se blešči v šipi pregrete hiše

pred katero sediš
drobceno bitje
zazrto vase

Tajm šerif

sedim na robu vesolja
noge si namakam
pod gladino časa
v šestintrideseto dimenzijo

moja zvesta
winčesterka
si ogleduje usode
zarisane v bleščečo cev
vesoljske črvine

z levico zvijam tobak
v spiralno galaksijo
z desnico vrtim kolt
okrog nebesnega pola

vse sem doživel
vse sem pobil
popil sem ves viski
flirtal sem z zvezdami
ko so še mežikale
ko so še padale

zdaj sedim tu
na robu časa
sprušujem se ali je vredno
porabiti
še en žeton

O ja

o ja

lahko bi

rad bi ti rešil življenje
te sredi neurja
izvlekel iz razbitin gorečega konca

pa te ni treba rešiti

in sapice komaj rahljajo ostrino
povsem gladkega popoldneva

rad bi ti skuhal čaj
iz listov puškina in lorce
a tako slastno srkaš mohito
z rezino limone

nacepil bi ti vsaj drva
za peč

pa mi sonce
kaplja
v oči
ko te gledam

in morje prinaša
vse te
steklenice

ki jih zjutraj pobiram
po plaži

da ne bi vznemirile kopalcev
s svojo
praznino

Anja Pirnat, Gospodična

Spominčice

še vedno odzvanja
ob ivju ob reki
kako ga je neslo
ko ni bilo rok
in dolge so veje
zakrile svoj lok
te mrzle kričeče oči
mrzle kričeče oči

zdaj pa se vrača
in plava ponoči
zdaj me utaplja
podnevi lovi
te mrzle kričeče oči
ponoči v sanjah
v dlaneh ledeni
in vedno prinašam
mu nove cvetove
da marmor ne čuti
kako me mori
a tamle v zrcalu
so žive podobe
vse so enake
vse so prav iste
te mrzle kričeče oči
mrzle kričeče oči

Za hišo stezica

vžgale so niti
v tleče kladivo
še misliš da tiho
a mučno in živo
plesala so vrata
le zrkli sta hlipali
vegast obred

šle so prekratke te
noge presladke
in v jutru spet legle
so v hladen drget

porezale sence
so niti po žilah
za ljubljeno svilo
zgostil se je sum
sceftral si predivo
minljivo mamilo
v sebi gojilo je
skrušen trepet

brusi se brusi
zdaj brusi predivo
trga cefra se
ko tolče kladivo

in še gredo noge

prekratke nožice
kar teči kar hodi
povsod so že niti
povsod so že niti
glej brusi se brusi
poceni gorivo
ob jutru boš preč

Soldaška

glej ta beg
na polju
trave v postroj

glej ta beg
na pesku
meteži v roj

se borijo
kakor rase
in je listje tam
tam cvet

a kdaj čutiš takšen boj
vihar
vse tja daleč svet razpet
ko zmetava z vej korake
razčtetverjene oblake

veter veter
mraz
vihar
topolov plašč je razodet
glej kako raztrga breze
udar
udar
spet

in kdo ve
kdo ve
če moj zali fant to ljubi
če moj zali fant to sme
ali seka rdeče cvetje
vzhodno žetje
al' krvavo sanja
ko v oči nekoga zre
med oči mu puško pne

Srečko Plahutnik

aKRONOS

Iz nič si se razpočil v
deset na osemdeseto atomov ...

vsak dan neštetokrat umreš v smrt
in se vedno znova rodiš v življenja ...

mušica, slon, drevo, lišaj, riba,
bakterija, človek, opica, ptica ...

neskončnost si narezal na intervale,
smrt, življenje, tema, luč ...

*živeti eno samo večno življenje
je bilo na smrt dolgočasno!!!*

»New horizons«

Iz udobja puhastih kumulusov
si se moral seliti v neudobje gora.
Tik pred prihodom sira Hillaryja
si podrl bazni tabor na vrhu Everesta
in zapustil zibelko človeštva.

Odtis malega koraka Neila Armstronga
v Morju tišine te je pregnal z Lune.
Umaknil si se z Venere, Marsa,
Titana, Jupitra, Saturna ...
Celo na neki zablodeli skali sredi ničesar
bi te v objektiv kmalu ujela Rosetta.

Na koncu ti je ostal le še
»deseti kamen od Sonca«.
Za slovo od Osončja si nam
na njem pustil nedokončano sporočilo.

Hotel si še izostriti rob srca in napisati:
»*Stvarnik vas ima rad.*«

Izgubljeno v prenosu

Sprejmi tujce iz Jutrovega.
Umij jim utrujene noge
in poljubi ranjene podplate.
Pogasi kresove na hribih
ob njihovi poti.
Podri zidove in iz ruševin sezidaj
nove božje hrame.

Izprazni naša ognjišča,
vkrcaj svoja ljudstva
na čolne proti zahodu ...

Bog je velik

NIČ.

Lidija Polak, Li

Slika

včasih se zazrem v steno
in iz nje zaveje veter
mrzel kakor led

izstopiš
s slike
sedeš
se sezuješ
da se bos z menoj deliš

potem se vrneš na belo steno
da poslikaš sliko
in jo pritrdiš v okvir

da se spet in spet mehko obesim
na trdo steno ki je zrasla vmes

Marčevski lom

*že dolgo
se vračaš
že dolgo
potuješ
a tik pred
postajo
tik preden
izstopiš
še omahuješ
kako
naj v laze
zelene doline
sestopiš
s tako
skopo prtljago
saj ne znaš
več objeti
ne da bi
spletal venec
ne da bi
zraven
nasul prod
grobe poti*

*malo še
malo
potuj
malo še
hodi po rosi
da se s podplatov
izmijejo grape*

*potem se en dan
na neki
marčevski lom
ko bodo ptice spet pele
kot so pele nekoč
preoblečeš
sestopiš
objameš*

Konice

v štukaturi obraza telesa in duše
konice dotiskov
na prepihu

roke noge vratovi kolesa stene iz kock
barvanke
packe packice
buške
copatki in petke
plitvi popki trebuha

pesmi
odvržene med pršič

Polde

Haiku

Obrezovanje.
Z veje jablane binglja
vinogradnik.

Hahaiku

Muza počiva.
Na rojstvo čaka pesem
nepomolzljiva.

Psihogram

Vodna tehtnica.
V cevki se zatika
zračni mehurček.

Petra Privšek, Petja

haiku (ledene rože)

ledene rože
na steklenih gredah hiš
vrtnari zima

Pomladna

Padlo je seme
na suho zemljó,
ptice so neme
zakrile nebo.
Leglo je sonce
v nočno skrivnost,
začetke in konce
zvezalo v most.
So lune čakale
in čakal je dan
na kapljo dežja,
na oblake,
slovo so jemale
jeseni zaman,
od reke gorja,
od navlake.
Prišla pa v gosté

je nova pomlad,
vsa spevna, dehteča
je seme objela,
tam izpod goré
na jaso vseh nad
veselje in sreča
sta v zoro privrela.

Bela pesem

Danes na belo
pobarvam nebo
vrancev krdelo,
vse, kar je temnó.
Še včeraj rdeč
je bel zdaj klobuk,
bahav, koprneč
dobil je poduk.
Misel bombažna
pod perjem laboda,
beseda v lupini
mehko sedi,
pesem je snažna
v rokah gospoda,
ko meljejo mlini
življenja sledi.
Ni ga junaka,
da s črno prekrije,
kar v srcu poeta
klijе v nov dan.
V njem bije, tiktaka
moč čarovnije,
zrno obeta
za plodno ravan.

Marko Skok Mezopotamsky

V kaleče jutro cepajo kosminke (sonet)

V kaleče jutro cepajo kosminke,
lučaj samo imava do pomladi,
ko vrnejo se z juga ptic nomadi,
spet posteljne si zgibava pogrinjke.

Še malce bova morala strpeti
gor dolge gate, pas čez križ, ledvice,
pa koc težak; v objemu ledenice
se le z žerjavico v očeh pogreti.

Naj brž, oj, brž se skrha snežni metež,
zelenje naj posrka vso belino,
naj v cvet razpre se najin sončni pletež
in radost naj izniči bolečino.

Drug drugemu zdaj čudežna fantazma –
vsa mročča od orgazma do orgazma.

Slutiš, Ljubec? (rondelet)

Slutiš, Ljubec,
v krču izzvenelo pesem?
Slutiš, Ljubec,
da le Smrt je najin snubec?
Glej, kako mu čas spodnesem,
ko Ljubezen predenj stresem.
Slutiš, Ljubec?

Petra Skušek, beatrice reiniger

Razkrita skrivnost starega gospoda

čakam v čakalnici
in si skrivoma ogledujem gospoda
ki edini sedi nasproti
poslali so ga na preiskavo
čeprav si vsak lahko misli kaj mu je
in tudi sam pravilno ugiba
dovolj je en sam pogled
krčevito prestrašen
vseeno bodo testirali
čeprav bo zamudil domov na kosilo
in žena ne bo vedela ali naj se jezi ali joka
in tudi hčerka bo šla danes prej iz službe
da bi čim prej videla rezultate
ki jih ne želi videti
pa se jim ne more upreti
vpisala bo nekaj kratic v brskalnik
in dokončno bo izbrisan pomislek
kaj pa če ni nič hudega
da ne bi kdo upal
kajti upanje je težko
težko v božjo mater

Cikel štirih pesmi brez naslova

1

Meni nikoli nisi dala mleka.

Ti krava čudovita.
Mir ni tako enostaven.
Naša škatla brezupa
ima neskončne robove.
Golobčkom želim pokazati osle.
Mogoče celo krave.
Vsekakor sem prilagodljiv.
Tudi zakričati želim.
Zmeraj.

2

Ljubiti drugega v imenu Drugega.

Kalček v glavi me jebe.
Danes. Jutri tudi. Pojutrišnjem mogoče.
Nosnice komaj mirujejo.
Strem velikansko jajce
moškega.
Gospodični pripravim omleto.
Tragika je dokončna
rešitev.

3

Tudi relativnost nima vedno telesa za bolečino.

Umazanija ni telesna,
ampak je stvar razuma.
Kje polzi med? Kje blato?
Vse je navlaženo od relativnosti.
Podležem nenamerno. Nemirno.
Tristo kosmatih relativnosti!
Pa kaj naj sploh *hočem?*

4

Potem iščem glasbo.

Poker pri večerji obeta okus Šalamuna.
Moje veselje praznuje dneve izbirčne prihodnosti.
Najdem sončne celice, kako so svetle!
Poletje, kako je radostno!
Zaplešem ob napetosti strun,
zajokam brez sramu
in *skočim.*

Dimitrij Škrk, Dimitrij

Haiku 73

polje v jeseni
pozabljeno strašilo
ždi v jutru brez ptic

Več luči!

skozi oblake v očeh
si oddaljen odsev luči

si moja
izgubljena senca

v temi

Potovanje v

med romanjem
se dotikava

obstanem,
ko ti obstaneš

in potujem,
ko si ob meni

pretakava se

iz včeraj v danes
in iz jutri v včeraj

potujem
v tvojem potovanju

Gašper Trček, prašeg

Šumenje

Se v dihu jeseni vrti in obrača
suh list, v svojem plesu oranžno-rdeč,
njegova je pesem, že čisto pri tleh,
ob vsakem obratu bolj polna, bogata.

A nikdar v celoti na tleh ne pristane;
ga veter nemira odpihne naprej,
se znova in znova usodi izmakne,
potuje nad mesti, gorami brez mej –
jesen je še dolga, predolga za spanje!

In tamkaj v daljavi, kjer niti svilene
se spletajo v misli ter tiho drhté,
odel se bo v sanje, pomislil na tebe,
predal se puščavi in nežno zbledel.

Brazde večera

Pred steklom zadimljena sapa večera
podpira peruti premraženih vran,
ki s svojimi krhkimi krili zaman
obujajo, kar jim prihodnost zastira.

Iz stekla pa bleda podoba zre vame;
izmenično škili naprej in nazaj
ter z votlim pogledom sprašuje, zakaj
ni nje jasnovidnost nič boljša od vranje.

Na strešnikih skrivoma sneg se nabira
in v dežju v ledene zobe zacveti
ter šavsca in grize, da perje frči,
dokler noč brezzvočna ne skrije večera

in črnih sledi do naslednjega dne.

Brazde ob zori

Pred jutrom brezsrčno iz sna spet in spet te
v noč zbuja žvenket na ravninah polic,
kjer kosi kristalov iz okenskih lic
izključujejo roke, v oblake odete.

In čakaš; da zora se s stenami zlije
in sence prežene iz kotov soban
ter s čopičem nežno čez dih tvojih sanj
ti barve začetkov povratka prelije.

Spet vzklije nov dan iznad sivih sledi.

Jože Valenčič, Valjo

Vrisk samote

S samoto se ženim.

Škrlat nad obzorjem prižiga svečo
v tišini večera.

Zvonci krav igrajo
svatbeno pesem.
Z zaprtimi očmi
poslušam pesem ptic.
Drevesa žarijo v zlati svetlobi.

K ustom dvigam razbito čašo,
da se napijem
pobegle mladosti.

O, kako nežen je tvoj vrisk, samota.
Kot sladek poljub dekleta
pod oknom.

Mišel Žafran

Misel LVII.

Medtem ko šibki cenijo življenjske moči,
jih nekateri močni ne znajo prav uporabljati.

Titlibrah

*Drevo,
dragocenost
korenine.*

Misel LXIX

Začaran krog je vse okrog nas,
tudi tam, kjer so skrite ulice.
To je geometrijski lik časa.
V zgodovini se večkrat ponovi.

Evelina Žefran, Evelina

Haiku 27

beli odtisi
poljub zime na drevju
osvetljuje noč

Nevednost

Nisi znal, tata,
mazati kruha,
poslušati tiste pesmi kozarca,
ki s trkom ob drugega
uglasbi tišino,
nasiti podzemlje,
v katero si ti zaman vlival ceneno vino.
Slišal bi,
da dva kozarca zvenita v duru,
ko se približata,
elegantna,
izdelana brez kalupa.
En sam udari le ob šank,
ko ga položiš nazaj.
Njegov zven je molitev v molu.

Si mogoče zato toliko jokal?

Otroška soba

Krpe sončne preje
so popivnale zadnje luže iluzij,
na katerih so se svaljkale sence.
Zamolčane besede žalosti,
za katero niso hoteli vedeti,
in jeze, ki je ni smela izraziti,
so s plitvim dihom bledele
na obtolčeni steni spomina.
Skozi pajčevinaste razpoke
je počasi mezela sreča,
ki je veliki niso poznali.

Milan Žniderič, Jošt Š.

***** * * *

tebe že dolgo ni v mojem pogledu	tebe	ti
iščem te vsakdan	iščem	verzi
v koščku teme	v	so
edini družici	edini	tvoj
rojeni za obod	rojeni	dih
zvezdi ki sva si jo sposodila	zvezdi	na
iz strasti dotikov	iz	mojem
slepote mladih sanj	slepote	licu
ostankov zapuščenih senc	ostankov	
teme ljubimec sem pozabljen	teme	
v tebi izlit	v	
ognju teles zapeljan	ognju	
jutra rosi zapuščen	jutra	
drhteč sem v žarkih sonca	drhteč	
iz	iz	
hladnega objema izhlapel	hladnega	
neba noči sva bila metulja	neba	
a v dnevu si zmočila krila	a	
moja	moja	
obzorja	obzorja	
je megla zakrila	je	
eros nem je in	eros	
mrtva v samoti spiva	mrtva	
ljubezni ni več sanj in ne dotika	ljubezni	
iz hrepenenja	iz	
cvetja le trnje sem	cvetja	
uplenil	uplenil	

Samo robovi

samo z robovi
se stikamo
(vse ostalo
je globina
in nad njo višina)
v otroštvu
zaobljene
jih življenje
počasi izbrusi
v nože
da smo potem
vse bolj plahi
v ljubezni
vse bolj nevarni
v bolečini
zato se previdno
srečujemo
krhamo
lomimo
postajamo
vse bolj otopeli
le še v evforiji
predaje
včasih
zanihamo
med globino
in višino

ki se izpodkopani
osipata
preko robov

v prah
iz nas

Izgubljanje

lahko spremenim kapljo
rožo ali senco
lahko se dotaknem minulega
želja ali nedoživetega
lahko zapišem strah
strast ali vdih
lahko živim
odidem ali lažem

tako lahko
je razpasti
na nešteto
strani telesa
skozi vsako pesem
do bolečine
ki me vsakokrat
vrne vse manj
in vedno dlje
od spoznanja

Pesem si mladostna

Tiana Pavlin

Pesem v zraku

Pesem je šla v nebo.
In luna reče:
Kaj tako veselo teče?
Račka pa reče:
Kaj je tu zgoraj na nebu?
To ni podobno zvezdi.
To je podobno črkam pesmi.

Tjaša Ivana Kocmut

Gosenica

Gosenica je mehka kot penica.
Listje grizlja in se s peclji sladka.
Z družbo gosenic se rada igra,
nevarne plenilce ima.
Pred njimi tako se zavaruje,
da dober načrt si skuje:
med listje se skrije
in v bubo se zvije.

Jabolčni užitek

Jabolko, rdeče, sočno in slastno
zdiš se mi, ko gledam te strastno.
Dišiš kot jutranja rosa,
ko občudujem te bosa
v mehki travi. Po tebi sežem
in te komaj, komaj dosežem.
Nato vate ugriznem
in se veselo obliznem.

Pesem si tujejezična

Marina Adamović

Poetika kratke priče - majka

Majka je verovala
da bog
postoji
I bog je verovao
da majke
ima
Pronašla sam rupu
u
vremenu
Ko zaklanja prolaz strahovima,
mama?

Čiko!

Starci često izlaze u šetnju.
Zabavljaju se u parkovima.
Gledaju izloge
opisujući šta im se sviđa na
nekom proizvodu.
Šaljivo komentarišu generaciju suprotnog pola.
Obično ne nose sat.
Obazrivo prelaze ulicu.
Vraćaju se kući što kasnije jer je dom
susret sa sobom.

Svim ovim pokazuju koliko se plaše smrti.
Straha ne bi bilo kada bi se okrenuli
i zavirili u upitno,
mukom otvoreno
mlado oko koje bez stida
plače.
Čiko, pomози!

Zveket

do-si-la-sol-fa-mi-re-do
nikada
do-re-mi-fa-sol-la-si-do
džaba
nisu shvatili
skalū njenih misli o smrti
zastao je na početnom »do«
uz sinhrono vibriranje
mi-mi-mi
koje je slala zlatna plomba
kasno unovčena
za poslednju dozu
..... fix
..... i
..... de.
..... je
.....
Divno je umreti
bez predumišljaja.

Duško Babić

Laso za mjesec

Da bi dohvatio Mjesec
čovjek mora samo
imati dovoljno dugi laso
s omčom promjera
3647 kilometara
te ga vješto zbaciti
na to nebesko tijelo
dok ovo spava
te privući sebi
k'o kakav žut
balon dječji
što ga netko nekoć davno
dok zaigran bješe
ispusti iz ruku
nepažnjom
pod mračno šarenu
cirkusku šatru.

Urna

Svjetska organizacija
za laganje čovjeka
o pojmu vremena
u suradnji sa
svjetskom udrugom
proizvođača kalendara i satova
donijet će ovih dana
odluku
da godina traje
umjesto dosadašnjih 365
odnosno 366 dana
(što je samo po sebi
bilo neegzaktno
nesuvislo i zbunjujuće
a gdje smo svake četvrte godine
svi bili prijestupnici)
okruglih deset tisuća dana.

Shodno toj odluci
redefinirat će se pojmovi
sata i minute
a sekunde će se izbaciti
iz upotrebe
kao suvišne
obzirom da su prekratke
da bi u njima čovjek
učinio bilo što
mudro i korisno.

Na taj način ljudi će živjeti matematički
puno kraće (tek pokoju godinu)
neće razbacivati novac
na rastrošne rođendanske
i novogodišnje zabave i poklone
pa će od tako ušteđenog novca
moći sebi osigurati urnu
po povoljnoj cijeni
od prosječnih milion eura
osim onih
ekstremno pretilih
za čiji je pepeo potrebna često
i dvostruko veća urna
od standardne.

Pjesnik i mrav

Pjesnik iz mog grada
dugo je maštao o kućnom ljubimcu
koji bi mu bio pratnja
u samotnim šetnjama

na kraju je
obzirom na tanki kućni budžet
izbor pao na mrava
koji se praktično već bio
udomaćio
u pjesnikovoj izbi

od konca za krpanje i šivanje
pjesnik je napravio povodac
za svog Markana (takvo mu je ime
nadjenuo naime)
stavio mu ga oko vrata
(ili oko onoga što je mislio da je anatomski
mravlji vrat)
i poveo u prvu šetnju
glavnom ulicom

Markan je bio nestašan (ili uplašen)
pa ga je pjesnik morao često opominjati
potezati uzicu
a nekoliko se puta i izderati na njega
jer je posvuda obavljao nuždu
pa čak i po njegovim jedinim cipelama

ljudi koje su sretali putem
vrtjeli su glavama smatrajući pjesnika
običnim luđakom
vjerujuć kako ovaj priča sam sa sobom
iako
da su malo bolje pogledali
vidjeli bi da ih percepcija vara
obzirom da je Markan
zaiste te večeri bio nemoguć
(za svaku osudu).

Sandra Bakaj

Porodični portret

Vjetrenjače su pojele
Don Kihota,
Okean ispljunuo Atlantidu.
Ništa više im neće iznenaditi srca,
Opasana kamenim aortama.

Dječak sa porodične slike na kaminu
Izgriženim je noktima
Grabio ostatke trule narandže
(što je na nebu ostavljala
zadimljen trag, boje razorenog ognjišta)
I vjerovatno se ni tada
Nijednog trenutka nije zapitao
Zašto su se u lice njegove majke
Usjekli kanali za odvod slane vode
Iz dva crna amuleta.

Ruke sestre dobile su krila
I odlepršale prema drvetu za vješanje
Sirove, nenačete samoće,

Pas je gledao
U suhu koru crvenila,

Samo je otac, nasmiješen
I naočit u crnom odijelu,
Prkosio plimi
Izgorjelog sutona.

Parče neba u džep mora stati

Pri odlasku, otac je rekao:
»Parče neba u džep mora stati,«
a ja sam pomislio kako upravo pada kiša
i da nije vrijeme
za seljakanje sivila.
Krovovi bezbrižnosti
zgnječeni su dlanom koji nema crtu života,
zato je mati prerano odlepršala
u krošnju badema ispred džamije.

»Parče neba u džep mora stati!«
mahnito je ponavljao otac,
dižući ruke prema beskrajnoj livadi
na kojoj smo ostavili korpe
pune mirnih praskozorja.
Vikao je, plakao je dobri čovjek
puneći džepove domovinom,
a ja sam u oku sakrio
i u njemu ponio
mali nježni
bademov cvijet.

Vinsentovi suncokreti

Kad zaspeš
negdje u svojim riječima,
ukrašću ti stih
kojim pokrivaš zaspale svíce u oku
i sakriti ga ispod škripavog praga,
preko kojeg si prelazila na drugu stranu jave
i tamo skupljala pahulje umiruće zime.

Kada otploviš
u bespuća neizrečenog i
usidriš svoje sanjarske lađe,
spustiću im jedra, tkana nitima djevičanske kose
i dopustiti lahoru da ti na bedrima otisne
ostarjelu želju.
Narandža u uglu ispucanog azura
pretvara nam sjenke u izobličene voodoo lutke...
Zato požuri.
Pomiluj tijelo Vremena
rukama punim Sutrašnjice,
od Riječi napravi krov
ispod kojeg će pjevati smijeh,
praznu bocu vina napuni znojem divlje noći
i njime zalij
Vinsentove suncokrete.

Slavica Gazibara, saraivor

Čudni momenti

U momentima čudnim
kad sunce se raspoluti
u sutonu
ili srebrna breza
zacrnjena vranama
pri mladom mjesecu
podsjeća na avangardnu kulisu
a mrak dana
misli ne da da diše,
sjetim se nas.

Pomislim
kad olovka se sama vrti
među prstima
a papir je i dalje bijel,
je li baš moralo tako.

Sve smišljene rečenice
te večeri
ostadoše neizgovorene.
Koraci tvoji odzvanjali su
polako
sve tiše i tiše
i kad je još taj ritam odzvanjao
samo u glavi,

rekla sam:
gle
noć se sidri
u našem dvorištu.
Hladno je vani i pusto.
Pas je nakrenuo glavu
podigavši lijevo uho
i čudno me pogledao.

Jegulje

Jegulje doslovno umiru za svoje potomke.
Iz mnogih rijeka putuju tisuće kilometara da bi se
mrijestile u
Sargaškom moru Atlantskog oceana.
I potom umiru.
O njima razmišljam
dok me u kafiću pored placu u zimsko subotnje
prijepodne
promrzli
prljavi
tamnoputi dječčić u natikačama
pita imam li što sitnog.

Meni nije teško otići

Meni nije teško otići
ja samo napuštam prostor
Nebo je fikcija
zalutalih u trčanju
zakašnjelih za danas
nepotrebnih sutra
Ptice srebrne
što ne znaš cekini il' pjesma
kad sunce ih zagrljajem dočeka
sad crne su i
bezglasno pritišću
satiru u zemlju
samim postojanjem slutnje nepostojanja
Ti pravi svjedoci smrti mrakom promatraju
a đavolji smijeh prosipa se
kad čovjeka u zemlji tražiš
dok stvari rastu a nepokretni prostor sužava se
I staru cipelu prepoznaš
i crvenu majicu s reklamom
a srce ti mrtvo
i duša ti mrtva
i sve je ništa
To tvoje cipele i tvoja majica
prazninu prenose
na neko drugo mjesto
Meni nije teško otići
ja samo oslobađam prostor

Vida Herga, Vida

Haiku 75

pod zrelim makom
u žarko crveni san
utonuo mrav

Haiku 73

bogatu trpezu
na iglicama čička
priprema pauk

Haiku 83

promrzloj šumi
zaljubljeni bršljani
pletu čarape

Zdravko Kokanović Koki

(bez naslova)

Od
tebe sebi,
od sebe
tebi,
pupoljak
u cvijet,
cvijet
u sjeme,
lj
u
b
a
v me
mladi,
na putu
za vječnost
u meni
stari v
r
i
j
e
m
e.

(bez naslova)

Z
a
t
e
č u
e igru
n strmo
glavljenog
trenutaka, u
širinu vječnosti,
srce nebu
dižem, ruke
zemlji spuštam
slučajno određenim
tokom, snovi
iz sjećanja
bježe, puni
nebrojenih promjena,
nekakvih ostataka
prošlosti, pomisli
na život,
daljinu
prašnjavog
po
gle
da.

(bez naslova)

K
 a z
 d g s
 u t
 n s r
 o n a
 ć e s zapulsira
 t, nježni
 m iris
 duše,
 zatreperi
 u svjetlosti mojih
 uspomena, i
 mjeseca, u
 razvezanim stihovima
 rose, tihuje umirući glas,
 život odlazi negdje u nepovrat,
 u z
 a p
 s r r
 v o a
 o b z
 j lj n
 u e i
 n n
 u.

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Žena i sir

Zadržite kusur, molim.

Ne, gospodine,
novac ću proslediti dalje.

Zadržaću vaše lice
koje svakog petka
gledam
i odnosim kući.

Sir koji ste kupili
taji u sebi mrvu mene.

A ljubav
kojom sam timarila krave,

Vi ćete i ovaj put,
gospodine,
uneti u Vaš dom.

Žena i jaguar

Otkada se moj čovek
kroz njegove čeljusti vinuo u nebo,

odlazim na breg
da posmatram tu gipkost
kako se približava senci krošnje
drveta
u kojoj drema.

I nisam,
nisam sigurna
u svoju žeđ:

da li da mu kanem
kap smrti niz leđa,

ili da ga pustim
kroz snove
da leluja

hraneći njima
svoju zver.

Žena sa ptičijim rebrima

Hod podešava sa srcem,
a ono kleca
kao magare u planini
čije će noge ostati na putu
do gospodareve želje.

Ptičija rebra
izdržati neće nemir
goluba u krletci.

Predugo je čekanje.

Njegovo lice
razlaže se kao oblak
na povetarcu ...

i on
od istog naboja
lagano umire ubačen u sliku
sa čijeg se rama boja ljušti.

A tek je avgust.
Bože.

Željko Medić Žac

u repovima istih kometa već su se mrzli svi naši atomi
i sagorevali su nad nepoznatim svetovima
iščekujući oblik novi

mi smo se već sretali u pigmentima biljaka i etarskih
ulja
bili smo fotoni zabijeni u svodove kupola
i zrnca pod kapitelima stubova

ali sve to
ah sve to ljubavi
tako je neživo i pripada prostorima

za prepoznavanje kakvo se nama dogodilo
bilo je potrebno da se baš ovakvi
istovremeno

u vreme ulijemo

Prelistavao sam rukopise svojih predaka
što su ostali sačuvani u malom drvenom kovčežiću
u koji se zavukla stogodišnja jesen i sve hartije su
požutele
zapisivali su imena svoje dece
i pored svakog imena dan mesec i godina rođenja
i vreme krštenja i ko je bio kum i krstić pored imena
sveštenika
a već na drugom listu zapisi o smrtima i o bolestima
i gruba skica nadgrobnog spomenika kakav će se
isklesati od kamena
koji i sad stoji sa istočne strane crkve u senci borova
na brdašcu iznad sela
a bilo je tu i šaljivih pesama o drugim seljanima
i zapisa o broju grla i o dugovanjima i o neodložnim
poslovima
i adrese onih koji su otišli negde daleko a od kojih
pisma nisu stizala
rukopisi grubi kao njihove ruke i linija oštrih kao bura
kada se u zimsko veče zavuče ispod greda krovova
i zaleluja ionako slab plamen sveće
mogao sam čuti uzdahe na mestima gde se mastilo
razlilo
mogao sam čuti smeh preko širokih linija slova
i psovku kada se broj ispod broja podvuče
a onda sam preko svega toga stavio i gramatiku
(Školska knjiga Zagreb – 1962.)
zbog svega nekoliko stihova zapisanih na času

maternjeg jezika
dok je otac pohađao učiteljsku školu u Zadru
(koliko se sećam stranica peta)
»... plaču svijetle daljine i gledaju tajnu u tami ...«
i zatvorio sam drveni kovčez
i odložio sam na njega istrošenu olovku
i jedno malo parče neistopljenog crvenog voska
znajući duboko u sebi - da će me zadesiti sudbina
pesnika

ljudi odlaze u smrti iznenadne
u gradove koji nam zapliću jezike dok im izgovaramo
ime
na brodove koji iz luka isplovljavaju iscrtavajući nove
trouglove
glasovi se prenose tutnjavom transsibirske željeznice
tihim pucketanjem telefonskih kablova na dnu velikih
svetskih okeana
ćutanjem pisama i vriskom telegrama u kožnoj torbi
uniformisanog pismonoše
kada bih sva ta mesta na kojima ljudi koje sam
poznao danas počivaju ili žive
označio svetlim tačkama i sasvim ih proizvoljno spojio
tankim linijama
onako kako me ruka po otvorenim atlasima vuče
bila bi to preslika noćnog neba sa svim zvezdama i
sazvežđima
a mesto na kojem upravo stojim bilo bi središte zemlje
u geocentričnom sistemu svemira

Nena Miljanović, Nenamiljanovic

Cigani lete u nebo

Ima da te uzdam sa moju kosu
Gajtan ću s dukat u nju da pletem
Ular da ti budne
Sa njeg da te vodim za moje stope
Žednog preko vodu
Gladnog preko lebac
Sa đem da cimam
Njisak da čujem
Da ti se smejem i da se rugam
Ti da mi se svetiš

Ima da te sedlam sa moje noge
Svu noć u galop mene da nosiš
Do belu penu na tvoja usta
Do ladan znoj na tvoje čelo
Dok te ne propnem do crven mesec
Da mi ga skineš da ga zagrizem
Pa da ga pljunem pred tvoje noge

Ima da te žežem sa moje oči
Srce da ti plane ko vatra pred čergu
Sa telo da mamim
Sve da obećam
Ništa da ne dam
Pred svet da ti inatim

Pred tebe da plačem
Sa drugog da begam
Za tebe da umrem
Od tvoju ruku

&

Ženo ne čakaj
Sa nož ću da sudim
Mrtvu da te ljubim
Na ruke da te uzmem
U nebo da letim
Tebe da nosim
Na moju dušu

*(iz zbirke poema na ciganske teme
»Daniluškin romansero«)*

Crveno cveće zla

Bila je strašno debela i crvena u licu
Ta gospođa u žutoj svilenoj haljini
Sva velika
Govorila je velikim glasom
I imala veliku crnu torbu iz koje je nešto zveckalo
Imala je
I žutu kolmovanu kosu i nakarminisane usne
A kad me štipnula za obraz

Ruke joj nisu mirisale na ceđ i hlebno testo
Izgedala je
Kako nije izgledala moja mati
I ničija mati u selu
Tog žutog dana
Sedela je za stolom pod našom lipom
I pila pravu kafu iz naših slavskih šoljica
(Meni su dali divku i kiflu da umačem
I puno kockica šećera za posle) ...
... Posle su me poslali da se igram
A uveče
Kad sam pitala gde je debela gospođa sa torbom
Mama je rekla da je nije ni bilo i da sam to sanjala
I glas joj je bio tanak
I stomak joj je bio tanak
A na kuhinjskom kockastom linoleumu
Za njenim tragom dok je postavljala večeru
Cvetali su majušni crveni cvetići
Sitni kao kišne kapi
Tog neobičnog dana
I kolevka iz ćoška iza kredenca je nestala negde
I nisu hteli da mi kažu
Gde će spavati moj brat ili sestra kad se rode pred
Božić
Brinula sam
Dok nisam zaboravila na njih
Jer su zaboravili da se rode...

Slamka sna

iz svežnja davnašnje zlatne slame
ispod čarobnog kuhinjskog stola
proviruju orasi uvijeni u crveni staniol
i kotrljaju se po podu mirisne narandže
nalik na krupne zimske zvezde
žute i zvučne
od cilika dečjih glasova
i maminog zvonkog smeha
radosnog
kao praporci u snegu negde napolju
iza prozora išaranih ledenim šumama posutim injem
ili vanil šećerom što sipi kroz cediljku za čaj
po polumesecima kiflica
rumenih od vatre
i maminih zajapurenih obraza
mekih kao jastuk
kad ih pospana od slavlja taknem usnama
mekih
kao šećerni prstići dece na mome licu
ili kao jastuk samoće
kroz koji tonem u san o zimskoj bajci
koju pričah mojoj od slavlja pospanoj deci
uoči davnih Božića

Jagoda Nikačević

Mreža za mobilne

pripadnici plemena Hivaro
svakog se jutro pred zoru okupljaju da na obali
Amazona razvlače mreže
i međusobno povere svoje snove
njemu i svetu

dokazujući da pojedinačno
svaki je čovek

jedan komunikacioni kanal
gde snovi su stvarnost
a budno stanje privid

posle se u miru vrata u šumu
bez obzira
da li će ulovljenom smanjiti
ili ga samo skratiti
za glavu ili nastaviti

dosadan posao
turpijanja sopstvenih zuba

Tujejezična pesem pomladi 2015 po izboru uredništva

Haiku

dometnu mesec
nešto od svog žutila
svakom maslačku

Ištar

(iz ciklusa Mitološka bića)

nisu tišine ako se ne čuje
čekanje, na novo vreme
božice, moje Inanne.

ni škripanje daljine ili disanje,
bestidno blizu i još bliže
od razdaljine koju krotim po obodu
senke tvoje jutarnje

blizine. jutra u kojima zračiš
jer svet te je pun, asirko.
nauči me kako da ti značim
u dane kada sam želeo
ništa da ne poželim. sem da sam ja
svoj sa sobom, u sobi
što miriše na gnoj, memle
i imele. očekujući tvoje male znake
epifanije, jer ti veličanstveno gaziš

prelazeći iz jednog u drugi
paralelni svet beskonačnosti
kad iz tvog tela prestanu
rasti savršenstva.

harmonije, jer si svejedno
u svakom bila zvezda. a ja
samo čovek, golema praznina,
magma i magline u beskraj
kosmičkih rupa organizma. sve želje
svedene na jednu. ili ipak su dve
s belegom moje male sebičnosti: da ostaneš
zauvek moja

Nežnost iz mraka

slažem već dugo pesme

trave. mnoštva latica. uvelog
lišća tvog lica, u herbarijume
nedodirljivog
bića. male istrajnosti
plamičaka, jedinih trenutaka
nežnosti. što svoje zelene tajne
utiskuju među korice

kao svetlace munja.
za pamćenja
u dane listanja. pandemonijume,

godine mraka

Memorabilije

mahniti vrtuljci naših želja
stali su. postojano rđaju
indijanska leta u telima.

ponekad zaškripi zavrtnju glava.
zanjiše korpa. lanci. sami
stojimo u predelima života,
zavičaja zaboravljenih nežnosti.

čekajući jesenje doba. kiše
da prebiraju raspredenu užad,
u prostor bačenih naših žilica svesti.
pesak i trnje što žulja
u sandalama, kao tanad.
od sunca i vetra osušena
začinska bilja. iz košarica

naših memorabilija

Mirko Popović, Mirkopopovic

Riječ bez milosti

U hodu za nečim
prikrade se
kao stih zaboravljen
kao kap presušenog izvora

Nadvije se kao odraz
nevidljive grimase
kao utvara sred osame
zapuštenih drvoreda

Pa je nema, tek tragovi
u zori bez riječi procvjetaju
i rasprši se
čas, misao, čista sreća

Za njom kao za zakašnjelim
poljupcem
gledam
O fizikalnim zakonitostima
o višku materije u kozmosu
ne razmišljam
Radije bivam antipod
nemilosrdnoj riječi
da joj dovršim šapat
i smisao

jedinim ishodom – glasom
da mi je čamiti
dok duša izgovara:
ipak hvala ti
dirnula si me
riječi
neizgovorena

Nisam zalutao

ne dozivaj raskrižja
ne traži me na cestama
što gluhe su i nečujne
niz tamu vida otputovale

ne zalazi u polja beskrajna
i ne pitaj je li sve
jednom počelo i hoće li sve
jednom nestati

ne lutaj u noćima
jer nisam nigdje

samo je miris
iz ljiljana otputovao
ni u jednu tišinu
ni u jednu zabludu
ni u plač, ni u jedan smijeh

ni u rana jutra
ni u kasna obzorja

ne, ne dozivaj put postojanja
jer samo će plamtjeti
nova matrica svemira
u koju nisam zalutao

U zakašnjelim snovima

Za mnom se vuče ubijena
Pobuna protiv zla, a pod križem
Altum siléntium
Riše tugu ovoga i tajnu
Onoga svijeta

Ispred mene Milosrdni
Podiže rampe, izravnavajući krš
Da prođemo, ja stopama a dječak
S nadzemaljskim strahom
U očima, u facijalnom grču

Vodim ga majci da mu s lica skine
Jedan po jedan sloj smrti
I osmišljam priču o živom ocu
Sklonom teoriji o neuništivoj
Harmoniji svijeta

U stopu me prate dječakove stope
Malen je, vodim ga ognjištu
Ugašenoj vatri uz koju majka mantra
Moje nenapisane verse što brzo
U njegovim očima mru

Ne plači, kažem, amajlija ti je
Okolo vrata, nježno ga vodim
Nema ruku, držim ga za uspavanku
Za izgubljeni san
Kroz neprohode učimo
Abecedu smrti na zgarištima
Usputnog mirisa na bilje
Na barut, na kruh, na kadulju
Na glad i bosioke
Pod krvavim zvijezdama
Što venu u prividu zore
I nestaju zajedno sa pticama
Bez glasa

Tujejezična pesem jeseni 2015 po izboru uredništva

Tisuću šest stotina sedamdeset deveta latica u Sarajevu '93.

Nek te pitaju. Ti ćeš samo napisati
na komadu kartona
u očima načičkanim kratkim tekstom
da su crvene cipelice
za prodaju
(Zar treba
naglasiti da su im boju izbrisala
pravila opstanka?)

Pitat će za cijenu preglasni znatiželjnici
moraju, godine im je pregazio Mrak
sagorjele su im svijeće u dušama
kosti i um su im *ljudi* iščupali
Ti nećeš liti jad sa lica, niti razgrnuti
svoje ništavilo i pričati o pošiljkama
o paketu što ga s kraja svijeta
spakiraše jedne Ruke i jedna Ljubav
za Sarajevo devedeset treće

Nećeš pričati kako je na jugu
kad travanj procvjeta jer
iz tvoga su vrta otputovali mirisi
ti samo u sjećanju traješ – soba je
Valentinina najjednom bezglasna
I ti više ne umiješ spominjati subotu
kad s rođendanom je jauk oglasio
da tihost je s tobom zauvijek ušla
u njenu praznu sobu

Ti ćeš samo stisnuti ostatak smrskane svjetlosti
odšutjeti grč i slobodu iščupanu iz grudi
odšutjeti snajperski hitac
tu hirovitu rezonancu i glad, jer cipelice ćeš
crvene zamijeniti za tri do četiri velike
kašike ulja – to će munjeviti osmijeh Usuda
još jednom urezati u svijest
tvoju laticu-brojku, krila hladne statistike
neumitne korake povijesti
u gradu jugoistočno od apetitā
tabanajući nebom
suobrazno s uvijek novim
dometima civilizacije

Dan dušâ

Došapnuo sam plamenu svijeće
upaljenom nad Zadnjim Poglavljem.
(Prvo je počelo kad je
u tvojoj sigurnoj ruci moja
grabila izgovarajući
prve korake.

Daleko su bile plave i bijele gore
i prve sive, otvorene knjige.).

Dan dušni
Velikog Zrnevlja.
Plahost geometrije u meni
i stamen mir mramorni,
rane sui generis
u vršcima prstiju
razgranatim od iskona.

U okoštalu ruku spuštam pogled plamena,
materiju svijeće
da spoznaš raskrižja
i u mome krotko zamrlom danu
bez pozdrava
i u tvom obličju
bezoblične vječnosti nad kojom
se ledim
glasno šuteći.

Ljubica Ribić

Jantar

Uhvaćena u kapi smole
zaustavljena u trajanju
zelena iglica
starog bora
krasi onu tanku crtu stida
mlade žene
Urešena zlatom
tajnu šume
na grudima skriva
dok pogled obješenjaka
zaviruje u
bjelinu puti
i madež ponad grudi
Miriše smola
suza bora
šumu sniva

Xxx

Zaključana vrata
Bodljikavom žicom
omeđena ljudskost
Strah ispred
Jeza iza
Između
ponor boli

Vandalizam

Razumiješ li
pjev ptica
jutrom kad ptice plaču
zbog razrušenog gnijezda
Rastrgane grančice
brižno izgrađenog doma
Miris paperja
Goluzdrava tijela
ne progledaše
ne poletješe
Zalud crv u stisnutom kljunu

Senada Smajić, breza

Šuti, dušo, nema me

Sve -
mir u rasulu gurnuh u ladicu
za nes(a)vršenu poeziju, u žurbi
prevrnuh svetu knjigu
spotaknuh se o maskirnu uniformu
i zaboravih te, dušo, zaključati
šuti
šuti, srce moje, da te ne čuju,
ugasi televiziju, stišaj himnodiju
pod bravu podmetni stolicu
(znaš, da provaljuju!)
i diši tiše od škrgašice
zavuci se pod metalno ležište
samo pazi glavu, skvrči se
dušo,
ne turaj prste kroz sitnu rešetku
(članak pukne dok zineš)
kosom stegni uši uz lubanju,
do tebe moj strah za tebe ionako ne dopire
umotaj se
u moj hefel jorgan (zadrži toplinu)
bodyfit šavove prilagodi tijelu
i miruj, diši tiše od škrgašice
ne daj da ti cvokot zubima škrguće
začuješ li lupetanje
u sebi se spasu svome pomoli

na ćutila svoja se osloni i šćućuri se
da te ne otkriju
kad provaljuju, znaš da ne biraju
(španski seljaci sve otkupljuju)
i bojim se, strpat će te u istu vreću

urezat će ti se juta u kožu
ostat će ti mladež na očevom nožu
mogla bi ti igla okrugle šnale sa opasača
pramajkinog bijelog šlafroka
proći kroz usne i stegnuti jezik
mogao bi ti vrisnuti
i pupak u kućištu medaljona
s izlizanom slikom ko zna čijeg lika
kojem smo, ubijajući vrijeme beznađa
izmišljali imena da bi opravdali postojanje
i svrhu glancanja hrđe među karikama lanca
mogao bi ti majčin prsten pustiti pečat na čelu
mogao bi ... o, svašta bi moglo biti

šuti

šuti, srce moje, da te ne čuju
gasi televiziju, ne slušaj himnodiju
pod bravu podmetni stolicu
(vjeruj, sve više provaljuju!)
i diši, dušo, diši tiše od škrgašice
zavuci se pod metalno ležište
(samo pazi glavu, skvrči se)
i ne dozivaj me
nema me od jučer
podzemnom preskačem pragove
i dočekujem velike smrti
da sastavim kosti za naš mali život.

Nisi zaslužan, nisi kriv

Na izvoru najdubljeg neznanja pristaneš na sve.
 Ne razlikuješ se od sebe, sazviježđe od zvijezde,
 ne razlikuješ dar od dara, svjetlo od tame, vatru
 od vode, zemlju od neba ... ne razlikuješ, samo
 rasteš, rasteš i ne znaš ništa o vremenu, ništa
 o prostoru i nehotice istišćeš mater iz kolijevke
 u krik rascvjetane ruže. Da ispuniš želju ocu?
 Pristaneš. U najdubljem neznanju pristaneš na sve.
 Na plač, na vlastiti glas. Tuđi. Na skalpel svjetlosti
 što u tmuni oka rađa sopstveni vid. Tuđi. Na vatru
 što ti dlanovima izvana kuša kožu, a iznutra tinja
 u nejasnom bolu. U najdubljem neznanju pristaneš
 na golo tje me, na slap što te ispire u bakrene potoke.
 Pristaneš i zijevaš kao riba što guta vlastitu ikru, gutaš.

Gutaš, materinu krv, vlastitu krv. Pristaneš na kлокot,
 na šumor, na žamor. Pristaneš na miris. Vlastiti. Tuđi.
 Pristaneš na ime. Vlastito. Tuđe. Na jezik. Vlastiti. Tuđi.
 Prihvaćaš, u najdubljem neznanju prihvaćaš sve. Još ne
 razlikuješ dar od dara. Ne znaš za moje, tvoje. Vlastito,
 tuđe. I prihvaćaš sve. I kolijevku. I zastavu. I pelenu.
 Jer ne možeš birati. Izabran si. Nisi zaslužan. Nisi kriv.

Tujejezična pesem zime 2015 po izboru uredništva

Tranzicija

Evo ti svih pet prstiju ljevice i desnice
još silnije stisni mi jagodice
da i zadnja vijuga otiska nestane
kad bijeli nokti pomodne i sami se otpuče
pusti s lanca divlje čopore
zvizni kroz zube
da se probude i ostale zvijeri krvoločne
baci im moje mesnate krpe s kostiju odvaljene
nek' se žilavom kožom zabave
krvlju ih napoji, ako bistre vode nemaš

evo ti i mangala
s bakrenim odsjajem mojih prsa, čuj
iznutra još vrijučka kajmakli ambrozija
božanska mana,
izlij je, ne boj se očnjaka mojih keruša iza rebara
krhki su k'o talašika kraj starog ognjišta

evo ti i krila mojih stopala, očerupaj
paperje i obloži kolijevke, stvrđnute
peruške iščupaj do golih članaka, da zorom
nikad više ne poletim u zenit sunovrata

do ramena
koja ti ne pamte očaj čela
zavuci ruke do dna moje duše, izvuci je naopako
i tresni snažno da uvis prhne
i sama se prostre kao staza ispred hrama

pred kojim se izuva Onaj što zna
da su i tri slova, Aum, dovoljna za melodiju sve-
mira

pod tabanima
oćuti srce, ako još tuće
rašćereći mu komore, istresi iz njih gomile
škrbotine prastarim lozama obrasle
ne bi l' se razbježale i pocrkale guje
koje se svako malo presvlače
iz jedne u drugu i odbacuju kožu
u bakreno mutnu vodu

tu možeš slobodno stati, z(a)gazi
i ne boj se moje Crvene moćvare
pripitomile su me pijavice
nesmrtnošću
ahilove pete napipaj zakržljale zemetke, tu negdje
mora biti i pup lotosa
(kruna vilinskog konjica)
u čijem korijenu raste gomolj sunca
razgrni mulj, da ti odozdo sine
da vidiš
gdje su mi najžilavije žile

zabij sjekutiće i pregrizi mi postojanje

slobodno

evo ti i zadnja kap ljubavi, zalij zemlju
crnicom mi napuni kosti

da mi iz jagodica žito nikne
da mi se zdjelice pretvore u vaze:
iz desne će zamirisati livadsko cvijeće
(kojem ni marva odoljeti neće)
a iz lijeve pitome ruže
da suncu daruju noćnog neba suze

samo ne daj zvijerima da mi pogane grbu na leđima
sav svijet mi je i ne diraj, nek' se sama slegne
u široku ravnicu za tvoje,
moje dijete

Moja učiteljica prirode i društva ponavlja

*da
ni onaj
koji pod kapcima teškim iznutra
uspijeva okretati šarenice oko zjenica
brzinom školskog globusa
nije doktor znanosti
mada sa sigurnošću može potvrditi da lahori
i u španskom selu jednako titraju
duž svih podnevnica
i da sve miriše po sopstvenom dahu*

ma, ne pravim se englez
više od francuza i ne tvrdim
da sam ikad razumjela
zašto se izražava tako komplicirano
jednostavno, zašto stalno isto ponavlja
a ja samo padam

jer mi svako malo
nešto pod kapkom za(s)koči
i ukoči oči, pa buljim u misli –
ma, samo nabrajam manje više
(ne)znana životinjska legla
okote i kojekakve nakote
mrjestilišta
bibajuća staništa

Jelena Stojković Mirić

Balada o kulama od peska

Obalom se razleže smeh
to dečurlija pravi kule od peska
a vetar ih uporno ruši.
Malo kasnije, obalu obuzima tišina.
Oborenih nosića rešavaju zagonetku
zašto im to radi, zatim mole belog psa
da im donese novu kanticu.
Nedaleko od njih pada mrtav galeb
koji je išao na ubrzani kurs
ljudskih jezika i pisama.
Iako je posve sigurno
da je sam sebi probio uši i oči
u ptičjoj policijskoj stanici lažiraju događaj pod:
Umro prirodnom smrću.
Slučaj zaključen.
Gradimo svoje živote
dok ih žrvanj istorije i politikanstva
na koje imamo privid uticaja,
ruši.
Svakog jutra molimo sve tiše
belog psa da nam donese novu kanticu.
Nedaleko od nas
sa radio stanice
-Ispravljene nepravde-
slušamo da je Irena Stendler
dobila Nobelovu nagradu za mir.

Poklonila sam mu svoje kosti

kakva grotksna instalacija
- škrgutalo je drvo
na kome su se klatili
zglobovi
nadlaktice

vetar je svirao opelo
krađuci visuljke
samozadovoljan zvukovima

tu noć poklonila sam mu
svoje kosti
želeo je da se igra umetnika

(konceptualna umetnost
instalacije
duborez)

tu noć je želeo da se igra vajara
poklonila sam mu sebe

urna još stoji na groblju
nerazjašnjenih slučajeva i kužnih

nešto je praha posuto na brzinu
kamenorezac je odbio da napiše lažni epitaf

neke buduće noći
napisaću ga ja
mesto i datum i,
ostale stvari koje idu uz to

neke buduće noći
svojim prahom
podićiću urnu na pijedastal
kakav zaslužuju kraljice
koje same sebi odsecaju glavu
verujućom giljotinom
u umetnost življenja beskrajne
postojanosti

neke buduće noći
napisaću istin(e)

bez objašnjavanja
odakle mi moć
javljanja iz drugih svetova
te noći poklonila sam mu svoje kosti

Iz mojih usta izleću ptice (negde)

Noć, tkivo moje snage i spokoja
umire na suvoj postelji zore
sa svakim novim svitanjem umiremo i ona i ja
deo po deo tela mi otpada
na vratu, ako preostane neiskidan
pronalazim dnevne tridesetdve rupe
plačem u ostacima
skrivena u praznoj mat boci
u stvarnosti je to zabranjeno
traže se reklamni likovi
blistavi zubi i osmeh
da li iza toga stoje zlikovci
po novim zakonima nije bitno
negde u Češkoj jedan zamak plače javno
(uputiću pismo njihovoj ambasadi da mi pojasne
slučaj)
toliko ljubavi sabiti
gustinom naboja
guši
negde sam pročitala da je slepo crevo suvišan organ
posle je usledio demant ali to sad nije bitno
srce se izgrebalo na opštim i neopštim mestima
suvišno
moglo je nekim biserima biti okean
o mojoj materici brinu samo kad je zdrava
kad mi izrastu oči za tako sebične
sitne glasove
pročitaću odgovore
oslepela sam od pornografije

jednom ću biti japanski san
na maskembalu svoje smrti
negde u Poljskoj neko me voli
kao divlju trešnju
vekovima mi stižu pisma na francuskom
sanjam Provansu, tamo ih čitam
negde na obalama Baltika leže moje ruke i dlanovi
raznešeni minom koju su nagazili unutar mog torzoa
bunt nije hteo da uči o oružju
samo o prvoj pomoći
a to bi mi danas pomoglo da shvatim
čime sam aktivirala minu
sve to sad nije bitno
muškarac čiji jezik ne razumem
negde na Tihom okeanu
u stvarnosti plače
dok pravi njihove odlivke
pokušala sam rasti mirno obličjem okamenjene magme
otporna na predaje i okove
šiknula sam kreativnim haosom šuma
iz mojih usta izleću ptice
ali mi niko ne veruje
jednom ću se zagrcnuti vlastitim dahom
umreti negde na ulici
sama
van pesama
mobilni telefon će zvoniti
javiće se islednik
žderući svoj doručak

Tujejezična pesem poletja 2015 po izboru uredništva

Nije ti trebalo

Nije ti trebalo ugnježdivanje u plodovo more
tiha borba kroz karlicu koju nisi bolela
pad u novu zamku sa izbrisanim prošlim.
Nije ti trebao udar na dlanu novog
da već tada postaneš asmatična na laž
sa oštrinom njuha, hobotnico.
Nije ti trebalo (samo)analiziranje, rast iznutra
vodilo te ka zidovima o koje si se pepelno odbijala,
iz ćelija vazduha padala si u prašnicima krvi
posle smrti cvetanja.
Nije ti trebalo da zavoliš umetnost kroz kistove mraza
na kvarcnim vitražima svoje sobe
prateći otrov u zbiru sa zgradama, tačkama,
slogovima;
snegove, jezerske vode, polarne svetlosti
mesečeve korene i onaj šanac gde si mlečni put
plakala.
Nije ti trebalo da iz očiju ničeš kestenjem,
put zrenja i senzibilnosti da nedriš ženskim bilom
i raspolutiš se u muškobanjastim pokretima
u besu i psovci, tragovima igranja fudbala.
Nije ti trebalo da zavoliš sebe baš takvu kroz lična
prelamanja
i, sebe kroz druge
pomisliš da ćeš ikad biti centar nečijeg sveta
i tako saznaš:
srce ti je košpica koju ispljunu na kraju
ili preživaju dugo dok umorom ne opadne ispošćeno.

Nije ti trebalo da zavoliš čergarske točkove
reke violina, sirene, mostove;
stare gradove, kaldrme, fenjere, krila bezubih ptica;
na drvenastim ramenima planina druženje sa
zvezdanim platnima
i, idolopoklonstvo pred brezama;
nisu ti trebale kose harfi,
grudi trzalice
ruke i sećanja.
Nisu ti trebali pokušaji koraka ka sreći, verovanje,
samoponištavanje i vraćanje šansi
slabokaloričnim organskim sklopovima;
nisu ti trebala darivanja
najmanja u taktovima vremena bezvrednima;
završavalo se slepilom i krikom ludila
lomovima kukova niz stene vodopadne.

Nije ti trebalo da zavoliš praistorijskog slikara;
da ljubiš u posnim vekovima;
Nije ti trebalo da se zaljubiš 1420., 1723., 1877., 1928.,
1965., (...)
da zavoliš u jesen, zimu, leta
i, ovo prestupno proleće.
Nije ti trebalo.
Na konačistu svega ostaje
anoreksično srce i skeletni hod kroz samoću.
Nije ti trebao prasak mastila,
pobednici, ne –
gubitnici pišu poeziju
na konačistu svega
ono je košpica

Grobovi svakidašnjice

*Četiri zida katrana.
Veselost zgaženog paradajza.*

Grobovi pojedjenih obroka
prljavih
čistih sudova
grobovi kružnih radnji
na kojima cakli drago kamenje
svakidašnjeg
za one sa očima draguljara
malena humka mrvica hleba
groblja šetnji u kojima su utihnuli koraci
vazdušni grobovi parfema
grob haljine na kojoj je ostao trag nedovršene rečenice
limfe
grobovi stolica na kojoj je neko sedeo asocijalno
humke ispijenih kafa
završenih i nezavršenih obaveza
roditeljskih sastanaka
grobovi razgovora
nežnosti
svađa
u kojima počiva
okamenjen ranjenik
grobovi zajednički odgledanih filmova
malene humke kiše koja je opozvala smeh
grobovi stepa ošišanih istina
humka bića koje se ugušilo
posmatrajući religioznu zaslepljenost bogom

predmetom
ili nekim drugim božanstvom
malena humka naivnosti
čovjek prioritet
humke beznačajnosti življenja
bez krvi strasti
nesagorenih u punokrvnoj ljubavi
malene humke napuštenih bokova
neutoljene želje
jednolično udaraju o dokove čežnje
malene humke nemilovane kose
pomešane sa bezmedno poljubljenim usnama
ovlaš
onako u prolazu
sa jasnim pečatom roka trajnosti
grob ispucale kože
suša dodira
grob kičme sa tragovima umrlog plesa prstiju
humka struka kome je san darivao ljubav
potom i budne suze
jarko žive čulnosti
grob nagih dojki
hući vetar nanešenog inja
humka izgrickanih duša
od kojih će samo jedna zaurlati
iskidanim okom
predhumno
i posthumno
ugrobljene
utamničene reči
počivaju

ispod monologa Marsa
rečitog ratničkog boga
humka Afordite sklopčane u obliku fetusa
iz koje štrče kosti podlaktica

*

i, nigde groba
svesnog obesmišljavanja decenija
humke odluke
baciti u ništa
i, nigde groba žaljenja
samo srča beonjače
puca pod nogama
zalutalog šetača

Milena Vučković

Put u slobodu

Kao dete
na teturavim nogama
sapličem se
o komadiće tuđe stvarnosti.
Ponovo rođena
sečem pupčane vrpce
teškim
makazama saznanja.
Poslednjim korakom
sklanjam se sa bele linije
zatočeništva
u zlačane trunke prašine
puta u slobodu

Kirkin međuprostor

Velika zmija u mojoj glavi
Opet je promenila košuljicu
Duša mi nije ranjena
Ipak je lečim otrovom

U ogledalu više ne razaznajem
Ni rođenu masku ni rođeno lice

Ovde sam samo stranac
Nedokučiv drugim ljudima
Olimp je sedište bogova
Moje mesto nije tamo

Greška

Sirano de Beržerak je bio
Veliki filozof i pisac
Zaljubljen u svoju rođaku Roksanu
Nesrećno, poput svih pesnika

Kada je Edmund Rostan
Pisao o Siranu
Pri kraju tragedije je
U želji da što pre završi svoje delo
(probio je sve zadate rokove)
Ispustio jednu bitnu reč iz stiha
Pa je cela drama otišla na štampu
Sa tom greškom

Sirano je zapravo rekao
»Probošću te STIHOM gade
Na kraju balade...«

Pesem si prevedena

Sjedim na pragu svojih misli a neću u njih

Prevod dela: Sedim na pragu svojih misli in nočem vanje

Avtor prevoda: **Jure Drljepan, Jur**

Avtor izvirnika: **David Bedrač**

mogu susresti selice koje malim pandžicama grebu
utrnulost s glinastoga lica prerano ostarjele jeseni i
one treptave ličinke snova koje su izbjegle sunčane
rane okrutnoga ljeta. mogu sresti i svoje prazne oči.

mogu naletjeti na one zmijolike omče logike koje se svakom
novom vijugom licemjerno udaljuju od sjedokosih
očekivanja srca;

mogu se pretvoriti u žderača metala koji žudi za kiselinama,
da bi

pomoću njih zauvijek rastočio hrđu sa ostiju samozaborava.

mogu prezreti da se iza svake ljudske želje skriva samo
prevarena životinja koja negdje duboko u sebi preživakuje,
što li treba učiniti da bi njene opskurne kosti pobijedile
vrijeme i utkale se, bar kao tanka nit, u paučinu vječnosti.

Prije spaljivanja

Prevod dela: Pred požigom

Avtor prevoda: **Jure Drljepan, Jur**

Avtor izvirnika: **brezno**

tvrde smo stijene pobrđa

pripitomili smo oganj
uljudili smo vas
odjeća vam krasno pristoji

stroga elegancija
ukočen pogled

koraci koraci
bubanj soldatski

čeličnom pesnicom kucamo na vašu savjest
prsti drobe staklenu krupicu

iz ruke nam jedete

prazna ljeporječivost

jedan dva jedan dva
bubanj soldatski

crveni mjesec
umoran pogled

nezasitan oganj
živi plamen
mrtva zemlja

na mjesečini
crna zrcala talasaju

V zamujenih sanjah

Prevod dela: U zakašnjelim snovima

Avtor prevoda: **Jure Drljepan, Jur**

Avtor izvirnika: **Mirko Popović**

Za menoj se vleče umorjen
Upor proti zlu, pod križem pa
Altum siléntium
Izrisuje žalost tega in skrivnost
Onega sveta
Pred menoj Usmiljeni
Postavlja zapornice, izravnava kamenje
Da lahko greva mimo, jaz s stopali, deček pa
Z nadzemskim strahom
V očeh in s krčem na obrazu
Peljem ga k materi, da mu z obraza
Sloj za slojem sleče smrt
In osmišljam zgodbo o živem očetu
Ki je bil nagnjen k teoriji o neuničljivi
Harmoniji sveta

Nenehno me spremljajo otrokove stopinje
Majhen je. Peljem ga proti ognjišču
K ugaslemu ognju, ob katerem mati mantra
Moje nenapisane verze, ki hitro
Umirajo v njegovih očeh
Ne joči, rečem, amulet
Imaš okoli vratu. Nežno ga vodim
Nima rok, držim ga za uspravanko
Za izgubljene sanje
Skozi neprehodnosti se učiva
Abecedo smrti na pogoriščih
Spremljajočega vonja po zeliščih
Po smodniku, po kruhu, po žajblju
Po lakoti in baziliki
Pod krvavimi zvezdami
Ki venejo v prividu zarje
In izginjajo skupaj s pticami
Brez glasu

Jutranje verande

Prevod dela: The Morning porches

Avtor prevoda: **Žiga Kosec**

Avtor izvirnika: **Donald Hall**

Še jutro je formalno. Kašelj psa
zbudi pahljačo ptičje histerije.
Pred njo se umakne jutranja megla.
Premlevam, da je les preveč trohljiv –
ko na verandi brez oblik posedam –
da prave iz črnila bi gradil.
To je noro jutro. Ko te prime,
da s smrtno resnostjo najraje ujel
bi nedokončno, ukleščeno med rime.
Tak ulov je dober, in če nam uspe,
analogija vsaj za hip je stvarnost.
Verande so iz lesa. Tako pač je.
A vendar globlje skriva se resnica;
čeprav žival je ena, sestoji
iz dveh milijard atomov vsaka ptica.

Rdeče cvetje zla

Prevod dela: Crveno cveče zla

Avtor prevoda: **Marko Skok Mezopotamsky**

Avtor izvirnika: **Nena Miljanović**

Bila je strašansko debela in rdeča v obraz
Tista gospa v žolti svileni obleki
Vsa velika
Govorila je z mogočnim glasom
In imela je veliko črno torbo v kateri je nekaj žvenketalo
Imela je
Tudi žolte nakodrane lase in našminkane ustnice
In ko me je uščipnila v lice
Ji roke niso dišale po lugu in krušnem testu
Izgledala je
Tako kot ni izgledala moja mati
Ne nikogaršnja mati v vasi
Tistega žoltega dne
Je sedela za mizo pod našo lipo
In pila pravo kavo iz naših prazničnih skodelic
(Meni so dali divko pa rogljič da ga pomakam
In veliko kockic sladkorja za pozneje) ...
... Nato so me poslali naj se grem igrat
Zvečer pa
Ko sem vprašala kje je debela gospa s torbo
Mi je mama odvrnila da je sploh ni bilo in da sem le
sanjala
In njen glas je bil tanek
In njen trebuh je bil tanek

In ko je pogrinjala za večerjo
So za njo na kockastem kuhinjskem linoleju
Cveteli majceni rdeči cvetki
Drobni kot dežne kaplje
Tistega nenavadnega dne
Je iz kota za kredenco nekam izginila tudi zibelka
In niso mi hoteli povedati
Kje bo spal moj brat ali sestra ko se rodi pred božičem
Skrbelo me je
Dokler nisem pozabila nanju
Saj sta se pozabila roditi ...

Laso za mesec

Prevod dela: Laso za mjesec

Avtor prevoda: **Marko Skok Mezopotamsky**

Avtor izvornika: **Duško Babić**

Da bi ulovil mesec
mora človek imeti
le dovolj dolg laso
z zanko premera
3647 kilometrov
ter ga vešče vreči
na to nebesno telo
medtem ko ono spi
in ga povleči k sebi
kot kakšen rumen
otroški balon
ki ga je nekdo nekoč zdavnaj
ko je bil razigran
v nepazljivosti
spustil iz rok
pod temnopisanim
cirkuškim šotorom.

Mreža za mobilne

Prevod dela: Mreža za mobilne

*Avtor prevoda: **Marko Skok Mezopotamsky***

*Avtor izvirnika: **Jagoda Nikačević***

pripadniki plemena Jivaro
se vsako jutro pred zoro zbirajo na obali
Amazonke kjer razgrnejo mreže
da njej in svetu
medsebojno zaupajo svoje sanje

tako dokazujejo da je vsak
človek posebej

komunikacijski kanal
da so sanje resničnost
stanje budnosti pa privid

potem se mirno vrnejo v gozd
brez ozira
na to ali bodo ulovljenemu zmanjšali
glavo ali ga le skrajšali
zanjo ali pa nadaljevali

z dolgočasnim
piljenjem lastnih zob

Družinski portret

Prevod dela: Porodični portret

Avtor prevoda: **Marko Skok Mezopotamsky**

Avtor izvirnika: **Sandra Bakaj**

Mlini na veter so zmleli
Don Kihota,
Ocean je izpljunil Atlantido.
Nič več ne more presenetiti njihovih src,
Opasanih s kamnitimi aortami.

Deček z družinske slike na kaminu
Je s pogrizenimi nohti
Grabil ostanke gnile pomaranče
(ki je na nebu puščala
dimno sled v barvi razdejanega ognjišča)
In verjetno se niti tedaj
Ni v nobenem trenutku vprašal,
Zakaj so se v obraz njegove matere
Urezali kanali za odvajanje slane vode
Iz dveh črnih amuletov.

Sestrine roke so dobile krila
In odprhutale k drevesu za obešanje
Surove, nenačete samote,

Pes je zrl
V suho skorjo rdečila,

Le oče je, nasmejan
In čeden v črni obleki,
Kljuboval plimi
Zgorelega sončnega zatona.

Ženska in jaguar

Prevod dela: Žena i jaguar

Avtorica prevoda: **Senada Smajić**

Avtor izvirnika: **Željko Majstorović**

Odkar se je moj človek
pognal skozi njegove čeljusti v nebo,
odhajam na hrib,
da bi opazovala tisto gibkost,
s katero se približuje senci razvejanega
drevesa,
pod katerim drema.
In nisem,
nisem prepričana
v svojo žejo:
ali mu naj čez hrbet kanem
kapljo smrti
ali pa pustim,
da niha
v sanjah,

s katerimi hrani
svojo zver.

Dan duš

Prevod dela: Dan duša

Avtorica prevoda: **Senada Smajić**

Avtor izvirnika: **Mirko Popović**

Prišepnil sem plamenu sveče,
brlečim nad Zadnjim Poglavjem.
(Prvo se je začelo, ko je
moja roka grabila
tvojo varno dlan, izgovarjajoč
prve korake.
Daleč so bile modre in bele gore
in prve sive, odprte knjige.)
Zadušnica
Velikega Zrnja.
V meni plahost geometrije
in trdni marmorni mir,
rane sui generis
na blazinicah prstov,
razvejanih od davnin.
V okostenelo roko spuščam pogled plamena,
snov sveče,
da spoznaš razpotje
tako v mojem krotko zamrlem dnevu
brez slovesa
kot v svojemu obličju
brezoblične večnosti, nad katero
glasno molčeč
zledenim.

Nezvesta žena

Prevod dela: La casada infiel

Avtor prevoda: **Jože Valenčič, valjo**

Avtor izvirnika: **Federico Garcia Lorca**

In sem k reki jo popeljal,
ker sem mislil, da dekle je,
a bila je poročena.

Bil takrat je sveti Jakob
in primeren čas večera,
ko ugašajo svetilke,
črički pa so polni petja.

Za vogali zadnjih domov
sem pobožal nedra njena,
ki takoj so se odprla
kakor hijacintov stebila.

Poškrobljeno spodnje krilo
mi šumelo je v ušesa,
kakor kos svilene krpe,
ki deset jo nožev seka.

Brez luči srebrne v kronah
so narasla vsa drevesa,
dokler svit je psov še daleč,
daleč preko reke bevskal.

Ko prešla sva glog in trsje
in robide se otela,
pod lasmi ji je nastala
v blatu jama izdolbena.

Jaz odvrigel sem kravato,
ona je obleko slekla,
jaz na to še pas s pištolo,
ona prsnik si je snela.

Ne od narde, ne od školjke
kožica tako ni nežna,
tudi luna vsa kristalna,
nikdar ni tako svetleča.

Kakor ribe, ki jih splašiš,
so izmikala se bedra,
polovico vsa ledena,
polovico vsa plamteča.

Na kobili bisernici,
kot da pot bi uglajena,
sem predirjal noč opojno,
vso brez uzde, brez stremena.

Ne želim, ker pravi mož sem,
reči vse, kar mi je rekla,
pamet zdrava me v to sili,
da obziren sem do vsega.

Od poljubov in od peska
sem od reke jo odpeljal,
ko se z vetrom bojevala
lilij sabljasta so stebila.

Sem pokazal kot cigan se,
ki vse ve, kako je treba
in podaril ji pletenko,
s slame je bila pletena;

toda nisem se zaljubil,
ker je rekla poročena,
da še vedno je deklina,
ko sem k reki jo popeljal.

Pesem si uredniška

Lidija Brezavšček, Kočijaž

Odzvanjanje

Pridem pote, ko bo luna
bledo petič dozorela,
ko bo sonce modro sivo,
in bo vsa obala bela ...

Pridem pote, ko nad vodo
zgrnejo se slepe jate,
ko preraste prod mahovje
in ko hlad spusti se nate.

Pridem pote, ko zakličeš,
a tvoj glas ne bo zaznaven;
ko bo gozd ves črn in nizek,
svet okrog pa mrtvo raven.

Pridem, pridem ... Ne govori,
mirno lezi na gladino,
neme misli raztovori
in se stopi s pradavnino ...

Nad nemim prostorom

v globini je tema
tam so spravljene vsi tvoji otroci
ki jih nisi poznala
nemo glodajo ostanke prihodnosti
ki jo je tvoja kri
splaknila v polzavest
njihove sence presevajo
skozi zabetonirane stene
ki ti jih je ustvaril prabog
nikoli do konca prebavljen

otrok v tebi ni
lebdijo tam nad nemim prostorom
a vendar pojejo
z globokim glasom prepevajo
pesmi
ki jih nikoli ne boš napisala

ker v mali medenici
še vedno nosiš
tisto nedojemljivo težo
ki jo je nič
zacementiral vate

Aylan (mrtva pesem)

kdo še išče pesem
bila je povsod
kamorkoli je zahlastal
pogled potreba
misel preblisk
želja slutnja
odpuščanje jeza
pozaba protest
ljubezen
ali navadna poteba po
lajni
rimi
mantri
molitvi
kletvi

iskali smo pesem
zdaj dokončno leži utopljena
poleg odtisa
triletnika
ležečega na trebuščku
na pesku obale Egejskega morja

mrtva pesem
se še vedno dotika drobnega telesca
ki je negibno ležalo tam
še včeraj
še se dotika
modrih hlačk
rdeče majičke
rjavih čeveljčkov

kdo še nosi nasmeh zdaj
ko je umrla pesem

Silvana Orel Kos, Jupiter!

Exocoetus

v mraku

ležiš na pločevinasti strehi
na podlakteh ženske
umrle v nesreči

oljno srebrne letijo mimo pokr o o o o o o o o o o o o > A

času prepuščava
da te izvlečeta roki
onemelega porodničarja

iz konzerve

Jesenski večer

Quidquid movetur ab alio movetur.

noč je
vozim v begunje
kri mi teče
po telesu
toplo mi je
gotovo sem nekje

pod kožo pločevino
geopolitičnimi zastavicami
pod nebesnim omrežjem
v jedru
implodirana do otroških
podob zaznav
s krmilom v rokah
z rokama na krmilu

opice tudi brez palice
upravljajo robotsko roko
miška je pod togim palcem
otrpnila ...

– *scientia*
– ergativnost struktur
– *sapientia*
... čipirane podgane
Hawkingu prinašajo
tople pozdrave z Marsa

čez cesto se
kot prva dvoživka nazaj k viru
giblje blede ugledana žaba skoraj se
ne razlikuje od odpadlih listov ki se
zganejo ob zračnih tokovih

dežna kaplja se
z velikim pokom razleti leti leti leti
proti robu vetrobranskega stekla
noč
je

Scurocchiaro

Kobilica je skočila čez enakonočje na vrt;
če ne bi imela dolgih svilenih kril,
robovi jutra ne bi dišali po nardi,
veje v zabrazgotinjenem nasadu
pa bi vseeno nihale. *Fragile.*
V otroško dlan lovi navidezno praznino
integracijske sfere,
na svoji koži čuti

in razbira vrednost nove osvetlitve.
Nevidno globino.
Caravaggio kot da visi s stropa;
briše čopič *extra vergine*
ob vlažne stene, kjer se je kuhal
do gole prosojnosti
matičnih celic
v kozmičnem mozgu. **Affresco.**

Alfresco. Zdaj stojiš
ob hladni strani kamna,
rabljenega mlinskega kamna.
Pešpot migeta
od prahastih delcev v zraku.
»Kako težka je senca
opoldanskega sonca
pod usnjenimi stopali?«

Tvoja toplota seva
proti žarišču črne luknje v zrklu
in ne vem ne vem,

ali še molčiš
ali si tiho

Tea Plesničar, Serigala

Frida,

kaj naredijo ženske
ki si od osame
zdrobijo medenice in rebra
ter se izvenžensko
usidrajo pod baldahini
svojih nedotakljivih sanj
lakomnice svojega besa
svojih niti ovijalk
transfuzija v tvoje misli
v tvoja rodila ter srce
duša je lačna
povej mi, frida
kaj naredijo ženske
ki se ne morejo donositi
same sebi

Ana Porenta

Majhna

Kot v tvoji pesmi, tudi danes dežuje na *Brest*.
In ko pridem do obale, bo sijalo sonce,
ampak v meni bo ves dan dež
in moja *Barbara* bo (s platnic) neodločno strmela
z balkona v zajčke, ki se pasejo po košenici
in izginjajo v robidovje.
Pretavale me bodo morske ptice,
za menoj bo priteknel pes, ko pojdem čez park.
Z očmi, polnimi rib in morja,
bom iskala razpoko v oblakih,
od koder me gledaš, *Jacques*,
in čakala z odprto beležko,
da se podpišeš vanjo -
da tvoj blagi dež premoči moje besede
in jih pregnete, se z njimi spoji.
V pesem. Ki nima pravih rim, ne imena,
le majhno majhno sporočilo.
Brest je sredi popoldneva posut z *Barbarami*,
ki sedijo v lokalih in klepetajo z ljubljenimi.
Med požirki piva in kave in vina in
v izpuhih cigaretnega dima
se naenkrat samo za hip zavejo,
da nosijo odvzeto ime, da so tako
brezimne kot *Pierre*, ki ga držijo za roke.
In potem klepetajo dalje in samo jaz

občutim vso to brezimnost kletke 21. stoletja.
Vanjo sem zaklenjena s tisočnimi pesmimi,
ki niso zrasle v meni in so od daleč
in določajo vsak dan mojega obstoja.
Jacques, govorim iz tega časa:
Barbare so svetloba, so tunel iz vojne.
Včasih se inkarniraš in te srečam.
V Bosni, na *Neretvanskih vedrinah*.
Tam *Admiral* nima kape na glavi, iz njegove kletke
uhajajo ljubezenske ptice.
K neki drugi *Barbari*, ki se zdaj tušira.
Njegove ptice posedejo na ruševine
in glej, pod njimi zraste praprot, leska, senca.
Včasih se razpre oblak in takrat pokimaš
v ozdravljene prostore.

Brest je lepo mesto in orožarna je muzej.
Brezimna in *Pierre* vstaneta izza mize
in odideta v večer.

Zajčki pod oddaljenim balkonom moje *Barbare*
mulijo travo minulega časa in
nanje lega večerni mir.

Predstavitev avtorjev

Marina Adamović

Rojena 1962 v Nišu. Po opustitvi študija francoščine na Filozofski fakulteti v Beogradu je študirala pravo v rojstnem kraju. Njene pesmi so zbrane v petih tiskanih zbirkah: *Curriculum vitae*, *Psihodelija minijature*, *To što vi nazivate ludilom*, *The rest of ...* in *Smrt prijatelja*. Izdala je tudi štiri elektronske knjige, za *Besmisao smisla* je prejela prvo nagrado *IA Nove poetike* iz Beograda (2014). Sodeluje tudi v skupinskih zbirkah in na različnih spletnih straneh. Je članica *Udruženja pesnika Srbije* in *Saveza književnika u otadžbini i rasejanju*.

Duško Babić

Rojen 1960 v Zadru. Pesmi objavlja v skupinskih zbirkah in zbornikih, predstavljen je v *Antologiji balkanskog sublimizma*, ki je izšla v Belgiji 2013, deset njegovih izbranih pesmi je prevedenih v francoščino. Pesniški prvenec *Prva četvrtina srca* je izšel 2012. Druga zbirka *Akvarij za svet* (2015) je dobila več nagrad in priznanje za najboljšo knjigo poezije 2015.

Sandra Bakaj

Je bosanskohercegovska pesnica, rojena v Prijedorju. Je avtorica več pesniških zbirk. Živi in ustvarja v Avstraliji.

Jakob Barbo, sonofearth

Dani Bedrač

»Vedno se bo našel kak vesoljski polž na lopati bolečine.«

Brezno

Jan Brinovec, Anubis

Patricija Dodič, Patra

Jure Drlječan, Jur

Rojen 1953 v Komletincih (Hrvaška). V Sloveniji živi od 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljala je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so Mentor, Fontana, Primorska srečanja, Odsevanja, Vpogled, Locutio, Paralele idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih prireditev. Izdal je dvojezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova / V črke vklesan (Emonica, 1998)*, zbirko *Sizif u mreži (KNS Sarajevo, 2010)* v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (Mariborska literarna družba, 2013).

Slavica Gazibara, saraivor

Dare Gozdnikar

Že v mladosti je pisal poezijo, kasneje so ga bolj prevzeli bobni. S fotografom Borisom Voglarjem je 2015 sodeloval s skupno razstavo pesmi in fotografij z naslovom *Ali – Ali* na festivalu Dnevi poezije in vina 2015 na Ptujju. Objavlja tudi na spletnem portalu Poiesis in fanzinu KunstHaus. V prihodnje se nadeja izdaje prve pesniške zbirke.

Anja Grmovšek, Anja G.

Rojena 1993. Je študentka magistrskega študija slovenistike ter primerjalne književnosti in literarne teorije na FF Ljubljana. Njene pesmi so objavljene v revijah Novi zvon, Spirala, Besedoholik in Sejalec, v zborniku Pesem si 15 in na spletnih straneh Koridor, Poiesis, Trubarjeva hiša literature in LUD Literatura. Marca 2016 je za pesem Kalifornija prejela prvo nagrado na pesniškem natečaju revije Panika za najboljšo pesem v slovenščini in se aprila 2016 s pesmijo Mokre sanje uvrstila v finale Pesniškega turnirja Založbe Pivec. Poleg poezije piše tudi literarne in filmske kritike, recenzije ter poročila z raznih dogodkov. Kadar ne piše, razmišlja, o čem bi lahko pisala. Kadar piše, ne razmišlja.

Vida Herga, Vida

Rojena 1956 v Sanskem Mostu (BiH). Po gimnaziji se je preselila v Zagreb, od leta 2000 pa živi in ustvarja v Sloveniji. Od leta 2007 objavlja na Pesem si, v Paralelah (Sosed tvojega brega) ter pri Kuturi snova iz Zagreba. Izdala in tudi opremila je tri pesniške zbirke: *Tihi odjeci / Tihi odmevi* (2003) v prevodu Blanke Erhartič, *Nad obzorjem srca* (2005) v prevodu Jože Klančnik in *Porada zemlja* (2014).

Matjaž Hladnik

»Sem letnik 1971 in živim v Solkanu. Že 25 let se ukvarjam s sestavljanjem križank za različne revije po celotni Sloveniji. Pri pisanju pesmi se držim rime, ki ne sme biti enostavna, mora povedati nekaj več in na koncu pesmi presenetiti. Všeč so mi besedne igre in brskanje po besednem zakladu v iskanju besed, ki v čim manjšem številu povedo čim več. Zanima me tudi žanr grozljivke v pesmih, ki sem jih napisal kar nekaj.«

Nuša Ilovar

Jasna Janež, rožmarin

»Brucka na slovenistiki in primerjalni književnosti, vržena v ljubljanski vrvež, skozi katerega največkrat pešočim, včasih se med ljudmi prebijam tudi z rolerji, za več kisika v možganih kdaj pa kdaj skočim na Golovec, za vikend pa vedno domov.«

Matjaž Jarc, Maatjazh

Rojen 1954 v Ljubljani, vse življenje ustvarja literaturo in glasbo. Na spletišču www.pesem.si je v prvi polovici leta 2016 ustvaril zbirko pesmi z naslovom Maat.

Aleš Jelenko

Rojen 1986 v Celju. Prihaja iz Loč. Izdal je pesniški zbirki *Od poezije do sanj* in *Ko duša vidi* ter strokovno knjigo *Spopad z*

moralo. Objavlja v Apokalipsi, Mentorju, Idiotu, Rukopisih. Je finalist Festivala Urška in Pesniškega turnirja, prejemnik bronaste čipke ter zmagovalec v Novem Sadu. Je idejni vodja festivala Spirala v Konjicah in urednik revije.

Andrejka Jereb, Andrejka

»Rojena Idrijčanka, stopam v pozna leta. Družini pesnikov na Pesem si pripadam že osmo leto. Za seboj imam tri pesniške zbirke. Še vedno me razveseljuje literarno ustvarjanje, udeležujem se literarnih delavnic, rada nastopam in delam z mladimi, navdušuje me pohajkovanje po hribih. Vesela sem, da so primorske knjižnice že drugič uvrstile mojo knjigo med priporočeno čtivo v projekt Primorci beremo. Moj moto: Spuščaj sebe in druge. Naj te ne bo sram ostati ranljiva. Sleherni dan imej za darilo.«

Simon Jugovic Fink (simon)

1977, Trzin.

Branka Kamenšek, branka

»Pišem, torej sem. Pesnik v listih beležnice hrani solze in šepet srečnih besed, ki tvorijo pesem njegovega življenja. Preberi me in našel me boš tako v globini kot na površju stiha.«

Aleksandra Kocmut - Kerstin

Čeprav med njenimi 20 izdanimi knjigami prevladujejo prozna dela, pravi, da je po duši bila in bo vedno ostala pesnica. »Pisanje poezije ni poklic, ni obrt, ni delo – to so že sekundarni učinki. Pisanje poezije je najprej stanje duha; pišemo lahko tudi v mislih, brez črk, brez glasu in brez agende. Pomeni videti svet drugače od večine. Pomeni večno iskati. Se učiti. Zoreti. Povezovati nesmisle sveta v smisle. Prisluhniti vesolju. Včasih – ali pogosto – biti zelo sam. Toda koliko si sploh sam, če je v tebi pesem?«

Tjaša Ivana Kocmut

»Hodim v 5. razred. Pesmi pišem že od malih nog, rada pa jih tudi poslušam, ko jih bere ali recitira mama. Pišem tudi zgodbice. Že peto leto obiskujem pouk sintetizatorja in sem si nekaj skladbic izmislila tudi sama. Rada poslušam Green Day, Adele in Shakiro ter gledam pustolovske filme.«

Majda Kočar, Ob potoku

»Verjamem, da pesem naredi lepši in boljši svet.«

Zdravko Kokanović, Koki

Rojen 1959 v G. Crnjelovu (BiH). Leta 1979 se je preselil v Maribor, kjer je tudi diplomiral kot likovni pedagog na Pedagoški fakulteti (1993). Poleg pisanja se ukvarja s kiparstvom, slikarstvom in fotografijo. Izdal je šestnajst zbirk pesmi in razmišljanj, ki jih tudi sam oblikuje. Zbirke so izšle v srbskem in slovenskem jeziku ter esperantu. Objavlja v revijah Paralele, Lokutio, Lirikon, Pesem si, Beskrajni plavi krug idr. Je član različnih društev, bil je finalist Fabule za kratko zgodbo 2009 in 2010 ter zmagovalec občinstva na Pesniškem turnirju v Mariboru 2012.

Jana Kolarič, Janakolaric

Pesnica in pisateljica. Poleg dramskih del je napisala zbirko kratkih zgodb (*Lutke iz Ljubimora*), tri romane za odrasle (*Izpred kongresa*, *Draga Alina*, *draga Brina*, *Zima z ognjenim šalom*) in nekaj knjig za otroke: *Ugibanke male*, *oblečene v šale*, *Dobro jutro*, *lutke*, *Muc Pep reši hišo*, *Brodolom v otroški sobi*, *TransVERZala skozi leto*.

Breda Konjar, Koni

Žiga Kosec

»Sem podiplomski študent primerjalne književnosti in literarne teorije. Rad pijem kavo, berem poezijo, poleg tega pa hranim in rešujem brezdomne mačke.«

Ivanka Kostantino, Lea 199

Kristian Koželj

Pišem.

Igram.

Diham.

Matej Krajnc

Rojen 1975, univerzitetni literarni komparativist, član Društva slovenskih pisateljev in Društva slovenskih književnih prevajalcev. Ukvarja se s prevajanjem opusov pesnikov-glasbenikov in starejših tekstov epskega značaja iz angleščine in francoščine (mdr. *Alexander Pope: Ukradeni koder; Coleridge, Byron* idr.). Njegova avtorska bibliografija obsega več kot petdeset samostojnih knjižnih naslovov poezije in proze, prevajalska pa preko trideset samostojnih prevajalskih in soprevajalskih knjižnih naslovov. Moto: »Pišem, torej tudi igram!«

Samo Kreutz, Albin

»V sredini aprila je minilo celih pet let, kar sem postal član družine Pesem si. Brez pretiravanja lahko rečem, da mi je to obdobje v literarnem smislu prineslo zares veliko. Ne samo navdiha, pesmi in haikujev, temveč tudi objave v nekaterih literarnih revijah (Mentor, Zvon, Apokalipsa, Sodobnost, Poetikon ...) ter na radiu (Radio Slovenija). Najbolj pa sem vesel tega, da so se mi tačas pridružile že štiri knjige; pesniški zbirki Kot molčanje globoko in Beseda kakor svet, zbirka haikujev Mežik zelene ter zbirka kratkih zgodb Za pest zemlje.«

Matej Krevs

1977, Trzin.

Murka Kristan, murka

»O meni ni povedati kaj veliko: nimam zbirke, ne objavljam pogosto, ne predstavljam se na literarnih dogodkih ... pišem tako, kot mi pesem priplava naproti, kot mi jo dogodki v življenju, mojem ali koga drugega, potresejo na pot. Oči imam še kar, da vidim in opazim tudi tisto, kar mi ne skoči direktno v obraz, a se me dotakne, me vzburka in preplavi. In naj ostane tako!«

Irena Kus, Black hope

»Rojena sem v Celju, kjer tudi ustvarjam, pišem. Objavljam v Vsesledju in v našem zborniku Pesem si. Moj moto pri pisanju je: Napiši, kar nosiš v sebi, in lahek bo korak. Pesem si je idealen portal za pisanje pesmi in ustvarjanje.«

Tadeja Logar, Tadeja L.

Rojena 1994, študentka magistrskega študija slovenistike in anglistike, prihaja iz Podgraj pri Ilirski Bistrici. Trenutno živi in študira v Ljubljani. Kot študentka jezikov si gradi življenje na besedah. Piše poezijo, z njo govori, živi in se uči živeti. Ljubi podpičja, kavo in vse letne čase, še najbolj zimo.

Tomaž Mahkovic

»Poezija je pot, po kateri hodim večnosti naproti.«

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Rojen 1954, živi in ustvarja v Sremski Kamenici. »Pesmi objavljam na portalih in družbenih omrežjih. Nimam objavljene knjige, zagotovo je tudi ne bom imel.«

Mark Mandy, Yoda

1984.

Željko Medić Žac

Rojen 1970 v Zadru. Študiral je književnost v Zadru in Beogradu, kjer tudi živi in dela. Objavil je štiri zbirke pesmi: *Pobuna simbola*, *U dane divnih čuda*, *Pronalaženje belutka* in *Na tihoj ravni svakodnevnice*. V pripravi je njegova peta pesniška zbirka. Od 2013 je član *Društva književnikov Srbije*.

Alenka Mihorič, modricvet

Rojena v Mariboru, stanuje v okolici Domžal. Je članica več literarnih in naravoslovnih društev. Izdala je dve samostojni pesniški zbirki, njene pesmi so objavljene tudi v okoli 15 zbornikih in nekaj revijah. Piše tudi dokumentarne članke. V prostem času se ukvarja še z botaniko in fotografijo.

Nena Miljanović, nenamiljanovic

Rojena 1952 v Šabcu. Je psihologinja, živi v Loznici. Piše ljubezensko in erotično liriko, pesmi v prozi, tudi v narečju, zanimajo jo etnološke teme. Ukvarja se prevajanjem in prepesnjevanjem iz slovenščine in makedonščine v srbščino. Izdala je dve samostojni pesniški zbirki, sodeluje v številnih skupinskih zbornikih. Je članica *SKOR-a* in *Udruženja pesnika Srbije SCG*.

Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka

Rojena 1949 v Radovljici. »Na portalu Pesem si sodelujem od leta 2010. V prostem času rada berem pesmi na portalu in še posebej komentarje. Veseli me tudi, če kdo napiše komentar na mojo pesem, saj tako dobim takojšen odziv prvih bralcev.«

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

Rojena 1951 v Šibeniku na Hrvaškem, živi v Beogradu. Poleg poezije piše tudi kratke zgodbe. 2014 je izdala pesniški prvenec *Poznajemo li se, Malinovski*, 2013 pa je objavila haikuje s skupino avtorjev *Bit ću haijin*, ki jo izdal *Poet*, Beo-

grad. Prejela je 1. nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na *KK Rujno* iz Užic. Objavlja tudi na drugih pesniških portalih, v zbornikih in časopisih.

Franci Novak

Milan Novak

Rojen 1965 v Mariboru. V svoje življenje vpleta razposajenost plesnih improvizacij, neoprijemljivost poezije in sanjavnost risb. Sodeluje na mnogih mednarodnih festivalih, prireja literarne dogodke z elementi poezije, plesa/giba, glasbe in videa. Je soorganizator pesniških srečanj v Varaždinu/Hrvaška, IMPULS – poezija u kafiću. Piše prozo in pesmi.

Barbara Oroszy, Lorellia

Irena P. Beguš, Pi

Rojena 1960 na Koroškem, živi v Ljubljani. Doslej so njena dela objavljena na spletnih straneh *Pesem si*, *Poezija*, *Očarvanje*, *Neko je nekome pisao pesme*, *Literarni val*, v revijah *Utrip* in *Človek in pol*, zbornikih *Pesem si* 2014 in 2015, v 14. zborniku *Literarnega društva Šentjur* in 6. literarnem zborniku *KD literatov Mežiške doline*. Izdala je pesniško zbirko *Od tu in tam padlo v dlan* (2015).

Martina Pavlin, Essentia

»Ostajam sredi dlani. Vpeta v besede in pesem, ki ti prihaja naproti.«

Tiana Pavlin

»Stara sem 7 let, rada pojem in plešem. Obožujem angleščino.«

Matjaž Pihler, Y

Anja Pirnat, Gospodična

Srečko Plahutnik

Lidija Polak, Li

Polde

Petra Privšek, Petja

Marko Skok - Mezopotamsky

Rojen 1971. Je igralec, garderobier in inspicient v Šentjakobskem gledališču Ljubljana. Njegova poezija in prevodi so objavljeni v raznih medijih tako doma kot v tujini.

Mirko Popović, mirkopopovic

Rojen 1944 v Metkoviću, otroštvo preživel v Slivnu na Hrvaškem, živi v Sarajevu. Že v osnovni šoli je začutil bližino in lepoto poetičnega izražanja. Poezijo in prozo je objavljaval v revijah in časopisih na Hrvaškem in v BiH. 1999 je izšla zbirka proze *Tamno sunce*, 2001 pesniška zbirka *Berba rose*, obe v Sarajevu. Je dobitnik nagrade *Hrvatskog slova Dubravko Horvatić za književnost 2010* v Zagrebu.

Ljubica Ribić

Rojena 1959 v Varaždinu, kjer tudi živi in dela. Odkar pomni, se izraža skozi poezijo, slikarstvo, glasbo. Je večna iskalka, ki najde radost v slapovih čustev, zabeleži jih v trenutkih inspiracije. Izšli sta njeni zbirki *Licenca ludosti* (2012) in *Soba zamagljenih prozora* (2014). Njene pesmi so v skupinskih zbirkah, izdanih na Hrvaškem, v BiH, Srbiji, Črni gori in Sloveniji, po vsej regiji se udeležuje tudi pesniških druženj.

Petra Skušek, Beatrice Reiniger

Jelena Stojković Mirić

Rojena 1972 v Loznici (Draginac). Poučuje likovno kulturo, ukvarja se s pisanjem proze in poezije ter slikanjem, živi v Beogradu. 2014 je izšla njena zbirka pesmi *Eliza ima srce čoveče ili srebrnasto paperje*, za pesem *Uvek sve može nežnije* je prejela prvo nagrado časopisa Avlija (Rožarje, 2011). »Pišem po prtičkih, na papirčke, v rokovnike, v notes na mobilnem telefonu, za računalnikom – kjer sem v trenutku navdiha (večinoma ponoči). Še vedno pišem s srcem in verjamem, da se to ne bo spremenilo.«

Vesna Šare

Dimitrij Škrk, dimitrij

»S svojim pesnikovanjem sem, zgolj iz radovednosti, začel konec leta 2013 na portalu Pesem si, ki sem mu še vedno zvest. Tu sem spoznal tudi haiku poezijo, ki me je posebej pritegnila. Z njo sodelujem na mednarodnih natečajih ter jo objavljam v haiku periodiki. Nagrajen, pohvaljen, objavljen sem bil v Sloveniji, na Hrvaškem, v BiH, Romuniji, Bolgariji, Nemčiji, Franciji, Italiji, ZDA, Kanadi in na Japonskem. Uvrščen sem tudi na listo The European Top 100 haiku authors, tako za leto 2014 kot 2015.«

Gašper Trček, prašeg

»Sem, še vedno.«

Jože Valenčič, valjo

Rojen v Mali Pristavi pri Pivki. Sedaj živi v Kranju. S pesništvo se ukvarja že vse od mladosti, zadnji čas vse bolj poredko. Najraje ima klasične oblike, le občasno se poizkuša tudi v prostem verzju.

Milena Vučković

Rojena 1966 v Boljevcu. V Beogradu je študirala ekonomijo. Je pesnica in pisateljica. Njene pesmi so objavljene v zbornikih *Balkanska ljubavna lirika*, *Poetski odblesci* ter v elektronskih zbornikih *Društvo Živih Pesnika* in *Nekazano*. Živi in dela v Paraćinu.

Sašo Zorc Florjanski

Rojen 1951 v Ljubljani, objave na Pesem si, finalist Mentorjevega feferona, 3. mesto na natečaju DPM Beltinci. »Pravzaprav lahko rečem, da ustvarjam v prozni in pesniški obliki že od osnovne šole, odvisno od navdiha in predanosti čudovitim lepotam slovenskega jezika. Predvsem sem naklonjen tistim notranjim vzgibom, ki jih burita lepota narave in draga soproga, ki mi je naklonila lep preliv valovanja po kaskadah in meandrih življenja ter mi podarila čudovita otroka, imava pa tudi štiri vnuke. Zatorej živim in strastno obiram te krasne sadove.«

Helena Zemljič, Helena (Mala Senca)

- Pravljice.
- Vsi vedo, kaj bodo, ko bodo veliki. Ona skače po travnikih.
- Povedo, da bi lahko pisala.
- Knjižnice. Vedno več knjižnic in debelih bukev.
- Prve »kracarije poezije«.
- Naključje. Brskanje. Pesem.si. Še brskanja. MalaSenca.
- Prva resnična ljubezen. Filo-zofija. Jezik. Književnost. Maribor.
- Najde svoje ime.
- Helena se zaplete v jezik.

Mišel Žafran, Mišel

Rojen 1992 v Celju. Živi Bukovju (občina Šentjur). Pesniška zbirka *Moj svet* (Mladinski center Celje). »Prvič so se pesmi pojavile, ko je moje srce želelo srečo deliti z nekom ... Zaradi sveta, v katerem živim, pa me je razmišljanje privedlo do tega, da sem začel pisati o krivični družbi. Prihajajo in izginjajo. Včasih me zmedejo, ker so v meni, a nočejo na papir. Se mi skrijejo in mi begajo po glavi in potem kar eksplodirajo. To počnem tudi zaradi invalidnosti.«

Evelina Žefran, Evelina

Milan Žniderič, Jošt Š.

»Veliko berem, veliko napišem, malo objavim. Pišem večinoma poezijo. Leta 2015 pa sem bil s proznim besedilom izbran med finaliste državnega srečanja V zavetju besede. V zadnjih treh letih sem bil tudi finalist Pesniškega turnirja. V letu 2015 je izšla moja prva pesniška zbirka *Ti*.«

Igor Žuravlev

Rojen 1970, živi v Krškem. »Pišem, ker me to veseli.«

Barbara Žvirc

»Besede in kava. To me najbolj opiše. Pa nisem Ivan. Barbara sem. Nekaj čez trideset mlada Korošica. Zasvojenka z vsem literarnim. In od vseh dobrih in lepih stvari. Sem prostovoljka. Risa. Radmanca. Vodja projekta *Pesniška olimpijada*. Iz mojih pip teče poezija. Že od zgodnjih osnovnošolskih let me spremlja ljubezen do slovenskega jezika, do magije, ki jo pričara s kopičenjem besed v pesmi in zgodbe. Zaradi tega lahko potujem. Vsakič v kak nov svet. Z besedami sem srečna. Sreča pa je topla odeja, kot je že davno tega rekel Charlie Brown.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Lidija Brezavšček, Kočijaž

Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, po duši tekačica, kar je isto kot pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izšla je ena moja pesniška zbirka: *Nič ali skrivnost pesmi* (založba Maks Viktor, 2012), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka Pesniškega turnirja Založbe Pivec in finalistka Spletne verzijade. Za tretjo knjigo *Slave vojvodine Kranjske* sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Še letos bom že tretjič babica, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet.

Gregor Grešak

Soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala Pesem si. Zmagovalec občinstva na Pesniškem turnirju v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.

Franci Novak

V uredništvu Pesem si sem bolj »libero«, prosti igralec. Na pomoč vstopim takrat, ko me pokličejo; trenutno pa sem zadolžen za oblikovanje zbornika. Sem avtor dveh knjig, pesniške zbirke *Otroštvo neba* (leta 2011 nominirane za Veronikino nagrado) in zbirke kratkih zgodb *Podnebne spremenbe*. Na mariborskih Pesniških turnirjih sem prejel dve prvi nagradi, leta 2010 za pesem *Januarski dnevi*, leta 2012 pa na Evropskem pesniškem turnirju za pesem *Ljudje kot rastline*.

Silvana Orel Kos

Urednica na portalu od leta 2013, germanistka, prevodoslovka, prevajalka. Pesmi sem začela objavljati pred nekaj leti prav na portalu Pesem si, bližam se tudi izidu svoje pesniške zbirke. Leta 2014 sem se udeležila Pesniškega turnirja Založbe Pivec in se uvrstila med finaliste.

Tea Plesničar, Serigala

Misleč o umetnosti – C'est la vie.

Ana Porenta

Sem ustanoviteljica Zavoda za razvijanje ustvarjalnosti, ki poganja naš Pesem si, na katerem sem od njegovega nastanka 2007 tudi glavna urednica. Mojima pesniškima zbirkami *Sem se* in *Kitke* se bodo letos pridružile še *Deklice*. Trikrat sem bila finalistka mariborskega Pesniškega turnirja, 2006 pa tudi zmagovalka občinstva. Poleg poučevanja v šoli in dela na portalu sem mentorica literarnih delavnic za vse generacije (JSKD Ribnica in Vrhnika, KUD Primož Trubar Velike Lašče), sodelujem v projektu Pesnice o pesnicah in sem soustanoviteljica ter mentorica Ustvarjalnih pesniških odklopov, ki so v bistvu pesniške počitnice v naravi z domiselnimi izzivi in druženjem.

Žiga Stopinšek, Sigi

Soskrbnik portala od posodobitve 2011 dalje, računalničar, študent, pesnik. Izdal zbirko *Skozi kosmate oči*. Še vedno iščem kompromis med naravoslovljem in poezijo.

Za podporo se zahvaljujemo:

Občini Ribnica

Občini Sodražica

Občini Velike Lašče

V megli se rosijo breze. / tudi tam, kjer so skrite ulice.
/ Podrsaj molčече / da te nikoli ne bom mogla ljubiti
bolj kot ljubim / dni, ki v bežanju se bojim jih šteti. / in
raznobarvne balone mnogih vesolij, ki so, če so padli / kot
slika / strogo po pravilih tradicije / stavkov ki so tam / v
glavi / ma kakor droben zbodljaj. / idilična slika se cefra /
med oči mu puško pne / vrane jezike molijo / otrplo seme
/ poceni gorivo / mušica, slon, drevo, lišaj, riba, / in potok
barve mlečne kave, / padec z oblaka / v čas. / Izposojene
besede / kakor kamnite preproge / Govorimo lahko le še
v oklepajih / popisan list / ob ivju ob reki / Neustavljiva
gravitacija. / iz listov puškina in lorce / ki sili skozi ožine,
/ ker je pretesno samo / Potihneš. / Med pljuski molka
drhtim / potem dolgo lebdiva v pajčevini / Na svetišču
/ Brez dvojnega pomena. / vsa mroča od orgazma do
orgazma. / O veliki učitelj / je ves zemljen in razoran. /
vode dih rusalk žgečka. / zgolj oko / sonce v zenitu / drhti
in ga gleda, ki mu je vseeno, / Brbota. / jaz, razen tebe, nič
ne bom zaznal. / na primer: "duša", "kajža", "domovina" ...
/ Danes ne molim k tebi, / Ne goriš / Jaz te zanikam /
Pobegli konji se vračajo z ognjem / srce na tipalkah / je
bilo na smrt dolgočasno!!! / Noč, nagnjena samo še pošev.
/ Kot fetalni spomin, nežno pritisnjen k tlom. / poljubi me
/ kot **PESEM** toplega zajetja / jezik brez barve / **SI** zemlja,
ki sledi po tebi puščam, / in radost naj izniči bolečino. /
Dišiš kot jutranja rosa, / Zaplešem ob napetosti strun, /
V vihnem kolesju / skelijo podplati upanja / lahko se
dotaknem minulega / želi se k tebi stisniti, objeti / smeh
bičev. tisto kamenje, pod / polt s srditostjo upora zdrsrne
skozenj / Ko objamem vso belino, / obstala sva le midva
upognjena kakor žleb / Ter bujno razraščene pokrajine.
/ Ko bom v naročju tvojem mirno spal, / ki zarisuje vso
igro obstoja / in sejal ostre steklene kalčke. / ne nehaj, še
vztrajaj, / kot pljuski rojstva / Vsaka zgodba se nekje začne.

